
BIGGLESOVA
FINSKÁ VÁLKA
T&M

W. E. JOHNS

BIGGLESOVA FINSKÁ VÁLKA

TOUŽIMSKÝ & MORAVEC

PRAHA

1996

© W. E. Johns, 1941
Jacket illustrations Zdeněk Burian, Petr Bare
© Zdeněk Burian – dědicové, 1996
Illustrations © Petr Bare, 1996
Translaüon © Milan Hausner, 1996
Remake © Mikuláš Moravec, 1996

ISBN 80-85773-51-1

KAPITOLA PRVNÍ

PRŮZKUM NABITÝ UDÁLOSTMI

Major James Bigglesworth, D.S.O, zamyšleně hleděl přes čelní sklo do hloubky dvaceti tisíc stop pod sebou. Dole pod letounem se nic nehýbalo a bílá, opuštěná krajina mu připomínala měsíční povrch. Jeho podivínsky šibalské a jiskřivé oči se odpoutaly od zemského povrchu vzhůru k nebesům a pak k ukazatelům na palubní desce. Těkavý pohyb ručiček ho nezarmucoval, chovaly se slušně. Ale i kdyby se zbláznily, vyznal by se v jejich záludech rychle, neboť za dlouhých hodin letových operací se mu jejich pohyb a občasné potrhlé nápady vryly do paměti tak, že si s nimi připadal jako krotitel s ochočenými šelmami. Potlačil lehké zívnutí a ohlédl se ke svým společníkům. Vedle sebe měl kapitána Algernona Laceye, D.F.C. a ve střední střelecké kopuli seděl poručík Ginger Hebblethwaite.

Čtvrtým mužem posádky třímístného stroje Bristol Blenheim[1] byl hlavní mechanik Smyth, který se nepohodlně mačkal v trupu spolu s rezervním kulometem, který vzali pro jistotu s sebou, a na němž Smyth právě něco kutil.

Celá čtveřice se pozorně věnovala své práci. Všichni byli dost zkušení na to, aby si uměli představit, kam by je mohlo dovést pár vteřin tichého rozjímání, či ospalého mhouření očí. Na lenivost nebo lajdáctví nebyl na palubě čas, neboť letoun se vznášel nad válčící zemí. Přestože let až dosud probíhal klidně, mohla se co chvíli zjevit v jejich blízkosti nelítostná okřídlená smrt.

Zatím však motory blenheimu klidně vyřvávaly svou píseň a obě vrtule spokojeně prořezávaly mrazivý vzduch. Nebeský svět byl čirý a prázdný, jen nízko nad severním obzorem tkvěl rudý kotouč slunce, které se marně snažilo zahřát na kost promrzlý finský kraj dole. Svět pod letadlem byl kalný. Utápěl se v šedi třeskutého mrazu, který vládl místům, kde dobrou noc nedávají obyčejné, ale polární lišky…

„Jsme v tom až po uši," zabručel Ginger, když pozoroval přes prosklennou věž chmurný půvab Finska. „A zatím je to nuda!"

Když se dozvěděl, že Biggles konečně dostal souhlas podpořit finskou armádu v obraně před sovětským útočníkem, málem skákal radostí. Nyní si, jak by řekl přátelům, drbal hlavu. Důvody jeho radosti pominuly, jakoby mu vymrzly z hlavy. Byli ve Finsku, létali nad ním, ale nic se nedělo! A to tu byl dobrovolně!

Poletovali nad zemí tisíce jezer týden, ale Gingerovi to už stačilo na věčné časy. Dostali totiž jednoznačný zákaz létat nad sovětské území, takže jejich průzkum probíhal nad Finskem a nad mořem.

„Kdybychom aspoň zahlédli ledního medvěda," vrčel ryšavý bojovník. „Takový průzkum je na draka!"

V zásadě měl pravdu. Nikdo jim zatím nebránil sledovat z výše zdejší svéráznou přírodu, ale Gingera si finské roviny nezískaly. Viděl tu sice mnohem více sněhu než v rodné Anglii, ale viděl sníh, sníh, potom sníh a… začínala to být pěkná otrava. Navíc je po každém příletu na základnu v městečku Oskar čekala práce nehodná

[1] Bristol Blenheim – dvoumotorový britský bombardér z roku 1936. Vyzbrojen dvěma kulomety. Pevným a pohyblivým v zadní věži.

řádného pilota. Po přistání trávili nejméně hodinu času obvazováním a balením letadla do plachet a hadrů. Sami prochladli, jen aby předešli zamrznutí benzínových čerpadel. A zítra? Zase jen poklidný start, přelet nad sněhem a ledem beze stop života, a pak přistání.

„Hnus!“ zavrčel Ginger a zívl. „Sněhový hnus!“

Dříve než zavřel ústa, ozval se v interkomu Bigglesův hlas: „Nepřátelský letoun vpravo nahoře. Připravte se k útoku!“ Ginger nadskočil, pokud se něco takového vůbec dá na letecké sedačce udělat.

„Konečně!“ zavýskl a chňapl po kulometu. „A jdeme na to!“

Blenheim se propadl do střemhlavého letu, kterým chtěl Biggles nabrat potřebnou rychlost. Motory zavyly, ale současně se uvnitř letounu ozvaly i jiné zvuky. Pilot zapomněl vypnout mikrofon a dal se do zpěvu, jakoby se tady, nad zemí oplývající sněhem a hlubokými závějemi, ani nechumelilo.

„Có s námořníkem, co se tak opil? Có s námořníkem, co se tak opil? Dneska časně ráááno..?“

Ginger píseň znal, ale ačkoli věděl o mnohem lepších pěvcích než jakým byl velitel, začal si podupávat do taktu. Pak spatřil nepřátelské letadlo a natočil k němu kulomet. Byl to bombardér typu Archangelskij SB – 2[2], jeden ze strojů, vysílaných Sověty ke zničujícím náletům na finská města. Jeho pilot už objevil hrozící nebezpečí a snažil se co nejrychleji zmizet. Bombardér sklonil nos k zemi a napodobil střemhlavý let blenheimu.

Čím letěl bombardér kolměji k zemi, tím víc přitahoval Biggles knipl. Sebevětší snaha ruského pilota však už nemohla vyvést jeho letadlo ze smrtících kleští. Blenheim letěl téměř svisle dolů a Ginger se vzepřel nohama, aby odolal strašlivé odstředivé süe. Čekal. Jeho příležitost se blížila.

Připadalo mu, že k němu sovětský stroj připlouvá jako na vlnách a už se chystal stisknout spoušť. Ne, ještě ne! Vzdálenost mezi letouny se ještě zmenší. SB – 2, který před malou chvílí vypadal jak šedý obláček, byl nyní zcela zřetelný. Trup i křídla získal ostré obrysy a bylo vidět, jak z jeho kulometů vyšlehly plameny.

[2] Archangelskij SB – 2. Dvoumotorový sovětský bombardér – 1934. Známý také ze španělské války. V ČSR vyráběn licenčně jako B-71.

Biggles pohnul pákou, stroj se přiblížil pod břicho bombardéru a vyrovnal výšku. Pak se ozval přední kulomet, při jehož rachotu se rozechvěl celý trup letadla. Blenheim dokončil pomalý obrat, při němž nadešla Gingerova příležitost. Jeho kulomet promluvil.

Střemhlavý let, nyní už spíše pád sovětského bombardéru, se přiblížil kolmici. Ginger vystřelil z malé vzdálenosti podruhé a zdálo se, že zasažený letoun ve vzduchu poskočil. Dlouhá dávka jakoby párala trup bombardéru na dvě části. Zbortilo se jedno křídlo, vzápětí druhé a trup letounu padal. Souboj skončil.

Biggles dost pracně vyrovnal blenheim a pozoroval jak se ruský stroj řítí k zemi. Jeho trup, zahalený do hustého černého dýmu, padal rovně jako torpédo. Byl konec. Tahle troska již nevzlétne, a neshodí žádné pumy na finská města.

Posádce britského letadla připadala agónie nepřítele nekonečná. Na jejím konci se ze země zvedla tříšť sněhu a ledu, do níž se přimíchaly plameny a hustý dým hořícího benzínu a oleje. Pak tam dole ještě něco vybuchlo…

Biggles pohlédl na Algyho. Chvilku se na sebe dívali, ale žádný z nich nehnul ani brvou. To co právě zažili, znali až příliš dobře a nebyl důvod, zabývat se ponurým osudem nepřítele. Byla to pouze druhá, nehezká stránka létání za války. Což se dalo vyloučit, že něco podobného potká i je? Pilot přidával plyn a motory nabíraly obrátky. Blenheim stoupal. Biggles stočil oči dolů k ledu a sněhovým závějím. Ještě stále se vznášeli tak nízko, že měl vzácnou příležitost prohlédnout si kraj pod sebou.

Hleděl dolů a náhle potřásl hlavou. Zrak ho však neklamal. Ano, někdo tam byl! Biggles rozeznal temnou skvrnu vlekoucí se sněžnou dálavou. Jakýsi člověk klopýtal po zamrzlé hladině jednoho z jezer, pro jejichž velký počet dostalo Finsko svou přezdívku. Kdosi šel po sněhobílé, místy se křišťálově třpytící zamrzlé hladině a mířil k tmavým obrysům pobřežních skal připomínajících krokodýlí hřbet. Vlastně nešel. Spíše klopýtal a vrávoral. Pak upadl a zůstal bez pohnutí ležet.

„Kdo to může být?“ uklouzlo Bigglesovi.

„Je to muž,“ řekl Algy, který si všiml jeho upřeného pohledu a také se zadíval dolů.

„To vidím,“ odsekl Biggles. „Ženy mívají vážnější starosti než se plahočit po ledě.“ Ubral plyn a otáčky motorů se snižovaly, až jejich rezavé vytí přešlo na vyčkávavé drsné bublání pokročeného obra. Letci zaslechli skučení silného větru, proráženého křídly a trupem blenheimu.

Ve výšce tři sta stop Biggles ještě s letounem zakroužil, aby posoudil situaci. Člověk ležící na ledě se nehýbal…

„Má na kahánku,“ řekl tiše Algy. Vzhlédl a všiml si, že zrak jejich pilota pozorně zkoumá jezerní led. „Snad nechceš přistát?“ zděsil se.

„Sice se mi do toho nechce, ale mám snad na vybranou?“ pokrčil rameny Biggles. „Nenechám toho nebožáka zmrznout.“

„To budeš riskovat naše životy? Nezapomněl jsi, že kus odtud umírají na Mannerheimově linii tisíce lidí?“

„Ne! Tohle je něco naprosto jiného. Pokud se nepokusím o jeho záchranu, bude mě tenhle pohled strašit až do smrti. Nedokázal bych usnout a viděl bych ho pořád před sebou. A nepochybuji, že tobě by se nevedlo o nic líp!“ Algy vzdychl. Neřekl nic.

„Připravit se na přistání!“ zazněl v interkomu Bigglesův rozkaz. „Nouzové přistání, pánové,“ dodal tišeji a docela nevojensky.

Potom, po celou dobu klesání, svíral Biggles křečovitě „berany“ aby mohl okamžitě reagovat, kdyby před sebou zahlédl jakoukoli překážku. Neviděl však nic, než rovný zavátý led. Zamrzlé zrcadlo vytvořilo na jezeře zdánlivě pěknou přistávací dráhu a to zdání naštěstí neklamalo. Blenheim přistál jako do peřin a stroj pak doroloval na vzdálenost necelých třiceti yardů od ležícího těla.

Než vydal Biggles rozkaz k opuštění letounu, pečlivě prozkoumal vzdušný prostor. Sáhl pak do přední přihrádky a vytáhl z ní polní láhev se skotskou whisky, kterou vozil s sebou pro případy první pomoci. Osvědčovalo se to. Sestoupil s lahví na led, následován Algym a Gingerem. Do tváře jim dýchl mráz a když se rozhlédli, neviděli nikde jediný pohyb.

Biggles neváhal a vyrazil k ležícímu muži. Byl to stařec s hustou, bílou hřívou a ležel tváří k zemi. Přistání blenheimu vůbec

nezaznamenal. Když však uslyšel podivné zvuky v blízkosti, zvedl hlavu a pokusil se vstát. Podlomila se mu však kolena a zhroutil se zpátky na led. Pootočil se při tom a nepříčetnýma očima se zahleděl na zachránce spadlé z nebes.

Biggles se k němu sklonil, odšrouboval víčko z lahve a nalil mu do úst hlt pálenky. Měla sílu a zapůsobila. Neznámý polkl, silně se rozkašlal a posadil se. V očích mu zajiskřil život. Nepochybně měl za sebou dlouhé utrpení a teď užasle zíral na podivně oděné anděly, kteří ho obklopili. Jeho odulé tváře hrály všemi barvami. Omrzliny. Začal něco drmolit sám pro sebe, ale ani Biggles ani jeho přátelé mu nerozuměli.

Biggles se za těch pár dnů ve Finsku naučil několik základních frází jazyka, který mu připadal nesmírně obtížný, ale tentokrát mu nepomohly. Vzpomněl si na školní francouzštinu, ale stařík opět malátně zavrtěl hlavou. Biggles, odevzdaný osudu, spíše ze zvyku prohodil svou mateřštinou: „Kdo to jen může být?“

A světe div se, onen na kost promrzlý stařík odpověděl. Mluvil jazykem Shakespearovým docela slušně…

„Vy jste… Angli… čané?“ zeptal se nejistě.

„Ano,“ řekl Biggles a zamžikal. „Kdo jste a co v téhle pustině děláte? A poslyšte, tohle není příjemné místo na besedu. Vezmeme vás na palubu a popovídáme si tam!“

K jeho překvapení však stařec zavrtěl hlavou. „Ne,“ namáhavě vykoktal. „Je už pří… liš poz… dě.“

„Proč pozdě? Pomůžeme vám!“

„Tomu ne… můžete rozumět. Jsem vážně zraněn… Zasáh… li mne. Mu… sím to říci hned tady. Pak bu… de pozdě.“

„Odneseme vás do letadla,“ prohlásil rozhodně Biggles. „Algy! Gingere!“

„Ne prosím,“ bránil se neznámý. „Zemřu! Ne… chte mne tu.“

Biggles nechápal a jeho přátelům sklesly ruce.

„Když mne odvezete do Fin… ska budou mne považovat za ruského vyzvědače. Kdybych padl do rukou Rusů… bylo by to ještě horší. Nejlíp bude, když budou mys… let, že jsem někde zmrzl.“

„Dobrá,“ rozpačitě kývl Biggles. „Zdá se, že nám chcete sdělit něco velmi důležitého. Napijte se ještě, určitě vás to alespoň zahřeje.“

Stařec si zhluboka přihnul a do tváří se mu nahrnula krev.

„Poslouchejte do… bře,“ zachroptěl. „Jsem Polák. Pracoval jsem na tajném vládním programu… Ve Varšavě. Pár hodin před německým vpádem jsem stál na prahu velkého vynálezu… Naše nové slitiny jsou něčím… co možná změní kon… strukci bojových leta… del, ale…“

Promrzlý muž se odmlčel a zhluboka se nadechl.

„Než by výsledky naší práce padly do jejich rukou,“ řekl pak již bez pomlky, „naházel jsem všechny dokumenty do tašky a pokusil se opustit Polsko. Nebylo to snadné. V Berlíně o našem výzkumu dobře věděli a jeli si rovnou pro mě do ústavu. Když zjistili, že jsem pryč, začali pátrat a hledali mne doslova všude. Uzavřeli přechody a nasadili na to desítky lidí. Zbyla – jediná možnost – uletět letadlem. V té době piloti unikali do sousedních zemí. Zachránit sebe i letadla! Znal jsem jednoho z nich. Namířil k Sovětům, ale vybral si špatně! Rusové zradili a vpadli k nám! Však víte jak to bylo. Rozdělili se o mou vlast s Němci… ještě teď to nechápu..!“

Zmocnil se ho záchvat prudkého kašle a Biggles znovu sáhl po lahvi.

„Ne!“ ohradil se stařec. „To stačí. V nádrži nám tehdy zbylo jen pár litrů benzínu a my chtěli do Finska. Gestapo však brzy vypátralo, kde jsem. Protože znali kódové označení našeho letounu a nebyl čas něco na něm měnit, snadno zjistili, kam máme namířeno. Sestavili zvláštní letecké komando, které nás pronásledovalo až nad sovětské území. Navíc bylo strašné počasí. Nad Ladožským jezerem nás zachvátila sněhová vichřice a nezbylo než jít dolů. Málem nás tam dostali. Při přestřelce mě zasáhli.“ Odmlčel se a zhluboka dýchal.

„Můj pilot vyvázl, dokázal odstartovat a nouzově přistál, až když opravdu došlo palivo,“ pokračoval po chvíli. „Ani nevím, kde to bylo. V té strašné vánici jsme se nadobro ztratili. Přistání na jednom z těch jezer, které sousedí s Ladožským, dopadlo zle.“

„Bylo to v Rusku nebo ve Finsku?“ zeptal se Biggles.

„Opravdu nevím… doufám, že ve Finsku. Nechte mne ale mluvit, cítím, jak mi ubývají síly… Věděl jsem, že po nás pátrají ruská i německá letadla. Aktovku s doklady jsem raději odhodil někde u vraku letounu. Byly tam samé skály a… led. Nechci aby se jim mé výzkumy dostaly do rukou. Pilot – můj přítel a zachránce zahynul při havárii… ani jsem ho nepohřbil…“ znovu se odmlčel.

„Ale já neměl čas!“ trhl sebou prudce, jakoby se probudil. „Já jen doufal, že narazím na slušné lidí! Vydal jsem se k západu. Nic k jídlu, strašná vichřice a sníh! Spousty sněhu! Brr! Nevím jak dlouho jsem šel… budou to ale určitě tři dny. Dej… te mi ještě napít.“

Biggles mu přiložil láhev k ústům a uvědomil si, že v modrých očích starého muže vyhasíná život. Na vyčerpané omrzlé tváři se již zračila smrt. Starý muž dobře věděl proč nechce do letadla. Správně cítil, že jeho život končí. Naděje, že se od něj ještě dozvědí něco podstatného, odplývala. Nešťastný polský vlastenec umíral před jejich očima. Měli by pomstít jeho smrt!

„Jak se jmenujete, pane?“ zeptal se Biggles. „Asi bychom to opravdu měli vědět.“

„Petolski,“ zašeptal. „Když se o mně v Anglii zmíníte, budou už vědět. Chci se spolehnout, pane, že mou tašku najdete a předáte ji do správných rukou! Rusům a Němcům nikdy. Nikdy!“

„Můžete upřesnit, kde jste ji odhodil?“

‚Asi padesát kroků od vraku. Taková úzká skalní rozsedlina…“

„Jak je to daleko?“

„Nevím. Dvacet… třicet kilometrů…“ Vědcova slova jakoby už zněla z onoho světa. „Šel jsem… šel… povězte jim, že…“

Hlava mu sklesla vzad a oči jakoby se zakalily. Muž znehybněl a jeho zrak se upřel na jedno jediné místo kdesi na pochmurně šedivé obloze…

Biggles se nad ním sklonil a skropil jeho rty několika kapkami whisky. Věděl však dobře, že jeho snaha je mamá. Statečný Polák už dorazil na konec své strastiplné pouti.

„Bůh mu bud milostiv,“ řekl tiše Biggles a narovnal se. Na tvář mrtvého dopadly dvě, tři vločky. Ještě roztávaly…

„Co uděláme?“ zeptal se Algy. „Říkal sice, že ho tu máme nechat, ale copak to je možné? Musíme…“ Algy nedokončil větu,

protože ho přerušil výstražný Smythův výkřik, a starost o mrtvého vystřídala starost o živé. Vyrazili k letadlu. Mechanik zaslechl zvuk motoru blížícího se stroje jako první, a nyní ho už slyšeli všichni. Blížil se sem nepřátelský letoun a když vtrhli do blenheimu, uviděli ho. V malé výšce nad jezerem sem letěl messerschmitt. Byl ještě dost daleko, ale pilot již britský stroj také zpozoroval.

„Start!“ křičel Biggles. „Jde po nás!“

Kdyby byl pilot německé stíhačky pohotovější a kdyby lépe mířil, než jak to předvedl při prvním útoku, nedopadli by Britové dobře. Nenadálý objev jejich startujícího stroje Němce zaskočil a patrně se mu roztřásly ruce štěstím nad tak snadnou kořistí. Díky tomu roztříštila sprška střel z jeho kulometů jenom led za blenheimem, který spěchal do vzduchu.

Biggles si samozřejmě uvědomil v jakém jsou nebezpečí a přidal tolik plynu, že blenheim vyrazil jako hladový gepard. Dokonce si drze dovolil malý úhybný manévr. Stroj však poskočil, jakoby se mu zachtělo postavit se na ocas, posádka ztuhla a Biggles to po druhé raději nezkoušel. Bylo by hloupé uniknout nepříteli za cenu zničení stroje a zabít se vlastní chybou.

Než messerschmitt dokončil obrátku, Biggles vystihl kam zamíří, a náhle se vznášeli těsně pod německou stíhačkou. Gingerovi se naskytl úžasný výhled na nekrytý spodek elegantního a štíhlého zázraku německé techniky. Se střelbou nehodlal váhat a delší dávka by nepochybně Němce nepotěšila. Pilot messeschmittu však nepatřil k mladým zajíčkům a nějaký ten hon už měl za sebou. Strhl stíhačku do prudkého obratu a během okamžiku byly letouny od sebe vzdáleny dobrou míli. Také Biggles si uvědomil, že by bylo čirým bláznovstvím, pouštět se nad ledovou pustinou do křížku s tímto nepřítelem. Byl by to nerovný souboj velkého racka s mnohem rychlejším sokolem.

Přidržel letoun nízko nad ledem, neboť každý pilot ví, že útok na nízko letící stroj je za velkých rychlostí obtížný. Nebylo sice těžké zamířit na něj hlavně kulometů či leteckého kanónu, ale hrozilo nebezpečí, že se útočníkovi nezdaří vyrovnat letoun. V tomto případě by se mohl štíhlý messeschmitt snadno proměnit v malý ledoborec, ryjící vrtulí do ledu. Bigglese sice na vteřinu napadlo, že by se mohl

pokusit o lov na unikajícího sokola, ale včas si všiml skupiny šedivých teček mířících sem od ruských hranic. Rozhodl se ihned. Přidal plyn a namířil příd letounu k základně Oskar.

Během letu nikdo neobtěžoval a blenheim plynule přistál na namrzlé ploše vojenského letiště.

Zatímco se chudáci podřízení starali o to, aby stroj přes noc nezmrzl na velikánský kus ledu, vypůjčil si vůz a rozjel se do Helsinek. Neležely zase tak daleko, aby dal před dlouhým výletem přednost odpočinku s hrncem horkého čaje. Se zarudlým nosem se tam ohlásil na britském konzuláte a vnikl dovnitř s vědomím, že nese v kapse informaci mající cenu zlata.

Byla téměř tma, když dojel zpátky na základnu. Letci už dávno seděli v místním leteckém chlívku u velkých kamen. Byli tu nejen vojáci z finského letectva, ale i řada pilotů různých národností. Rozkaz, který Biggles přivezl, patřil však jen hrstce vyvolených.

„Konzul volal okamžitě Londýn," vykládal Biggles již v kroužku skoro rodinném. „Deset minut nato jsem mluvil s jistým plukovníkem Raymondem. Asi ho znáte. Pánové, ten nebožtík Petolski, musel být mezi vědci třída! Jak jsem vyslovil jeho jméno, začal tanec. Co říkám, tanec? Divý rej černokněžníků! Závěrem mne hlavní čaroděj Raymond požádal, abychom tu aktovku vyhrabali z ledu. Skoro bych řekl, že v teplém Londýně nadskakoval nervozitou. Za každou cenu prý musíme zabránit, aby si v Petolskiho projektu zalistoval někdo z Hitlerových soukmenovců."

„Jak to chceš udělat?" zavrtěl hlavou Algy.

„Copak, k čertu, vím?" odsekl Biggles. „To mi Raymond neporadil. Musíme prostě najít vrak správného letadla. Když tu zmrzlou brašnu vyhrabeme včas, Němci se tam budou moci jenom koulovat."

‚A náckové vědí, že to tu někde je?"

„Jistě. Proč by na Petolskiho pořádali štvanici?"

„Takže si s nimi zahrajeme na četníky a zloděje. Řekl bych, že u vraku bude pěkně kluzko."

„To určitě," usmál se Biggles. „Snad se tam přijedou sklouznout nejlepší bruslaři z Berlína. Mrzí mě ten messerschmitt. Vynořil se v

nejnevhodnější chvíli. Nic bych nedal za to, že hledal toho starého chudáka.“

„Asi máš pravdu,“ rozumoval Algy. „Vyplývá z toho, že všichni Němci hledají Petolskiho nebo vrak a moc dobře vědí proč.“

Biggles přikývl.

„Kdy se do toho dáme?“

„Hned ráno. Válka pro nás skončila, pokud k ní nepočítáš nějaký ten německý útok. Půjdou po nás. Možná, že se sem už nevrátíme.“

„A to říkáš jen tak!“ zavrčel Algy.

„Neslibuji to, co nemohu zaručit,“ ušklíbl se Biggles. „Chci tím říci, že se nemusíme vrátit zrovna zítra. Naložíme zásoby na tři dny a přihodíme všechno, co se nám může hodit. Třeba také… několik párů bruslí.“

„Brusle!“ vyjekl Algy. „Schovej si své vtipy na jindy. Nejedeme na olympiádu a i kdyby… nejsme na bruslení trochu staří?“

„Jenom se toho nezříkej,“ řekl Biggles. „A nemysli si, že mám vždycky jen praštěné nápady. Naložíme také pár bílých prostěradel, abychom se do nich dokázali pořádně zachumlat.“

„To chceš strašit Němce záludnou metodou Bílé paní?“ vrčel Algy. „Nebo je budeme děsit jako tlupa umrlců těsně před pohřbem? To jsme to v téhle válce dopracovali!“

„To stačí, Algy,“ zvážněl Biggles. „O kamufláži jsi už určitě někdy slyšel. Nebo ne?“

„Už chápu,“ řekl Algy. „Nenapadlo mě, že to s tím klouzáním po ledě myslíš vážně. Doufal jsem, že budeme létat. A neměli bychom natřít na bílo také blenheim? Když už kamufláž, tak ať si Hunové užijí. Ať je z té běloby rozbolí zrak!“

„Tak vida,“ kývl Biggles. „Dobrý nápad. Pošlu muže z pozemního, aby to hned zařídili.“

„Co takhle lyže a sněžnice?“ ozval se Ginger. „Nebo saně?“

Algy se zasmál.

„Už dost, pánové,“ zarazil je Biggles. „Chováte se jako malí kluci. Oba brzy poznáte, že to není k smíchu. Nádrže letadla mají dno a nechce se mi vracet se sem pěšky jak chudý polárník.“

„Když jsme šli se školou na túru, vždycky jsem včas onemocněl,“ vzpomněl si na mládí Algy. „Turistika pro náročné mi nic neříká, ani kdyby byl na konci ten nejkrásnější ledopád světa.“

„Taky netoužím prošoupat si podrážky,“ souhlasil Biggles.

„Toho se neboj, prsty a chodidla ti omrznou a odpadnou dřív než podrážky,“ smál se Algy. „Máme skvělé anglické botky!“

„Chápu,“ zakroutil hlavou Biggles. „Vaše veselí mě moc těší. Běžte si odpočinout! Za pár hodin začínáme a svěží údy, veselá mysl a geniální myšlenky se vám budou zítra hodit. Vyspěte se dobře, pánové!“

KAPITOLA DRUHÁ
GINGER OBJEVITELEM

Když druhý den ráno roloval bílý blenheim na start, vykukovaly mezi šedivými mračny blednoucí hvězdy. Stroj startoval k výletu, který patřil k nejnebezpečnějším, jichž se posádka kdy účastnila. Algy sice stále znevažoval rizika výpravy, ale chvílemi bylo i na něm vidět nejistotu z operace v blízkosti polárního kruhu.

Pochopitelně, že velitel letiště se o tajném průzkumu dozvěděl. Do věci ho zasvětil Biggles a probral s ním možnosti pátrání po vraku polského letadla. Noční vánice ustala těsně před svítáním a to znamenalo hledat trosky pod příkrovem čerstvého sněhu. Byl to těžký úkol. Bigglese však víc trápila úvaha o pravděpodobných střetech s nepřátelskými letadly, která budou pověřena stejným úkolem. Nešlo mu přitom o případný souboj v oblacích, kterého se nikdy nebál. Myslel spíše na nevyhnutelné vzdušné manévry, které snadno mohly vyprázdnit nádrž jeho blenheimu. Oblast průzkumu byla nesmírně rozsáhlá, odhadl ji na tři sta mil, a nedostatek benzínu mohl jejich poslání zhatit.

Namířil stroj přímo k Ladožskému jezeru, a nad jeho břehy změnil kurz k východu, do oblasti, kde našli umírajícího fyzika. Až nyní poznali, že k jejich setkání s profesorem došlo již na finském území, i když k sovětské hranici nebylo dál než dvacet mil. Zůstávalo však záhadou, na jaké straně hranic se zřítilo hledané polské letadlo.

Pokračovali v letu k místům, o nichž velice nepřesně mluvil ubohý Polák. Již první zakroužení nad skupinou několika malých jezer je utvrdilo v přesvědčení, že hledání vraku pod souvislou sněhovou pokrývkou bude úkol spíše pro jasnovidce. Museli si přiznat, že nerozeznají ani zamrzlou hladinu jezera od pobřežní pláně, jezerní břehy by jim posloužily k orientaci, jenže nyní mohli jen odhadovat, jak si živly rozdělily vládu. Neměli ani tušení, kde by sáňkovali po zemi a kde bruslili na ledě…

Biggles se s prohrou nechtěl smířit. Opakovaně klesal se strojem tak nízko, jak to jen šlo, ale jediným výsledkem bylo, že se ujistili o

tom, že břehy jezer nejsou všude ploché, že je mnohde lemují výrazné skalní útvary.

„Tohle nemá smysl," vrčel Algy. „To už by bylo lepší, vzít do ruky nějaké dlouhé bidlo a píchat s ním seshora do sněhu…"

Biggles mlčel, ale v očích měl vraždu.

„Benzín ti tam také teče nějak rychle," pokračoval v dráždění pilota Algy a ukázal na palivoměr. „Mimochodem, jsme na návštěvě v SSSR. Říká ti to něco?"

„Asi tě překvapím," řekl Biggles. „Přistaneme. Sověti se možná rozzlobí, ale spíš si nás nevšimnou. Teď posadím stroj co nejblíž ke břehu a budeme se rozhlížet pěšky. Půjdeš první, Algy. Když nic nenajdeš, přeskočím s tebou jako hodný koník na další zmrzlou louži."

„Ty ses zbláznil, Bigglesi," bědoval Algy. „Zadrž! Já to zase tak zle nemyslel. To není nápad uvážlivého člověka, to je úplné šílenství!"

„Napadá tě něco lepšího?"

„No… vlastně ne."

„Tak si počkej s nářkem, až nás někdo do pekla opravdu pošle. Vida!" ukázal dolů. „Tadyhle bych to mohl zkusit, ta plocha se zdá pěkně rovná a břehy vyšší než jinde. Rusové ani Němci by si nás tu nemuseli všimnout."

Ranní mlhou se prodraly sluneční paprsky. Bylo příjemné zase vidět slunce, ale Biggles ukázal na protažený stín letounu, který se pod nimi sunul po bílé planině jako výrazný, tmavý kříž. „Ten stín nás může snadno prozradit," poznamenal.

„A podívej se komu," řekl Algy a ukázal dopředu.

Za čelním sklem daleko vpředu uviděl Biggles pět černých bodů. Letěly ve formaci připomínající šíp, byla to téměř jistě německá letadla. Nebezpečí na obzoru. Biggles ubral plyn a tak rychle jak to jen šlo, klouzal k přistání. Připadalo mu, že ho na zemi vítá stín vlastního stroje, jakmile se však letoun dotkl sněhu, splynul se svým stínem a šedivý přízrak ze sněhové pláně zmizel.

„Zůstaneme tu, jako koroptev, když čeká než přejdou honci," poznamenal Biggles. „Doufám, že nás neviděli. Nemám dost očí ani

rukou, abych se mohl rvát s pěti messerschmitty a hledat přitom ztracený polský letoun. Škoda, že nejsem kouzelník!“

Vypnul motory a vrtule se zastavily. Hučení motorů sílilo, jakoby se blížil roj podrážděných sršňů. Muži v blenheimu nehnutě seděli a naslouchali zvukům, které k nim sice přicházely z nebes, ale hrozily peklem.

„Těm to ale trvá,“ řekl po chvíli Algy. „Nezdá se vám, že už by mohli s tím očumováním přestat? Co uděláme až odletí?“

„Doroluji tamhle k tomu útesu,“ navrhl Biggles a kývl hlavou k obrovité čedičové skále, připomínající podsaditého černokněžníka, tyčícího se nad bělostnou nevinnosti sněhu. „Ověříme si pozici na mapě a určíme další směr. Trochu se tu projdeme a pak přeletíme na další jezero.“

„Dobře,“ souhlasil Algy.

Hukot německých strojů konečně utichl a Biggles doroloval se strojem k pobřežní skále, kde přizval do kabiny zbývající členy posádky.

„První zastávka, pánové,“ řekl. „Trochu se tu projdeme. Smythe, vy zůstanete u letadla a ne abyste hlídku prospal! Algy s Gingerem se porozhlédnou vlevo, já to vezmu doprava. Sejdeme se na druhém břehu a když nic nenajdeme, vrátíme se k letadlu. Přehoďte si přes hlavu prostěradla. Může se stát, že se Hunové vrátí.“

A tak začalo putování trojice kolem prvního jezera. Nenašli nic. Nastoupili do blenheimu, přelétli k druhému, ke třetímu a ještě k dalšímu jezeru. Starty, přistání a pochodová cvičení nepřinesly ovoce. Kde by také na sněhu a ledu uzrálo? Po troskách letounu nenašli ani stopu, jen na jejich mapě přibývaly tečky na místech, která sice poctili návštěvou, ale kde se nedočkali odměny.

„Pokud se chceme vrátit, je načase,“ připomněl Algy, když se začínalo šeřit.

„My se přece nevracíme,“ usmál se Biggles a zahleděl se k nebi. „Zapomněl jsi? Počasí se umoudřilo, nefouká to a uvidíš, jak se ti bude krásně spát na čerstvém vzduchu.“

„To myslíš vážně? Ty chceš spát v kabině?“

„Myslel jsem na sněhu,“ uculoval se Biggles. Je měkčí.“

„Copak jsem Eskymák? Gingere, řekni mu něco!“

„Já? Navrhuji něco zakousnout, pár hodin si odpočinout a pak se jít zase projít," zradil Algyho Ginger. „Obloha je jasná a uvidíme na cestu. Víc se už nesetmí."

Algy zalapal po dechu.

„Správně," řekl Biggles „Na sever od této rovnoběžky vládnou bílé noci. Nikdy se tu nesetmí úplně, jako u nás. Tak Algy, teď něco řekni ty! Tys tohle nevěděl?"

Oslovený neodpověděl.

Malá večeře jim docela zachutnala. Biggles si dával na dobré stravě vždy záležet. Po jídle se muži uvelebili v letadle, aby se trochu prospali, jeden z nich, Ginger, to však neudělal.

Nešlo o rozmar. Ginger nešel spát, protože nepovažoval letoun za rovnocenou náhradu příjemné zahřáté postele na základně. Byl tak zásadový, že bez řádného lůžka se mu prostě spát ani nechtělo. Cítil se čilý jako rybička. Trčet v kabině nemělo smysl a brzy došel k názoru, že překoná nudu noční procházkou. Tiše otevřel dveře a slezl na led. Uvítal ho podmračený opuštěný svět, v němž se cítil být jediným reprezentantem života. Ginger Hebblethwaite, on sám, homo sapiens, sapiens… Vzápětí ho rozklepala zima. Vyrazil tudíž ostrým krokem kolem blenheimu, mnul si ruce a přemítal, zda se jim podaří splnit úkol, který na sebe vzali. Kousek od letounu se vypínal táhlý skalní hřeben, tvořící břeh jezera. Ginger neměl tušení, co se za tou velkou skalou nachází a ozvala se jeho nejvýraznější vlastnost – zvědavost. Ginger se rozhodl hned. Prozkoumá to. Připadalo mu, že už stejně obešli i tu poslední zamrzlou kalužˇ, že aktovku asi nenajdou, tak proč se řádně nerozhlédnout po zdejších skalách.

Ve skutečnosti se však v jeho podvědomí ozval varovný hlas, napovídající, že by měli nebezpečný pobyt v mrazivém ruském pohraničí ukončit co nejdříve.

Ginger se otočil k letadlu zády a vystupoval na hřeben. Nijak se nehnal, stoupal pomalu, a když se vyškrábal na nejvyšší bod, otevřel se před ním široký výhled na šedavou pustinu. Připadalo mu, že nahlíží do tajemné pohádkové říše, obydlené severskými duchy – trolly. Byl to podivuhodný, rozeklaný svět, drsnější, ale i zajímavější než zploštělý pohled na něj z vysoko letícího letounu. Hluboký sníh

ležel všude, neudržel se jen na strmých stěnách skal a opadal i z korun jehličnatých stromů, rostoucích na svazích pod skalami.

Ginger hleděl na noční divočinu. Bylo to mohutné, silné a tak opuštěné, že se mu náhle zastesklo po přátelích. Vrátí se. Když se však naposled rozhlédl, upoutal ho podivný žlutý záblesk, kterého si dříve nevšiml. Zarazil se. Světlo přelétlo po kmenech stromů v místě, ležícím asi míli od něho. Jeho zdroj musel tedy ležet za dalším blízkým hřebenem.

Ginger zatajil dech, pozorně naslouchal a měl štěstí. Zaslechl podivné zvuky, připomínající lidské hlasy.

To už zvědavý Ginger neodolal. Ohlédl se směrem, kde stála jím odvržená létající postel a vyrazil na zvědy. Vydal se hřebenem k záhadnému světlu.

Jeho zdroj uviděl dříve než dospěl k dalšímu skalnímu hřebenu a při tom pohledu se mu sevřelo hrdlo. Dole pod ním, na místě obklopeném ze tří stran vysokými jedlemi, hořel oheň, a v jeho záři zahlédl několik stínů. U plamenů se hřáli lidé!

Postoupil asi o tři sta yardů dál a po čtyřech se vyšplhal na skálu, která mu slibovala dobrý výhled na druhou stranu. Zhluboka vydechl, zvedl se na loktech a pohlédl dolů. Pod ním ležela další rovná plocha, další malé zaváté jezero. Na jeho bližším břehu se mezi stromy tyčilo šest stanů okolo plápolajícího ohně. Přímo u něj sedělo asi deset mužů, další lidé přecházeli mezi stany. Byli to vojáci a Gingera opustila představa noční pustiny…

Slyšel je mluvit, ale nerozuměl jedinému slovu. Finštině by také nerozuměl, ale tohle znělo jinak a Ginger odhadoval, že tak nějak zní ruský hovor. Za stany zahlédl jedny naložené polární saně, ale nepoznal, zda ve stínu nejsou další. Stanů bylo šest a úspěšný vyzvědač se pocvičil v malé násobilce. Šest krát šest je třicet šest vojáků!

Biggles, Algy, Smyth a blenheim! Až nyní si Ginger uvědomil v jakém sousedství sladce pochrupují jeho přátelé. Biggles se musí o přítomnosti ruského oddílu dozvědět. Ihned!

Otočil se tak prudce, že sklouzl ze své pozorovatelny a byl rád, že měkce dopadl do sněhu. Zvedal se právě na nohy, když zaslechl zvuk, který mu rozbušil srdce. Slyšel svist vzduchu, rozráženého

letadlem, které klouže k přistání a pochopil, že počet sousedů se ještě zvýší! Letadla si všimli i Rusové, neboť z tábora zazněl ostrý rozkaz. Muži se zahemžili kolem vatry a házeli na oheň suché větve. Plameny vyšlehly do výšky několika metrů. Znamenalo to, že jednotka na přílet letounu čekala!

Také Ginger se rozhýbal. Znovu se šplhal vzhůru, protože by jen nerad propásl novinky, za které mu Biggles poděkuje. Nemusel čekat dlouho. Letadlo klesalo k zamrzlé přistávací dráze a pak to šlo ráz na ráz. Stroj dosedl, doroloval k táboru, vojáci k němu vyběhli a pomohli jej dotáhnout ke břehu.

Z kabiny sestoupili na led dva muži, které uctivě zdravil vyšší muž, stojící v čele skupiny vojáků s rudými hvězdami na čapkách. Jasně zářící oheň Gingerovi potvrdil, že se v jazyce nezmýlil. Byla to ruština a toto byl sovětský velitel. Jenomže překvapením nebyl konec.

Slova, která Ginger uslyšel, zapůsobila na něj jako zásah blesku. Nejenom oba příchozí, ale i sovětský důstojník mluvili německy! Ginger naslouchal jejich rozhovoru, ale pak ho smysl slov přestal zajímat. Když totiž znovu promluvil jeden z Němců, musel se Zrzek zhluboka nadechnout. Ten hlas! V prvé chvíli nevěřil vlastním uším, ale vzápětí mu bylo jasné, že se nemýlí. Bylo to neuvěřitelné, ale bylo to tak!

Tímto tónem a s tímto nezvyklým přízvukem mluví přece jediný chlap! Až příliš často ho Ginger slyšel a vždy šlo o nepříjemné záležitosti. Byl to on, německý důstojník, který se jim postavil do cesty vždy, když se jim to nejméně hodilo. Způsobil jim vážné nesnáze už tolikrát, že se Gingerovi nechtělo věřit, že tu je zas! Kapitán Erich von Stalhein, šéf zvláštní jednotky německé tajné policie!

„Hrome," sykl Ginger. „Který čert ho sem přinesl?"

Hned však pochopil, jak jednoduchá je odpověď. Aktovka polského profesora Petolskiho byla tak cenným úlovkem, že kapitán Stalhein nemohl sedět doma za pecí.

Zhluboka vydechl, zvedl se na loktech a pohlédl dolů…

Ginger ještě chvíli ležel. Když však oba velitelé vešli do stanu a zmizela možnost, dozvědět se ještě něco nového, sklouzl ze skály jako myška a vyrazil zpět k blenheimu. Pospíchal, jakoby myška měla v patách kocoura!

V kabině ještě panovala půlnoc, ale Gingerův vpád vyhnal spáčům sny z hlavy rychleji než koncert deseti ranních kohoutů.

„Bigglesi!“ vykřikl a zatřásl velitelem. „Vstávej, k čertu! Tady nemůžeme zůstat ani vteřinu! Na nohy! Rychle!“

Gingerův přeskakující hlas zněl tak důrazně, že všichni stáli rázem na nohou. Snad očekávali, že za Zrzkem vtrhne do letounu zuřící lední medvěd.

„Co se děje?“ vyhrkl mžourající Biggles.

„Za kopcem táboří ruská jednotka. A je tam von Stalhein!“

„Cože?“

„Von Stalhein, slyšíš dobře!“ pokračoval Ginger a chrlil na své užaslé přátele jednu novinku za druhou.

V prvé chvíli by se v Bigglesovi krve nedořezal ani ten nejlepší řeznický mistr. Anglický letec ztuhl překvapením. Necítil strach, ale pár vteřin trvalo, než si srovnal v hlavě, že došlo k zásadní změně jejich situace.

„Svatá prostoto!“ řekl pak. „To jsme zase šlápli do pěkně husté kaše. Včera bych vsadil všechny peníze na to, že zítra najdeme tu tašku a večer si dáme na základně čaj. Jak jsou daleko?“

„Asi dvě míle. Pokud je ale napadne poohlédnout se po okolí, máme je tu co nevidět.“

„Nesýčkuj, hochu. Noční průzkum nečekám. Máme čas pečlivě uvážit náš další postup. Nechte mě přemýšlet.“

Biggles upřel zrak na podlahu letounu, jakoby tam bylo něco napsáno. Po chvíli zvedl obočí a pohlédl na ostatní.

„Von Stalhein tu má stejné poslání, jakým nás pověřil Raymond. Nic jiného nepřipadá v úvahu. Pokud odtud teď odletíme, dozví se o nás a nedá si pokoj, dokud nás nenajde. Bude slídit po každé naší další návštěvě a bude nebezpečné kdykoli a kdekoli přistát. Podle mého – pokud teď odletíme, spadla klec!“

„Nepřu se s tebou," ozval se Algy. ‚Ale když tu zůstaneme, tak jsme na tom ještě hůř. Najde nás a získá k té kleci klíč!"

„To mi nemusíš připomínat," odbyl ho Biggles. „Myslím si, že máme jedinou možnost. Vyplašit ty křepelky a donutit je, aby se rozletěly. Získáme tím aspoň pár hodin pro naše pátrání, aniž by nám ta smečka dýchala na paty."

„Jenže jak to uděláme?"

„Jednoduše. Zaútočíme na ně."

„To je jednoduché?" vzdychl Algy. „To je jen tvůj další šílený nápad! Čtyři proti čtyřiceti! Uvědomuješ si to? Jeden na deset!"

„Tak úplně zběsilý nejsem, Algy," usmál se Biggles. „Máme přece dva kulomety a několik pušek. Nepřítel neví, kolik nás tu je. Představ si, že sedíš v táboře daleko od nebezpečí a ani tě nenapadne počítat s nějakým útokem. A najednou se objeví cizí komando. Je blízko, má výhodné pozice, pálí z kulometů a nedá a nedá pokoj. Co bys udělal?"

„Pelášil bych z dostřelu," připustil Algy.

„Tak vidíš. To udělají i ti sovětští vojáci. Budou se nejspíš domnívat, že je přepadl finský výsadek, které jim už natropily v téhle válce hodně škod. Nastane panika a všichni se poženou pryč z dostřelu. Nechají ležet zásoby, zbraně i dopravní prostředky, které my potom zničíme. Bez stanů, zásob a zbraní budou uhánět někam, kde je vyzbrojí a kde dostanou proviant. Než se sem vrátí zpátky, budou už Petolskiho plány ve Whitehallu."

„Vypadá to až příliš jednoduše," zapochyboval Algy.

„Poslyš, Bigglesi," ozval se Ginger. „Nejsem velký příznivec zákeřných přepadů. Není to nečistá hra?"

„Kde si myslíš, že jsi, hochu?" řekl Biggles nezvykle chladně. „Ve škole? Na hřišti? Jsme ve válce, kde se každý snaží zaútočit nečekaně a v pravý okamžik. Ty si myslíš, že kdyby dostali tuhle příležitost, že by nám poslali navštívenku? Ty si myslíš, že by nás vyzvali, abychom vytáhli kolty jako první? A teprve kdybychom se netrefili, střídali by oni?"

Ginger neřekl nic. Smutně pokrčil rameny.

‚A von Stalhein? Zastřelil by nás jako králíky a zahřálo by ho to u srdce! Nenechal by si takovou příležitost ujít! Však jsme se už také

postarali o hezkých pár vrásek na jeho čele. Víš to přece stejně dobře jako já! Nenechám je jít. To nepřichází v úvahu. Je to prosté a jednoduché. Zbavíme se jich, nebo se oni zbaví nás. Kdybychom čekali, najdou nás a šup s námi pod sníh!“

„Já chtěl jen říct, že by měli dostat aspoň nějakou šanci,“ tiše odvětil ryšavý lidumil. „Zbavit se jich musíme, ale proč ne tak, aby tam nepadlo zbytečně moc oběti.“

„Nevím,“ zamyslel se Biggles. „Možná, že máš pravdu. Jestli tam ale zůstanou zranění, nemůžeme je vzít do zajetí. Budeme mít dost vlastních starostí. Ale myšlenka, že by tam zmrzli bez možnosti záchrany, se mi také nezamlouvá. Takže to uděláme takhle. První salva půjde do vzduchu. Pokud vezmou nohy na ramena, necháme je běžet. Když se však postaví na odpor, nesmíme je šetřit. Bude to boj o život, Gingere. Konec konců i my strkáme krk do oprátky.“

„Co se Stalheinovým letounem?“ zeptal se Algy.

„Zničit!“ prohlásil Biggles. „Kanystr benzínu bude stačit. Běžte pro kulomety a připravte se k pochodu!“

Přepadové komando vniklo během deseti minut. Nesli dva kulomety a pušky. Sám Biggles vlekl dva kanystry s benzínem.

Gingerův průzkum se vyplatil. Z jeho rozhledny rychle obhlédli nepřátelské ležení. Všichni tam spali. Spatřili jediného muže na hlídce. Klepal se zimou, zahříval si ruce nad skomírajícím ohněm, a zřejmě nebral své povinnosti příliš vážně. Ze stanu, v němž zmizel von Stalhein, se linulo žluté světlo.

„Všichni zůstanete tady!“ šeptal Biggles. „Trochu se rozptylte! Já to vezmu oklikou, abych se dostal k letounu z boku. Jakmile spatříte plameny, zahajte palbu. Snažte se vyvolat řádný zmatek, vzpomeňte si na útočící indiány. Chci slyšet řádný válečný pokřik. Vyplaší je to. Asi tak za čtvrt hodiny.“

Tiše se ztratil i s kanystry a spouštěl se dolů po svahu.

Algy se Smythem se starali o kulomety. Pečlivě usadili stojany a zamířili hlavně nad stany. Ginger naplnil zásobníky dvou pušek, jednu odložil a s druhou se cvičil v míření. Do signálu zbývala spousta času, ale běh vteřin se zpomalil. Čekali. Všude vládlo ticho téměř posvátné.

„Mám dojem, že ohňostroj začíná,“ šeptl Algy a sotva to řekl, uviděl modrý plamínek běžící po trupu letounu. Vzápětí se ozvalo prudké zasyčení a během vteřiny pohltila letoun ohnivá stěna.

„O.K.,“ vyštěkl Algy. Jdeme na to!“

Tajuplné severské ticho pominulo a nad bělostnou tundrou se rozlehlo neladné a ostré rachtání kulometů. Ve srovnání s mlčením kraje zazněla střelba ohlušivě a děsivě. Pak se ozvaly ječivé skřeky zdivočelých útočníků, suché výstřely z pušky a zazněl i křik přepadených mužů, kteří vybíhali ze stanů na prostranství, osvětlené ohnivou září hořícího letadla. lidé probuzení ze spánku měli zvukový požitek ještě okořeněn svistem kulek, létajících jim nad hlavami.

Výsledek náhlé proměny ticha v bitevní vřavu se dal očekávat. V táboře zavládl nepopsatelný zmatek a panika zachvátila i dobře vycvičené sovětské vojáky. Rusové se hnali k nejbližším skalám za svistu kulek, které jim neškodně přelétávaly nad hlavami. V dějinách této války by se jen těžko našlo rychlejší vítězství, než byl tento triumf dosažený pouhým hlukem.

Účel posvětil prostředky.

Na skále za zády střelců se vynořil Biggles. „Přestaňte už s tím kraválem!“ okřikl střelce. „Máte jedničku, ale Rusové jsou už pryč a my nemáme munice nazbyt.“

Stačilo několik minut pečlivé obhlídky, aby se přesvědčili, že je tábor prázdný. Sestoupili dolů a jen Smyth zůstal u kulometu, aby je zajišťoval proti možnému překvapení.

„Nejdříve prohlédnu náklad na saních,“ rozhodl Biggles. „Pokud najdu něco důležitého, skončí to v ohni. Vy se starejte o stany!“ Jenomže navzdory vlastnímu rozkazu sám nejprve vnikl do stanu, kde si von Stalhein připíjel se sovětským důstojníkem ruskou vodkou. Když vylézal ven, zastrkoval do kapsy hrst dokladů. Pak se přidal k ostatním, kteří se stali úspěšnými žháři. Za pár minut hořel celý tábor.

Prchající vojáci většinou nepomysleli na zbraně. Ten strašlivý vojenský prohřešek znamenal, že pohozené pušky a samopaly nyní skončily v ohni. Naházeli je tam až nakonec, kdy z německého letounu zbývalo jen pár rozžhavených plechů.

„Vrtá mi jen hlavou, zda jsme jim hřebík zatloukli do rakve dost hluboko," bručel tiše Biggles. Znělo to vlídně a spokojeně, což příliš neladilo s obrazem okolní zkázy. „Musíme teď rychle k letadlu," řekl pak vážně. „Oni bloudí v okolí a nějaký všetečka by se mohl dostat až k blenheimu!"

Pospíchali.

„Co teď?" zeptal se Algy, když už viděli svůj stroj a bylo jim jasné, že se chudáci Rusové toulají jinde.

„Protože se za chvilku rozední, pokračujeme v průzkumu," řekl Biggles. „Nejdřív se ale podívám na papíry, co tam pan kapitán zapomněl."

Zahleděl se do dokladů, ale byl zklamán. Většina z nich byla popsána hranatými písmenky azbuky.

„Ty ‚bukvice' dáme vyluštit Finům," ušklíbl se Biggles. „Snad z nich vylousknou něco zajímavého. Já se vzdávám."

Jeden doklad však byl psán německy a bylo zřejmé, že jej přivezl von Stalhein. Nedozvěděli se z něj nic překvapivého. Šlo o rozkaz požadující, aby německé letectvo zahájilo pátrání po dokumentech, které zanechal v okolí polský profesor. Byla přiložena jednoduchá, ručně kreslená mapa, označující místo, kde nalezli Polákovo tělo. Biggles se nemýlil, když tehdy odhadl, že pilot messerschmittu místo lokalizoval. Celkově však rozkaz nepřinášel žádné vodítko, které by usnadnilo pátrání. Biggles se usmál. Potěšilo ho to. Byl to důkaz, že má před německým sokem malý náskok. Dočetl dopis a zastrčil si ho do kapsy. „Vůbec nám nepomohl," podotkl. „Nezbývá než pokračovat v letu motýlka z květu na květ. Musíme mít ale oči na stopkách, pánové. Rusové tu budou co nevidět a von Stalhein nemá ve zvyku otálet. Buňky jeho zlotřilého mozku už jistě pracují!"

„Spíš bych řekl, že právě puká vzteky," řekl Ginger.

„Potěšilo by mě, kdyby praskl," usmál se Biggles. „Jenže i když věřím, že hlučně skřípe zuby, jsem si jist, že už drží brousek, aby si je na nás naostřil. Raději se jeho kousnutí vyhneme."

„Docela by mne zajímalo, jak daleko mají Rusové hlavní týlové zabezpečení?" nadhodil Ginger.

„Mne také,“ řekl Biggles. „Odhaduji to na dva dny pochodu, ale ve skutečnosti o tom nemám tušení. Moc tu však lelkujeme. Když už jsme dostali příležitost, musíme ji chytit za pačesy.“

KAPITOLA TŘETÍ

ÚSPĚCH ZVĚSTUJÍCÍ KATASTROFU

Po celý den se plahočili od jezera k jezeru, neúspěchy a značky na mapě se množily. K duševní a tělesné pohodě všech čtyř mužů to rozhodně nepřispělo, ale víc je trápily obavy z dalšího setkání s von Stalheinem. Jeho návrat s náležitými posilami očekávali každou minutou.

Biggles se rozhodl nejdříve prozkoumat východní oblast, protože cítil, že největší katastrofa je může potkat právě nad Ruskem. Na finském území už jim hrozilo podstatně menší nebezpečí.

Zbývalo pár minut do čtvrté hodiny, když se dostali do úzkých. Kroužili už dlouho nad krajinou a nemohli najít vhodné místo pro přistání. To už bylo všem jasné, že stráví na sněhu další noc.

A tehdy objevil Bigglesův zkušený zrak neobvyklou tmavší čáru, protínající neporušený bělostný sníh. Sestoupil níž, aby ověřil, zda jde skutečně o stopu vojenského oddílu. Brzy to bylo jasné, nepoznali však, zda jde o ustupující muže, nebo o nástup posil.

Blenheim se snesl jen několik desítek stop nad koruny stromů a konečně měli jasno. Dole prošlo mnoho vojáků, ale nikde nebyly vidět vyjeté koleje saní. Šlo tedy o stopu mužů z tábora, který v noci zničili.

„Víme kudy se vydali," řekl Biggles.

„Co kdybychom je sledovali?"

„To není špatný nápad, Algy. Poznáme jak daleko leží ruský zásobovací tábor a kolik času zbývá naší objevitelské výpravě."

„Jdi na to," vyzval ho Algy.

Biggles vystoupal s letounem na bezpečnou výšku a sledoval stopu ve sněhu. Netrvalo ani dvě minuty a hlasitě vykřikl, až se vzadu vylekal i nebojsa Ginger. Biggles zaťal zuby, ale Algy už jeho další věty nepotřeboval slyšet. Kousek před nimi vedla stopa přes úzké, ale dlouhé jezero. Skupina uprchlíků tam z mějakého důvodu náhle změnila směr pochodu a zamířila ke břehu, kde letci uviděli

velká prošlapaná místa. Zdálo se, že na tom místě někdo uklízel. Při krajích čisté plochy se vršily hromady sněhu!

Algymu proběhlo po zádech nepříjemné zamrazení. Biggles kroužil nad podivným místem a skřípal zuby. Důvod, proč si tu sovětští vojáci udělali přestávku, cítili oba letci až v kloubech.

„Zdalipak víš, co to tam dole je?“ zeptal se Biggles a nevrle se na Algyho zašklebil.

„Myslím že ano,“ řekl sklesle Algy. „Leží tam vrak letounu. Ve velké závěji vidím jeho obrysy!“

„Ano,“ zavrčel Biggles. „Von Stalhein to našel a my ho k tomu vlastně dohnali. Teď vážně nevím, kdo pukne vzteky!“

„Je to bída. Naděje máme málo. Může jít o trosky jiného stroje a možné je i to, že von Stalhein ty dokumenty nenašel.“

Algy se snažil Bigglese uklidnit, ale svraštělá pilotova tvář se nerozjasnila. Biggles ubral plyn a přistál přímo na ledovém zrcadle. Letoun roloval po zamrzlé hladině a sledoval vyšlapanou stezku. Jakmile se zastavil, muži z kabiny téměř vylétli a hnali se k místu, kde ještě nedávno dupaly ruské boty.

Algy tam doběhl první. Před rozeklaným skalním výběžkem ležely ohořelé trosky letadla. Obklopovaly je obrovské hromady sněhu, jakoby tu uklízela horda domovníků. Biggles se zuřivě vrhl ke křídlu a setřel z něj čerstvý sněhový poprašek. Věděl, kde to udělat, a našel, co hledal. Na pokrouceném křídle se objevily vojenské výsostné znaky. Byly polské. Bigglesovi se nahrnula do tváře krev, ale nezavinil to štiplavý mráz.

„Je po pochybnostech,“ řekl smutně Algy.

„Teď vážně nevím, kdo pukne vzteky!“ opakoval trpce Biggles a vydal se ke skalám, o kterých mluvil umírající profesor. Kam se podíval, všude viděl stopy nedávných návštěvníků. Sníh rozhrabali, někde ho při hledání znovu udupali, ale nevynechali nic. S Algym v patách se zastavil před skalní rozsedlinou, kterou jim profesor popsal. Biggles znal von Stalheina příliš dobře, aby doufal, že se jeho starý soupeř zachová jako nedůsledný lajdák. Sníh pošlapali i zde. Biggles se hořce usmál a nahlédl do malé skalní rozsedliny. Místo bylo prázdné, aktovka zmizela.

„Tady je, Bigglesi," řekl Algy a ukázal na odřenou aktovku. Ležela opodál, otevřená a prázdná! Obsah zmizel…

Biggles vytáhl cigaretu a jako obvykle poklepal koncem o hřbet ruky. „Shrňme si fakta," řekl drsným hlasem. „Von Stalhein měl dnes nejšťastnější den od narození do sklonku života. Vidím ho, jak se tudy otráveně trmácí po potupné porážce, a proklíná celý svět. Náhodou si všimne neobvyklé závěje a je doma. Poskakuje radostí! Nejvíc mě, Algy, znechucuje pomyšlení, že jsme mu ten objev přihráli sami. Naše kulometné hrátky se nevyplatily. A pan profesor se zmýlil. Neurazil odtud víc než deset mil. A nemohl si vybrat horší skrýš! Tahle skála činí k nebesům jako maják."

„Neměl na výběr," připomněl Algy. „Rozhodně nemohl svou brašnu zahrabat do sněhu. Na jaře by ji pak mohl objevit leda potápěč a veškeré listiny by byly zničené. Řekl jsi to dobře. Von Stalhein měl svůj šťastný den. Musíme si přiznat, že tuhle bitku vyhrál."

„Jak to myslíš, že vyhrál bitku?" utrhl se na něj Biggles. „Vyhrál jen první kolo. Ještě to nemá v suchu, lotr jeden! Pořád se courá s lejstry po sněhu a můžeme mu to zatrhnout, sakra! U všech čertů, ještě nejsem pod drnem!"

Bylo zřejmé, že Biggles klid jen předstíral, což nyní dokládal i nezvykle drsnými slovy, která volil. Až teď sem přicházel Ginger se Smythem a nikdo jim nemusel říkat, kolik uhodilo.

„Vzdáme to a letíme na základnu?" zeptal se Ginger, který dost špatně odhadl Bigglesovu náladu a jeho záměry.

„Cože? Na základnu?" vyjekl Biggles. „No to je nápad! Přesně naopak, člověče! Teď teprve začneme hledat! Chci von Stalheina!"

Ginger vyděšeně odskočil a Algy se plaše usmál. „Bigglesi, starý brachu, je mi to moc líto, ale přece jen ti musím připomenout pár věcí. Nejdříve by mne zajímalo, zda se ti neotevřely nějaké staré nezhojené rány a nerozhodl ses jen pro pomstu. Chápal bych to, ale…"

„Co to plácáš, Algy?" rozkřikl se rozkacený major Bigglesworth. „Vždyť ty mě obviňuješ z hloupé pomstychtivosti!"

„Ne! Tvrdím jen, že tvůj nápad je ztřeštěný a…"

„Tos říkal i včera," odsekl Biggles.

„To je sice pravda, ale přepadnout pokojné spáče je něco jiného než vtrhnout přímo do roje rozběsněných sršňů. Je jich čtyřicet, vědí o nás a jsou na nás určitě připraveni.“

„Zapomněl jsi, že mají málo zbraní?“

„Ne, ale jestli ten rozkaz vydáš, posíláš nás na smrt.“

Bigglesova tvář se zachmuřila. „Já dostal příkaz zmocnit se cenných dokladů a taky se jich zmocním! Tečka, pánové!“

Odmlčel se.

„Takže co?“ nesměle mňoukl Ginger.

„Takže dost dohadů! Dáme se do práce. K letadlu!“

Doběhli zpět k blenheimu a usadili se na místa. Bigglesova tvář byla stažena, čelisti zaťaté. Dusil v sobě hněv a bylo to znát. Projevilo se to i při startu. Blenheim několikrát divoce poskočil a pilot vzlet zvládl jen díky svým mnohaletým zkušenostem.

Byli ve vzduchu.

Hledání skupiny uprchlíků netrvalo dlouho. Po několika minutách letu spatřili daleko vpředu tlupu, jak se těžce vláčí hlubokými závějemi. Jak je Biggles uviděl, změnil prudkým půlobratem kurz.

„Uslyší nás,“ varoval jej Algy.

„Jistě, ale jsme ještě dost daleko, aby rozeznali o jaký stroj jde. Vědí stejně jako my, kolik tu poletuje letadel a netuší, kdo se na ně chystá,“ řekl Biggles. Z jeho hlasu se vytratila zlost a Algy si oddechl. Byl to opět starý, chladnokrevný Biggles.

Naváděl letoun trochu ze strany a během následujících minut urazil blenheim dobrých deset mil. Pak Biggles prudce stočil stroj vlevo, dalších pár minut letu a znovu ostře doleva. Pokud Sověti nezmění směr pochodu, přilétne k nim zpředu.

Z výšky tisíc stop pečlivě studoval krajinu a hledal vhodné místo pro přistání. Tentokrát, jako na objednávku, se objevila další zamrzlá jezerní plocha.

Podvozek se dotkl ledu a letoun se hnal ke břehu porostlému hustým borovicovým lesem. Blenheim dostal důstojný úkryt.

„Připravte kulomety,“ přikázal Biggles, sotva se zastavily vrtule. „Nařežte dvacet, třicet rovných větví. Musí být opravdu rovné!“ zazněl další rozkaz.

„Co je tohle zase za nápad?“ zamumlal Algy, ale vytáhl z kapsy lovecký nůž a měl se k dílu.

„Uvidíš!“ odsekl Biggles.

Jeho tajemství zůstalo pro tuto chvíli neprozrazeno. Během čtvrt hodiny měli rovné větve, z nichž pečlivě ořezali chvojí. Biggles je vzal do náruče, nahoru přibral pušku a zmizel mezi stromy. Algy se za ním díval a kroutil hlavou. Netrvalo dlouho a nosič tyček byl zpátky.

„Je to v pořádku,“ řekl. „Měli jsme dobrý odhad! Blíží se a už brzy tu budou. Pojdte tudy!“

Nešli daleko, jen asi sto yardů, a zastavili se v úzké průrvě mezi dvěma skalními stěnami. Gingera napadlo, že v podobných soutěskách se pokládaly koleje pro železného oře v průkopnických dobách Dalekého západu. Zde se však táhla souvislá řada jiných kolejí. Byly od saní. Stáli u místní sněhové magistrály!

„Tenhle průsmyk zaručeně používají Rusové k zásobování,“ řekl Biggles. „Všiml jsem si několika průsmyků už ze vzduchu a už tam mě napadlo, že se tudy vracejí ke své základně. Nejsou daleko a budou tu za pár minut. Rozhodl jsem se je zastavit. Algy, ty se postaráš o kulomet. Zaujmi postavení. Gingere, tvoje místo bude tamhle za skálou. Smythe, vy postavte druhý kulomet na ostroh, hned vedle Gingera. Nesmí nás vidět! Držte hlavy hodně nízko a vystrčíte růžky, až dám signál!“

Biggles počkal, až jeho přepadový oddíl zaujal bojové postavení a pak popadl připravené tyče. Postupně je zastrkoval do skulin pod stromy kolem průsmyku tak, aby budily dojem namířených pušek silné jednotky. Sám slezl dolů na cestu, aby posoudil jaký efekt zanechá jeho dřevěná zbrojnice. Namířené laťky skutečně vytvářely dojem smrtonosné pasti. Vrátil se nahoru a sám zalehl za kámen, odkud ho Rusové nemohli vidět.

„Palbu zahájíte, až dám signál,“ připomněl majitelům ocelových zbraní. „Potřebuji, aby vás tu bylo co nejvíc, až půjdu na besedu s von Stalheinem.“

„Dejte pozor, ať nechodí moc blízko, veliteli!“ ozval se Ginger. „Kdyby měl magnet, poznal by železo od dřeva a mě dalo moc práce ty tyčky sehnat.“

„Je tu šero a magnet nemá," usmál se Biggles. „Netroufne si chodit blízko před dvacet hlavní finských opakovaček. Jak ho znám, udělá cokoli, aby mně podřízl krk, ale na sebevraždu nemyslí."

Nečekali dlouho. Sovětský oddíl přicházel v čtyřstupu a celkem jich skutečně pochodovalo ke čtyřiceti. Vojáci už měli pochodu plné zuby a podle toho také jednotka vypadala.

V čele kráčeli von Stalhein a jeho pilot v německé uniformě a vedle nich obrovitý sovětský důstojník, který budil respekt už svojí výškou. Biggles se zlehka ušklíbl. Těšila ho představa, jak smutně kráčí celý ten upachtěný oddíl do jeho sítě a jak se bude von Stalhein tvářit v úloze lapeného bažanta. Ještě chvíli čekal, než vstoupil poslední voják do soutěsky.

A pak byli uvnitř všichni.

„Halt!" vykřikl Biggles. „Von Stalheine, nařidte těm chlapům, ať odhodí zbraně. Stačí jeden výstřel a vydám rozkaz k palbě sám! Míří na vás dost hlavní na to, aby se žádný z vás odtud nedostal živý. A dělejte rychle!" Von Stalhein strnul, zasunul ruku do kapsy, při čemž jeho osobní zbraň zůstala v pouzdře. Jeho modré oči pomalu a pečlivě klouzaly po řadě hlavní mířících na ně z houštiny a ze skal. Šlo opravdu o hrůzostrašnou palebnou sílu. Vojáci se zastavili.

Algy poklekl a vysunul hlaveň kulometu tak, aby bylo jasné, že nejde jen o pušky. Na druhé straně pasti se objevil Smyth a vyhlédla i Gingerova ryšavá hlava. Von Stalhein neměl nejmenší důvod pochybovat o vážnosti hrozby. Sovětští vojáci navíc budili dojem, jakoby je věc příliš nezajímala. Zdálo se, že je únava proměnila ve stádo ovcí odevzdaných osudu.

Biggles opustil stanoviště a sešel do rokle. Von Stalhein na něm visel očima, ale byl natolik zkušený voják, že nedal najevo ani stopu rozrušení. Nehnul ani brvou a srazil podpatky.

„Potkáváme se na samých podivných místech," řekl Biggles, „přesto by mne nikdy nenapadlo, že si budeme vzájemně zatápět i blízko polárního kruhu. Jak víte, sloužíme každý jinému veliteli, ale ti mají občas podobné nápady. Nedivte se, že se potom naše osudy tak často prolnou. Nechci vám dělat potíže, ale přesto bych si s vámi rád popovídal o náhodě, která vás dovedla k pokladu, který jsme hodlali vyzvednout sami."

„Majore Bigglesworthi,“ řekl von Stalhein chladně. „Občas mne za noci budí můra, v které se mi zdá, že vaše paní matka sepisuje smlouvu s dáblem, který mi vás potom pošle do cesty i v největší pustině. Přiznávám, že bych tu spíš čekal ledního medvěda než vás.“

„Klidně mi věřte, že bych místo vás potkal raději sněžnou lišku nebo rosomáka,“ sladce se usmál Biggles. „Bohužel, musel jsem si najít právě vás! Máte v rukávě vysoké karty. Hned jsem si říkal, že to musíte být vy, když jsem zaslechl v táboře vaší lahodnou a vlídnou němčinu.“

„Takže ten přepad tábora byl vaše dílo…“ pokývl von Stalhein hlavou a na odpověď ani nečekal. „Vidíte. Já bych tomu vašemu běhání obrana neříkal!“

„Co tím chcete říci?“

„Nechtěli jsme přece nikomu ublížit. Jako zkušený důstojník jste nepochybně postřehl, že palba šla nad špičky stanů. Nebo snad ne? Vím sice, že dobrý německý voják by si počínal jinak, ale co mám sám se sebou dělat? Už jsem takový. Vícekrát jsem vám přece potvrdil, že nemám nejmenší zájem vám ubližovat. Bylo by mi upřímně líto, kdyby váš mužný zjev chyběl na druhé straně barikády. Ztrácíme ale čas. Nechce se mi tady mrznout, toužím po zahřátí a sklenička whisky to spraví. Navrhuji malou výměnu. Mohu?“

„Jakou výměnu?“

„Já dostanu dokumenty a vy svobodu.“

„Vůbec nechápu, o čem mluvíte.“

„Herr Hauptmann,“ řekl Biggles a zatvářil se, jakoby ho rozbolel zub. „Nikdy jsem vás nepovažoval za dětinu. Nestrkejte hlavu do závěje jako sněžný pštros! Vždyť takový ptáček ani neexistuje! Nepřesvědčujte mě, že drsné násilí je jediný prostředek, jak vás donutit k obyčejné, banální výměně ukradených dokladů. Já nemám rád, když se druhému ubližuje. Nalaďte přijímač na mojí vlnu. Proč bychom se na sebe měli mračit? Dejte mi ty papíry, já vám poděkuji a rozloučíme se s úsměvem.“

Po celou dobu výměny názorů klopil von Stalhein zrak, jakoby se styděl. Do Bigglesových očí, v nichž už zas hořely veselé ohníčky, se ani nepodíval. Teď však vyloudil v koutku úst unavený škleb. „Ano,“ připustil hořce. „Nejsem v situaci, abych mohl vyladit stanici,

která by vyhrávala po mém. Jenže generátory se ještě úplně nevybily.“ Rozepjal kožešinovou bundu a z náprsní kapsy vyjmul objemnou obálku s chlopní.

Biggles doklady převzal, rychle se přesvědčil, zda tentokrát přeje štěstěna jemu a pokynem hlavy nahoru ke skalám dal ostatním vědět, že cenné plány jsou na správném místě. „Uctivě děkuji,“ uklonil se s úsměvem. „Nebudu déle zdržovat. Klidně pokračujte v cestě.“

Znovu vzhlédl a vykřikl: „Je to v pořádku. Nechte je projít, ale kdyby se nás pokusili přelstít, zahajte palbu.“

Von Stalhein se také uklonil a křivě se usmál. „Bude mi ctí, opět se s vámi setkat, pane. Myslím, že to nebude tak dlouho trvat,“ předpověděl.

„Potěšen budu i já a doufám, že k tomu dojde za příjemnějšího počasí než je toto. Auf Wiedersehen,“ řekl Biggles, snad aby dokázal, že v Anglii neužívají jen svých zdvořilostních frází.

Von Stalhein zahučel něco nesrozumitelného a pak se otočil k ruskému důstojníkovi. Obr po celou dobu stál opodál a nijak se nevměšoval do rozhovoru. Zřejmě mu rozuměl a na jeho tváři se zračila zvláštní směsice zděšení a pobavení. Teď, aniž by mu stačil Stalhein něco říci, vydal rozkaz k pochodu a jeho vojáci vykročili. Netrvalo dlouho a tmavý had pochodující jednotky prošel na volný prostor a brzy se ztrácel v bílé pustině. Von Stalhein se ani neohlédl.

Biggles pokynul a trojice, která vydala za celou divizi, se vrátila dolů.

„Skvělá práce, pánové,“ liboval si Algy.

„Nebylo to špatné,“ usmíval se Biggles od ucha k uchu. „Rychle zpátky k letounu. Čím dřív budeme nad Finskem, tím lépe. Von Stalhein na mne podivně mrkal, ale pochybuji, že mě tím zval na drink či na večeři.“

„Myslíš, že se ještě o něco pokusí?“

„Copak já vím, ale nedivil bych se, kdyby měl ještě v rukávu nějaké to eso.“

„Jedině by mohl vyslat kurýra pro zabezpečovací jednotku.“

„Mohl to udělat. Když jsme si tak hezky povídali, zdálo se mi, že se nekaboní tak, jako bych se šklebil já, kdyby to bylo naopak.

Jakmile se dostane k letadlům, může nám ještě pěkně zavařit. Než bys řekl švec, máme ho v patách.“

Biggles si uvědomoval, že se během následujících minut může ledacos stát, ale ani v nejčernějším snu neočekával situaci, jíž se řítili v ústrety. Byl spokojen. Vojáci byli pryč a on si mohl chvíli připadat jako na zimním výletě.

Právě když otvíral dveře do kabiny, zazněly nad východním obzorem motory těžkých bombardérů. Stroje letěly poměrně nízko, ale zřejmě velmi pospíchaly. Vzdálené bzučení rychle sílilo a brzy se změnilo ve zdrcující rachot. Kampak odešlo chladné a mrtvé ticho tundry? Letouny se nezadržitelně blížily k místu, kde stál blenheim anglických vetřelců.

„Tam jsou!“ ukázal Biggles a stáhl rty.

Je jich pět,“ řekl Algy. „Neměli bychom raději vzít nohy na ramena?“

„Skvělý nápad,“ zavrčel Biggles. „Buď Stalhein poslal kurýra na základnu ještě před tím, než jsme ho obrali, nebo se dokázal nějak spojit s letištěm před chvílí. Jen Pánbůh ví jak. Podle směru, kterým letí, nepochybuji, že nám vezou dárky. Hádni si, co to asi bude! Jdu na to.“

Motory naskočily.

Později se Bigglesovi několikrát za bezesných nocí prohánělo hlavou, zda to neštěstí nezavinil sám zbrklým rozhodnutím. Došel k závěru, že ano! Jejich bílý letoun, stojící u břehu jezera, nemuseli totiž němečtí letci seshora vůbec vidět. Leč je pozdě bycha honit a vysvětlovat mrtvole příčinu její smrti… V kabině blenheimu se musel rozhodnout ihned. Letoun se pohnul dříve, než si Algy stačil zapnout pás. Biggles se sice bleskově rozhlédl po ledové ranveji, neboť to patřilo k rutině, je však pravděpodobné, že vzhledem k nesčetným vzletům na neměnícím se terénu, to tentokrát trochu podcenil. Trochu? Když si konečně všiml nevelké hromádky sněhu, ke které stroj mířil, řítil se již s letounem rychlostí padesát mil za hodinu! Uvědomil si svou chybu a zorničky se mu rozšířily zděšením. Do jezerní hladiny tam zamrzla plovoucí větev a nejen ona sama, ale i sníh, který se na ní zachytil, vytvořily před ním nebezpečnou překážku.

Změnit prudce směr startujícího letounu je vždycky zpropadeně ošemetná věc. Podvozek je nutně vystaven značné odstředivé síle a je běžné, že tak pošetilý obrat nevydrží. Konstruktéři prostě nepočítají s tím, že se do kokpitu jejich duševního děcka posadí kmotr, který se nedívá před sebe. A startovat s letounem bez podvozku? S tím už vůbec nikdo nepočítá!

Biggles takto neuvažoval a ani na to neměl čas. Ve vypjatých situacích jednal vždy instinktivně. Základy létání měl v krvi a obvykle mu to vyšlo. Vůbec ho nenapadlo pokusit se zvednout stroj do vzduchu, nebo zmírnit rychlost. Jediné co mu zavířilo hlavou, byla víra ve šťastnou hvězdu. Reagoval okamžitě. Pokusil se mírně změnit směr s nadějí, že to letoun dokáže.

Nedokázal!

Snad by se to zdařilo, kdyby blenheim startoval na normálním letišti, na drsném betonu či asfaltu. Jenomže žádné kdyby tu neplatilo. Kdyby jsou chyby a ledové zrcadlo není beton!

Prudký smyk letounu přišpendlil všechny letce k sedadlům. Stroj uháněl tak rychle, že se jen pootočil a klouzal dál k překážce, otočený k ní bokem. Horší to už být nemohlo!

Biggles si uvědomil, že nárazu nezabrání. Vypnul zapalování, aby alespoň zabránil vznícení benzínu po nárazu, a s beznadějí v oku se ještě jednou pokusil o změnu směru. Bylo to marné. Kola najela na dřevěnou překážku a následky byly zdrcující.

Podvozek se utrhl, zatímco trup letoun se jako bláznivé torpédo hnal k blížícímu se břehu. Následovala řada drobných poskoků, při nichž vrtule sekaly led na tisíce kousků, samy se ohýbaly, ryly brázdy do ledu a pak začaly praskat kovové pláty křídel. V bílé fontáně ledové tříště se sunul trup blenheimu s utrženým jedním křídlem vpřed a potom se konečně zastavil.

Jestliže letec přežije havárii letounu, má jedinou snahu – bez zaváhání opustit vrak! Samozřejmě, pokud nemá zpřelámané kosti a může se vůbec hýbat. Umí si totiž představit plamennou stěnu, která by vyšlehla, kdyby vytekl benzín z prasklých nádrží a setkal se s jedinou jiskřičkou z dotáčejícího se dynama.

Biggles se bleskem přesvědčil, zda není Algy raněn a už křičel do mluvítka, aby všichni okamžitě opustili letadlo. Sám vyskočil na

ledovou plochu, následován Algym, který se vrhl ven z kabiny rovnou po hlavě. Ginger se vysoukal ze střední střílny a otíral si z nosu krev. Smyth nikde. Biggles se vrátil do letounu a našel ho v bezvědomí. Společně s Gingerem ho vyvlekli ven. Smyth sténal a zdálo se, že se dusí.

„Snad mu náraz jen vyrazil dech," řekl Biggles, poklekl vedle něj, a když nenašel zranění, zatřásl s ním.

„V pořádku," zalapal Smyth po dechu a snažil se posadit. „Je to už dobré. Kde jsou ty letadla?"

Biggles vyskočil, jakoby ho chudák Smyth bodl nožem. Všichni až na mechanika zapomněli na bombardéry, jejichž burácení přitom znělo tak důrazně, že mohlo strhnout na svazích laviny.

„Podívejte!" vykřikl zděšeně Ginger.

K zemi se snášely padáky, jak výsadkáři, jeden za druhým, opouštěli letadla. Otvíraly se hedvábné kopule, ale letcům spíš připomínaly klobouky jedovatých hub. Biggles je chvíli počítal.

„Budeme mít nejméně padesát hostů, pánové," řekl pak.

Nikdo mu neodpověděl. Nebylo konec konců, co dodat. Závěr jejich výzvědné operace, už nebylo těžké předvídat. Sovětští výsadkáři dopadali na zamrzlou hladinu a do nejbližšího okolí. Zbavovali se padáků a s namířenými zbraněmi vyráželi ke ztichlým troskám pokořeného blenheimu.

KAPITOLA ČTVRTÁ

POCHMURNÉ ULTIMÁTUM

Bigglesovi vytanula na mysli slova plukovníka Raymonda, že „za žádných okolností se ty dokumenty nesmějí dostat nepříteli do rukou!“ Ruka se mu svezla k důležité obálce pod blůzou a v srdci pocítil záchvěv beznaděje.

„K čertu,“ zamumlal.

Napadlo ho, zda by neměl přísně tajné materiály spálit, ale hned tu myšlenku zavrhl. Svůj problém by tím sice vyřešil, ale určitě by byla nenávratně ztracena nová technologie, která by mohla přispět k rychlejší porážce Německa. Současně si uvědomoval, že obálka pro ně znamená odklad cesty první třídou přímo do pekla. Jakoby už na zasněženém nástupišti stál pekelný rychlík a výpravčí jen čekal na Stalheinovo znamení, že papíry jsou v jeho rukou. Pokud se vychytralý kapitán dokladů nezmocní, rozhodně si dobře rozmyslí zkřivit Bigglesovi a jeho mužům vlásek na hlavě.

Kam ale obálku schovat? Všude kolem se prostírala jen pustá a přehledná plošina bez jakýchkoli vyvýšenin a přírodních útvarů. Uložit poklad někam do trupu letounu, by připomínalo pohádkového Honzu, který se pokouší přelstít děda Vševěda. Bigglese napadlo jediné řešení a ani na chvilku nezaváhal.

Když se při divokém klouzání po ledě zlomilo křídlo letounu, nevydržely divoký nápor ani nosníky. Těžký motor se vylomil a výfuková roura se odtrhla. Náraz ji odmrštil asi čtyřicet yardů od trupu letounu. Rozžhavený kov zapůsobil na ledový krunýř jako ta nejlepší ståložárná kamna. Led pod rourou roztával, takže do něj pomalu zapadala. Dalo se předpokládat, že během několika minut výfuk zmizí, úplně splyne s vrstvou ledu a potom už nikdo onen zbytek leteckého motoru nenajde.

Biggles přiskočil k letounu. Chvíli uvnitř něco hledal a když se pak objevil, měl v ruce velký, potrhaný hadr. Vytáhl obálku, pečlivě ji do látky zabalil a doběhl k výfuku, který už hodně vychladl. Zvedl rouru, odhodil ji stranou a sklonil se. Přímo pod ním zela v ledu

překrásná dutina z části naplněná roztálou vodou. Odepjal pouzdro s pistoli, kterou by mu stejně sebrali, vsunul drahocenný balíček do koženého pouzdra spolu se zbraní a uložil jej do ledové schránky. Rozhlédl se, aby si zapamatoval alespoň nějaké záchytné body, podle kterých, jak doufal, důležité plány jednou najde. Moc jich tu nebylo. Pak se vrátil k ostatním. Algy a Ginger se ještě zabývali otřeseným Smythem.

Postavit se výsadkářům na odpor nemělo smysl. Každý takový pokus by znamenal sebevraždu, neboť sovětští parašutisté již stačili jejich skupinku obklíčit. Nedalo se sice vyloučit, že by se jim podařilo probít se z obklíčení, nejednou se jim takový husarský kousek vydařil, ale zde by tím jen oddálili svůj konec. Výsadkáři měli mnohonásobnou přesilu a určitě by je na přehledné jezerní ploše dostihli. Ke břehům bylo příliš daleko.

Biggles neměl chuť nechat se zabít. Cítil, že by to bylo trochu předčasné řešení jeho životních potíží, a ostatně nebyl by zabit sám. Nebyl by to však Biggles, kdyby i v téhle ošemetné situaci nemyslel také na něco jiného než na sebe a své přátele. Šlo přece také o ukryté doklady. Jen on věděl, kde jsou. Když se nevrátí na základnu, zůstanou navždy pohřbeny v ledovém příkrovu. Nelíbilo by se mu, aby jim jeho zmrzlá mrtvola dělala společníka! Když zůstane naživu, pořád ještě zbývá naděje. Pro jeho přátele, pro něj i pro dokumenty!

Mohl se sice jen domýšlet, co s nimi vojáci s rudou hvězdou na čapkách udělají, ale ještě dříve, než byl zajat, už zaměstnával své mozkové závity úvahou o útěku. Základna Oskar přece neleží nijak daleko odtud. Kdyby se jim útěk vydařil, jeden nebo dva dny plahočení sněhem by přece zvládli…

Svist kulky těsně nad hlavou však jeho dumání přerušil.

Doběhl k výfuku, který už vychladl, a zvedl rouru.

Raději hned zvedl ruce, aby mu na úvahy zbyl čas v budoucnosti, a aby se jí vůbec dočkal.

„Odpor nemá smysl," řekl nahlas to, co beztak všichni až příliš dobře chápali. „Tomuhle srocení lidu se neubráníme. Vzdáme to!"

Chápal to i Algy, ale zatvářil se nedůvěřivě. Měl pocit, že se Biggles v poslední době chová podivně. V letadle si prozpěvoval, potom na lidi bezdůvodně křičel, a teď se navíc rozhodne, vzdát se Rusům!

„Není to už ten chlap, jako býval…" tiše zamumlal.

Nahlas však neřekl nic a poslušně zvedl ruce nad hlavu. Zbylí dva muži udělali totéž. Smyth, který se už vzpamatoval ze šoku, doprovodil zvednutí rukou jadrným zaklením.

Sověti obstoupili skupinku trosečníků a Biggles hledal mezi nimi muže, oděného do zcela odlišné uniformy. Neviděl ho. Pan kapitán Stalhein nebyl přítomen.

„Cos udělal s těmi papíry?" zeptal se ho Algy tiše.

„Schoval jsem je."

„Kam?"

„Zajímá tě to? Tak si nech zajít chuť. To, co nevíš, nemůžeš vybrebtat," řekl Biggles. „Později ti to povím. Tedy… pokud nám dají příležitost."

Rusům nedalo práci Bigglesovy muže odzbrojit. Nespokojili se však se zbraněmi a za chvíli ležel na plachtě před dalším obrem v ruském stejnokroji i obsah jejich kapes. Rus je oslovil, ale co jim chtěl říci, se Biggles nikdy nedozvěděl. Rozhovory uvázly na mrtvém bodě. Nikdo z Rusů nemluvil anglicky a nikdo ze zajatců nebyl schopen pochopit jediné ruské slovo.

Sovětský důstojník se nechoval nepřátelsky a když si prohlédl pokroucený blenheim, dokonce se na britské letce usmál s výrazem pochopení. Několik výsadkářů se shromáždilo opodál, u větve, která přivedla jedny do neštěstí a druhé ke snadné kořisti. Rusové byli dostatečně zkušení, aby pochopili, proč se anglický letoun rozbil. Sovětské bombardéry mezitím přistávaly na ledové ploše a pak, jeden za druhým rolovaly k místu, kde havaroval blenheim. Vrak

letounu prohledali Rusové do posledního šroubku. Palubní deník i štábní mapy skončily na hromadě s osobními věcmi letců.

Před stojícími bombardéry se pak obrovitý velitel dohadoval o něčem s ruskými piloty a podle zuřivého vrtění hlavou a mávání rukama si Biggles snadno domyslel, že letci odmítají přijmout do strojů příliš velkou zátěž.

Biggles měl pocit, že se situace vyvíjí slibně.

Nebe zešedlo a nad jezerem zavládla noc. Britský letec doufal, že u Rusů zvítězí radost z úspěchu nad ostražitostí a předpisy o přetížení letounů nad snahou dopravit zajatce na základnu. Doufal, že už dnes v noci dostanou příležitost k útěku. Bylo by to skvělé, neboť tu nebyl von Stalhein. Ten by se dozajista postaral, aby Biggles ztratil chuť hrát si na Eskymáky, a upalovat zasněženou plání směrem k finské základně.

Jenomže výsledek jednání mezi Rusy Bigglese zklamal. Velitel piloty přesvědčil a Biggles pochopil, že Sověti mají všech pět pé pohromadě. Do čtyř bombardérů naložili po jednom zajatci a bez ohledu na noční šero stroje odstartovaly. Biggles se dostal do letounu, do něhož naložili i velký vak s ukořistěnými věcmi.

A pak byli ve vzduchu a trosky blenheimu osiřely…

Letecký přesun netrval ani půl hodiny, takže cíl nebyl dále než šedesát mil. Poté začaly letouny klesat na přistání. Zvědavý Biggles pozoroval bočním oknem navigační světla. Podle jejich rozmístění odhadl, že přistávají na polním letišti, ale tentokrát jeho odhad nevyšel. Když se rozhlédl, spatřil všude kolem plátěné hangáry. Určitě přistáli na větší základně ruského letectva, ale stálé pozemní letiště to nebylo.

Vzápětí pochopil, že přistáli na dalším jezeře. Tentokrát nešlo o žádnou louži, ale téměř o moře. Zamrzlá hladina se táhla do nedohledna a Bigglese napadlo, že by mohli být na Oněžském jezeře, které, podobně jako Ladoga, patří k největším vnitrozemským vodním nádržím.

Letouny pomalu rolovaly k strmému břehu, na kterém ležel velký stanový tábor. Kousek od prvních stanů problikávala mdlá světla elektrického osvětlení v obytných staveních. Nahoře stálo nějaké město nebo alespoň veliká přístavní ves.

Potom, přes noční šero, rozeznal na vysokém kopci nad osadou rozlehlou pevnost. Detaily nebyly jasně vidět, avšak i podle obrysu bylo zřejmé, že jde o mohutnou budovu, která připomínala středověký hrad. Biggles nepochyboval, že uvnitř bude útulný kout pro hosty jako jsou oni, vybavený snad i hladomornou…

Když Biggles vystoupil na ledovou plochu, ulevilo se mu. Nebude sám. Už na něj čekali. Stráž sehnala dosud oddělené letce do houfu a jeden z hlídky jim hlavní pušky ukázal na cestu, klikatící se od zamrzlé hladiny vzhůru. Pěšina stoupala horskými serpentinami k pevnosti.

Dvacet minut ostré chůze je dovedlo k bránám opevnění. Byl to skutečně středověký hrad, který kdysi sloužil k ochraně přístavu i pocestných v tomto chladném kraji. Bigglese napadlo, že na tak odlehlém místě tehdy chránil spíš sněžné sovy a stříbrné lišky.

V opevněné bráně je uvítala po zuby ozbrojená stráž a netrvalo dlouho a za polapenými vetřelci zapadla těžká závora.

„Až dodnes jsem nechápal, proč zločinci tak nadávají, když je soudce pošle do Dartmooru," bručel Algy pro sebe, ale přece jen dostatečně nahlas.

„Jenže tam alespoň roste vřes!" zavrčel Ginger. „Tady neroste nic. Zdejší zločinci by považovali Dartmoor za pohádkový hotel, kamaráde. Kdyby se nám povedlo rozlomit zámky, přelézt tam ty zdi a pak venku nezamrznout do ledu, tak se s chutí nechám zavřít kdekoli jinde."

Víc vět už nepadlo, neboť ruský velitel je výmluvným gestem vyzval, aby drželi zobáky. Choval se vcelku přijatelně, jakoby uznával, že podle mezinárodních dohod jsou válečnými zajatci. Poslechli. Nedráždili ho.

Procházeli studenou kamennou chodbou ve sklepení pevnosti. Zatuchlý pach a občasné osamělé mihotavé světlo lucerny je moc nepovzbudilo. Ruch vnitřního života pevnosti nebyl bujarý. Pokud bylo někde živěji, šlo jen o klapot okovaných bot, jak o patro výš přecházela jiná hlídka.

Konečně došli na místo.

Voják s rudou hvězdou na čapce zaklepal na těžké železné dveře a otevřel je. Chodbu zalilo žluté světlo z místnosti. Velitel vstoupil dovnitř, srazil podpatky a zasalutoval. Na starobylý rozložitý stůl položil pytel s věcmi nasbíranými v letadle. Odstoupil a postavil se ke zdi.

Biggles a jeho tři muži byli očekáváni. Dva z čekající trojice měli uniformy sovětské armády, třetím byl německý důstojník, po němž Biggles tolik toužil. Von Stalhein! Jeho tvář se při pohledu na příchozí rozjasnila. Zřejmě se na setkání nesmírně těšil a Biggles si nemusel lámat hlavu otázkou, čím to je.

Úlohy se vyměnily a na Stalheinovi bylo znát, že na něj nemíří ani jeden kulomet. Kdyby vítězná zář v jeho očích hřála, rozlilo by se místností příjemné teplo.

„Já vám přece říkal, že jste vyhráli pouze první kolo," uvítal kapitán hosty úsměvem a dobrou angličtinou. „Či snad ne?"

„Ovšem," přikývl Biggles. „Pokračujte. Na otázky máte právo, ale měl byste vědět, že všechny žolíky ještě nejsou ve hře."

„Ale, ale," usmál se Němec. „Pánové, pánové. Cožpak jste si nevšimli, že držím v ruce esový poker? Měli jste smůlu. Nejsem takový hlupák, jak se vám snad mohlo zdát. Můj kurýr dorazil do tábora pro posily včas."

Von Stalhein otevřel pytel a vysypal na stůl jeho obsah. Mapy, cigarety, palubní deník, tužky a spousta dalších věcí vytvořily na stole neladnou hromadu. Němec se na to nadělení chtivě vrhl, ale velmi brzy pochopil, že vytoužené dokumenty nenajde. Protáhl se v ramenou a hněvivě se zahleděl na Bigglese.

„Kde jsou doklady?" vyštěkl.

„Hledáte něco?" zeptal se nevinně Biggles, pokoušející se hrát stejnou úlohu, o kterou se neúspěšně pokusil von Stalhein před ústím dvou kulometů a dvaceti dřevěnými tyčemi v průsmyku. Zkusil to, přestože věděl, že hra rychle skončí.

„Jenom zdržujete," řekl Němec. „Měl byste však vědět, že jsem odhodlán dostat se ke svému majetku i jinak než zdvořile!"

„Ty doklady bych vám, kapitáne, rád dal," ujišťoval ho vřelým tónem Biggles, „jen kdybych je měl."

Stalhein se otočil k ruskému vojákovi, který zajatce předvedl, a rusky mu položil pár otázek. Vyslechl odpověď a jeho čelo se svraštilo. Obrátil se k Bigglesovi.

„Kam jste je dal?“ vypálil otázku s nepředstíranou nenávistí v hlase. „Neměl jste je u sebe a nebyly ani v letadle! Co jste s nimi udělal? Mluvte!“

„Na přesnou otázku dostanete přesnou odpověď,“ řekl Biggles. „Schoval jsem je. Leží ve skrýši, kterou, jak bych to řekl, bez mé maličkosti v životě nenajdete.“

Němec si divokým pohledem změřil Gingera a potom i Algyho.

„Nemrkejte na ně, kapitáne,“ ušklíbl se Biggles. „Tihle pánové nemají ani ponětí, kde je náš poklad. Určité informace neposkytuji ani svým přátelům.“

Von Stalhein sňal monokl a chvilku si s ním hrál. Pak otevřel cigaretové pouzdro, vyjmul cigaretu a zapálil si. Obláčky dýmu z dobrého tabáku pomalu stoupaly ke stropu.

„Poslyšte, Bigglesi,“ řekl po chvíli. „Znám vás lépe, než si myslíte. Při našich posledních setkáních jste měl neuvěřitelné štěstí. Víte to?“

„Ne, Herr Hauptmann. Když se člověk snaží, úspěch se dostaví. A já se snažil hodně.“ Biggles se mile usmál, ačkoli věděl, jak drze zní jeho slova v jejich chmurné situaci. „Prosím, nesnižujte moje zásluhy tím, že vidíte nad mojí hlavou šťastnou hvězdu.“

„Smůla je smůla,“ pokračoval von Stalhein, aniž by změnil tón. „Ale nemůže se lepit na paty věčně. Teď bych řekl, že jste až na dně sudu s tou pryskyřicí. Způsobil jste mi víc bezesných nocí než celá vaše rozvědka a nemůžete se proto divit, že vás nemám příliš v lásce. Přesto uznávám, že máte pozoruhodné vlastnosti. Rozhodl jsem se dát vám příležitost. Když dostanu své dokumenty, předám vás i tyto tři muže, do běžného zajateckého tábora. Pokud odmítnete spolupráci, budete zastřeleni za použití zbraně proti SSSR, státu, jemuž vaše královna nevyhlásila válku.“

„Přesně s takovou možností jsme počítali,“ řekl tiše Biggles. „Jsme Britové, pane, i když teď ve finských stejnokrojích. Mezi našimi doklady, tamhle na stole, najdete naše pověření ze štábu

finského letectva. Potvrzuje se tam, že v případě zajetí se na nás vztahují veškeré válečné konvence.“

Von Stalhein našel doklad a zamyšleně si ho pročetl. Pak papír klidně zmuchlal mezi prsty, udělal z něj kuličku a hodil jej do krbu.

„Je mi to líto, pánové,“ usmál se medově. „Budete to teď těžko prokazovat. Vloudili jste se na sovětské území a budeme s vámi proto zacházet jako s cizími vyzvědači. Chápete to?“

„Jsme chápaví,“ kývl Biggles. ‚A uděláte si s námi, co se vám bude líbit. Jenže můj trumf zůstává v mém rukávě. Když nás dáte zastřelit, budete mít v Berlíně dost vysvětlování. Kdybyste se ale bál, že za pár let vyhrabe lejstra nějaký sob a dostali by je pak Finové, tak na to nemyslete. Nenajde je ani stádo sobů!“

Von Stalhein si zamnul bradu. „Docela by mě zajímalo, proč mě stále nutíte, abych použil jiný způsob přemlouvání. Máte tvrdou hlavu ale já také. Proto ještě dostanete čas na přemýšlení. Pokud si do osmi hodin ráno nevzpomenete, kde obálka je, skončí vaši milí přátelé u zdi pevnosti. Budou zastřeleni. Jistě to pochopíte. Oni nevědí, kde dokumenty jsou, a zde na severu se velice obtížně shání potraviny. Proč bych se měl starat o jejich hladové krky? Nic nevědí, užiteční nejsou. Z vašeho apartmá je pěkný výhled na dvůr, takže dobře uvidíte na poslední pocty, které jim vzdáme. Už jste se přesvědčil, že nemluvím do větru. Svou velkorysou nabídku myslím zcela vážně i ted. Když se nerozpomenete a necháte nález dokladů na sobech, podepisujete svým podřízeným ortel smrti. Milí pánové, uvidíme se ráno v osm!“

„Mohli bychom dostat něco k jídlu?“ zeptal se Biggles. „Byl to pro nás těžký den a s prázdným žaludkem se špatně přemýšlí.“

„Vezmu to v úvahu,“ slíbil von Stalhein. „Mimochodem, kde je zbytek vaší jednotky?“

Jaké jednotky?“

„Ti muži, kteří nás přepadli v soutěsce?“

„Žádní nejsou, kapitáne. Byli jsme tam jen čtyři. Pokud narážíte na namířené hlavně, tak věřte, že nám dalo dost práce ty větve nařezat a upravit.“

Von Stalheinovi poklesla brada a pak se mu tváře stáhly a stiskl rty. Zatvářil se zlověstně. Ten chlap, pomyslel si Biggles, nemá ani

špetku smyslu pro humor a navíc jsme ted těžce zranili jeho německou nadřazenost.

„Opravdu povedený špás," zavrčel Němec a přinutil se k úsměvu. „No, uvidíme ráno. Třeba bude také veselo…"

Jak myslíte, kapitáne," řekl zdvořile Biggles a obrátil se k ruskému strážnému, který je vybídl, aby šli před ním do cely. Procházeli pak pochmurnými chodbami a pořád stoupali. Konečně je strážný zavedl do veliké, tmavé místnosti, kde u stěn stály polní kavalce s pokrývkami pečlivě smotanými v záhlaví lůžka.

Domněnku, že jsou v cele pro odsouzence, vyvracel velký jídelní stůl, stojící uprostřed místnosti. Opodál uviděli veliký sud s vodou a kovovou konvici.

„Chci vidět tu večeři," smutně řekl Ginger. „Můžeme se od toho tvého Němce vůbec dočkat něčeho dobrého, Bigglesi?"

„Slyšel jsi ho sám," odpověděl Biggles. „Spíš než večeři vám ted chystá popravčí četu."

Ginger polkl. Neřekl už nic.

Malé zamřížované okénko poskytovalo výhled na šedý dvůr obehnaný vysokou zdí. Středem pevnosti byla skalní plošina, kterou stavitelé obestavěli vysokými budovami. Snad měly sloužit jako obydlí, ale masivní hrubé zdi a malá okna, podobná střílnám, by sem rozhodně nepřilákaly jediného hosta ani v horkém létě.

Biggles se posadil na kavalec. „Pánové, po dlouhé době se mi zdařilo přivést vás do opravdového průšvihu," připustil.

„Tos nám opravdu řekl novinku!" vyštěkl Algy.

„Co má být? Není to přece naše první neštěstí."

„To sice není, ale stačil mi první pohled, abych pochopil, že se mi tu nepovede zamhouřit oko ani na minutu. Počkám si na východ slunce, protože ten příští nejspíš neuvidíme. Nezdá se mi, že bys pobral tolik moudrosti, abychom se odtud dostali. Neznám pevnější a odpornější vězení, než je tohle. Co chceš dělat?"

„Jak obvykle, nic mimořádného. Dám von Stalheinovi to, po čem jeho srdce touží."

„Cože?"

Kamenným sálem zaznělo sborové „Ne!"

„Nebudte bláhoví,“ zasmál se Biggles. „Slyšeli jste přece, co s vámi udělá. Ustřelí vám hlavy, když nedostane co chce. A budte si jistí, že názor nezmění. Dám mu, co chce dostat.“

„Nevymyslíš nic lepšího,“ vzhlédl tázavě Algy.

„Rád bych, ale nevím co. Nemám rád popravy. To mám koukat z okna, jak vás stavějí ke zdi? Mám vás raději než ty dokumenty, pánové. Povím tomu surovci, že papíry dostane. Řeknu mu, že se moje skrýš nedá přesně popsat, takže mu ji musím sám ukázat. Je to ostatně pravda. Získám tím čas, abych něco vymyslel a třeba se naskytne příležitost pláchnout mu.“

„Tebe neopouští optimismus, ani když mně jde o krk,“ jedovatě se zašklebil Algy. „Nic lepšího sis nevymyslel?“

„Třeba něco napadne vás,“ pokrčil rameny Biggles. „Hned jak se to stane, řekněte to. Ale teď se chci trochu vyspat. Algy, probud mě, jak začne ten tvůj poslední východ slunce!“

Jenomže Algy se tomu ani nezasmál…

KAPITOLA PÁTÁ

BIGGLES NA VÝLETĚ

Když se ráno otevřely dveře jejich cely, byl už Biggles vzhůru, oholen a vymydlen jako na první schůzku s děvčetem. Přišel si pro ně sám von Stalhein společně s dvěma ruskými vojáky. Pan kapitán byl jako obvykle v dokonale upravené uniformě bez poskvrny. S monoklem na oku připomínal spíše ženicha než věznitele.

„Tak tedy?“ obrátil se k Bigglesovi.

„Moc možností jste mi nedal,“ pokrčil bezradně rameny Biggles. „Ušetřím popravčí četě střelivo! Mám ale dojem, Herr Hauptmann, že jste tuto odpověd očekával.“

Němec se mrazivě pousmál. „Kde jsou dokumenty?“

„To vám bohužel nepovím,“ zářivě se usmál Biggles. „Okamžik!“ vyhrkl rychle, dřív než von Stalheinova tvář zbrunátněla hněvem. „Hned to vysvětlím. Samozřejmě, že vím, kde jsem doklady nechal, ale nejsem schopen vám to místo popsat. Nikde tam nebyl žádný bod, podle kterého bych se mohl orientovat. Prostě nikde nic. Mohu vám nyní navrhnout jediné – malý výlet k té skrýši.“

„Jak je to daleko?“

„Asi padesát mil. Blízko místa, kde jste nám nabídli letecký výlet zdarma. Navrhuji tedy společný odlet na jezero, kde jsme včera havarovali. Pak už je to jen pár kroků. Za několik hodin budeme zpátky.“

Von Stalhein si Bigglese podezřívavě změřil.

„Dobře,“ přikývl. „Letadlo bude připraveno během několika minut. Jestliže se však hodláte pokusit o úskok, pak…,“ zúžily se mu oči a prstem si přejel přes hrdlo.

„Nejsem blázen, pane,“ řekl odevzdaně Biggles. „Chci se však ještě o něčem ujistit. Mám vaše slovo, že když dostanete doklady, budou se na nás vztahovat mezinárodní dohody o zajatcích?“

„Samozřejmě!“

Za půl hodiny naložili Bigglese do jednoho z ruských bornbardérů a navzdory hlasitým protestům dostal ubohý letec

želízka. Stalhein si navíc přibral šestičlenou eskortu, aby předem zmařil Bigglesovu naději na útěk. Znal jeho kousky už dlouho a věděl, že od počátku musí dělat všechno, aby přistřihl jeho třepetavá křidélka. Na palubu naložili i malé saně s několika bednami. Biggles odhadoval, že je to železná zásoba potravin. Uvelebil se na místě právě ve chvíli, kdy se rozeřvaly motory. Stroj startoval.

Za necelou půlhodinu přistávali pod ocelově šedou oblohou, blízko pokrouceného vraku blenheimu. Bigglesovy mozkové závity si v průběhu letu neodpočaly. Rozhodně nehodlal Stalheina zavést přímo ke skrýši, ležící jen pár kroků od vraku. Rozmrzele si přejížděl prsty po náramcích, které mu hatily plány. S ocelovými pouty na zápěstích byl bezmocnou hříčkou v rukou ruských vojáků a modrookého kapitána. První hádanka, kterou musel vyřešit, byla, jak se okovů zbavit.

„Tak kdepak to je?“ zeptal se nedočkavě von Stalhein, když vystoupili z letounu. Pilot zůstal v kabině, zatímco ozbrojená eskorta doprovodila žalářníka a vězně na kluzkou přistávací plochu. Biggles už ze vzduchu zkoumal kraj kolem místa přistání a hledal stezku vhodnou k pěší túře. Našel ji snadno.

Na pravé straně stoupaly břehy jezera do výšky několik set stop. Tvořily hřeben, za nímž se rozkládalo dlouhé členité údolí široké dobrou míli a zjevně ohraničené strmými stěnami. Mířilo k Oskaru! Kdyby od jezera prchal a překonal první stoupání, dostal by se do terénu, jako stvořeného pro škádlení pronásledovatelů!

Jenže nyní stál vedle něj usměvavý von Stalhein, těšící se na triumf, jaký se mu naskytne v životě jen výjimečně. Za pár minut předloží Bigglesovi závěrečný účet za veškeré pohledávky, dluhy a úvěry z minulosti, včetně úroků!

„Jdeme tam!“ řekl Biggles a mávl rukou doprava. „Dobře.“

Skupinka se dala na pochod. Biggles s německým kapitánem šel vpředu, za nimi pak táhli saně dva vojáci. Procesí uzavírali další čtyři muži s puškami v rukou. Se spoutanýma rukama nebylo pro Bigglese snadné zvládnout už první svah. Ani se sám nemusel moc snažit a budil dojem, že dalších pár kroků do strmého svahu už nezvládne. Klopýtal, klouzal po sněhu, padal. Několikrát toužebně natáhl ruku o pomoc k ruským vojákům, kteří mu však nepomohli a docela

pobaveně pozorovali jeho útrapy. Jistě si uměli představit, jak obtížný je výstup pro něj, protože sami měli se stoupáním dost potíží.

Když konečně Biggles vylezl na hřeben, zdálo se, že sotva lapá po dechu. Jakoby neměl v plicích dost vzduchu ani na hlasité nadávky, proklínal svou fyzickou kondici a těžké severské podmínky tiše. Ale také von Stalheina jaksi opouštěla nádherná představa blížící se pomsty, a lesk úsměvu na jeho tváři pohasínal. Každá minuta stoupání a zdržení mu vháněla do tváře krev.

Biggles na to nedbal a důrazně si vyžádal chvíli odpočinku.

„Zastavte se, kapitáne!“ vydralo se mu z hrdla. „Nevidíte, že jsem málem bradou vzhůru?“ zasténal, a posadil se na osamělý kámen, jediný v dohledu. Po několika minutách se znova pracně postavil a lopotně se spouštěl do údolí svahem odvráceným od jezera.

„Kam to bude teď?“ zeptal se netrpělivý von Stalhein, a ačkoli se snažil svou nervozitu skrýt, příliš se mu to nedařilo. Sestoupili do údolí a rázem se začali propadat do hlubokých sněhových závějí. Horní vrstvu sněhu sice zpevnil mráz, ale krusta ledu neunesla jejich váhu a mnohde se propadali až po pás. Biggles se snažil, aby jeho trápení vypadalo věrohodně, ačkoli jeho stálé klopýtání bylo úmyslné. Považoval to za nejlepší prostředek, jak své věznitele přesvědčit, že s uvolněnýma rukama by postupoval rychleji. Nahlas to nenavrhl, znělo by to příliš podezřele. Von Stalhein se ale na udičku nechytil.

Překonali údolí a na úpatí dosti strmého kopce ukázal Biggles oběma rukama vzhůru. Vypadalo to, že vzývá Boha.

„Nepřeháníte to, Bigglesi?“ zavrčel von Stalhein.

Biggles zavrtěl hlavou. O odpověd se ani nepokusil, jen těžce oddechoval a klátil se ve svahu jako oběšenec ve větru. Kráčeli dál až přišel přímý úsek stoupání k vrcholu. Sníh zde tvořil souvislou, ostře nakloněnou rovinu. Nohy nyní podklouzávaly všem a stoupali proto opatrně, krok za krokem jako horolezci. Táhnout saně bylo víc než obtížné a von Stalhein už opravdu ztrácel nervy.

Biggles dvakrát uklouzl a vždy se sesul asi deset metrů pod úroveň skupiny. Zůstal ležet a vzdychal tak dlouho, až se pro něj Rusové vrátili. Naznačoval jim, že už nemůže. Pověsil se na ruské

vojáky a oni ho vlastně na vrchol spíše vyvlekli. Stalhein zatím na vrcholku vztekle kopal do závějí.

Něco se muselo stát a hodně rychle. Od skutečné skrýše dokladů se už vzdálili na dostatečnou vzdálenost a Biggles cítil, že hra na slepou bábu končí, trpělivost jeho protivníka byla vyčerpána.

Pomalu se dovlekl na vrcholek, a stále nevěděl, jak si uvolnit ruce. Musí k tomu hlídku donutit i kdyby se měl ve sněhu postavit na hlavu! Zakymácel se, nohy se pod ním podlomily a pak se hrdý pilot zhroutil na okraji svahu jako opilec.

Padl naznak a klouzal dolů po zledovatělém povrchu. Tentokrát to nehrál, skutečně se mu nepovedlo zachytit se, a valil se svahem dolů s rukama před obličejem, aby ho sníh neoslepil. Vzdával díky Bohu, že ze sněhu nevyčnívaly kameny, či jiné překážky, na nichž by mohl přijít k úhoně.

Asi v polovině zpáteční pouti se zabořil do měkkého navátého sněžného převisu a uvízl v něm. Ležel tam bez hnutí, jako člověk zcela vyřízený námahou a ubitý nárazy při pádu. Bylo to však jen zdání, které klame. Ve skutečnosti měl Biggles ještě síly na rozdávání. Vojáci Rudé armády sledovali jeho zhroucení napůl pobaveně, napůl se soucitem. Protože se však Biggles nehýbal, pustili se svahem dolů, aby toho změkčilého syna teplých krajů postavili na nohy.

Pokusili se o to, zvedli ho, ale Biggles se choval jako pytel mouky. Když ho pustili, svalil se zpátky do sněhu. Neopakovali pokus, a jali se pokřikovat na svého německého vůdce. Biggles jim nerozuměl ani slovo, ale když si všiml, že jeden voják stoupá za von Stalheinem, rozbušilo se mu srdce nadějí. Voják byl ve chvíli zpátky s klíčky od náramků. Konečně vám to došlo, mládenci, pomyslel si Biggles. Proč byste se měli se mnou dřít? Takový rozmazlený cizí vyzvědač vám za to přece nestojí! Vždyť je vás šest, jste v plné síle a ještě k tomu máte tak báječného velitele…

Zámek od náramků cvakl a pouta skončila v Rusově kapse.

Biggles se opřel rukama o sníh, pracně sám vstal a trmácel se k vrcholu. Svého spasitele odměnil vděčným pohledem a pak si dal záležet na tom, aby se nahoru dovlekl co nejpomaleji. Von Stalhein tam zápasil s klouzajícími saněmi a chvíli mu trvalo, než poznal, že

je musí postavit napříč svahu, aby jim neujely. Rusové ihned využili jeho úspěchu a opřeli si o sáňky zbraně. Vypadalo to, že Němec vyhlásil přestávku na svačinu.

Když se Biggles doplahočil nahoru, podlomila se mu kolena, zhroutil se na sníh a hořce zavzdychal. Tvářil se jako uštvaná laň vteřinu před smrtí, ale očima pečlivě studoval každý detail postavení mužů nahoře. Nadcházela jeho chvíle. Pomalu se zvedal, s omluvným pohledem upřeným na Stalheina.

Německý důstojník se od něj odvrátil s pohledem plným pohrdání a to neměl dělat.

V té chvíli jakoby udeřil blesk. Biggles se nečekaně vymrštil z podřepu a přesným hákem na bradu srazil Němce do sněhu. Vrhl se k saním a ve vteřině je stočil čelem ke svahu. Pušky, které byly o ně opřeny, srazil do sněhu a dupnutím je sešlápl do závěje s nadějí, že do ústí hlavní pronikne sníh. Snad ještě v téže vteřině se vyšvihl na saně a několika mocnými odrazy nohou je dostal na svah a řítil se na nich dolů…

Zázračné vzkříšení lazara zaskočilo ruské vojáky natolik, že se zprvu nezmohli ani na pohyb, zatímco sám Biggles se dostal do zcela opačných potíží. Saně se s ním rozjely tak rychle, že měl brzy pocit, že s ním odstartují do vzduchu. Než nahoře zazněl první výstřel, řítil se už možná sto yardů níže, než stál nejpohotovější ruský střelec!

Biggles se nadzvedl a přenesl váhu tak, že se saně smýkly trochu stranou. Udělal to v pravou chvíli, neboť nahoře zazněl druhý výstřel a vzápětí třetí. Rusové patřili k dobrým střelcům, ale zasáhnout malý cíl vzdalující se značnou rychlostí, bylo přece jen nad jejich síly. Horší bylo, že Biggles byl zvyklý ovládat docela jiné dopravní prostředky než obyčejné saně. Manévrovat s nimi mu připadalo mnohem složitější než vyrovnávat spitfire ze střemhlavého letu. Když se snažil přenést váhu z jedné strany na druhou zatoužil po směrovém kormidlu. Náraz do terénní překážky by mohl zmařit jeho únik, který se tak svižně rozvíjel.

Uviděl před sebou sněhový převis.

„Hrome, přistávat se saněmi jsem se neučil," vyhrkl nahlas, ale na rychlosti a směru jízdy jeho vozidla se to neprojevilo. Vzneslo se a naštěstí letělo rovně a ne daleko. Pak saně dosedly a strnulý pilot si

oddechl. Bylo to měkké přistání a sáňkování ho začínalo bavit. Dokonce zalitoval, že tu není ryšavý Ginger či šlechetný Algy. On sám jako hoch rád sáňkoval, ale ostrovní podnebí tomuto sportu příliš nepřeje. Dnešní jízda připadala Bigglesovi jako let bez křídel, který by si zasloužil zachycení na filmový pás. „Až budu na létání příliš starý, pojedu do hor sáňkovat," zamumlal sám pro sebe.

Svah končil a sáně ztrácely rychlost. Když se zastavily, popadl Biggles pušku, kterou si stačil vzít s sebou při sedlání divokého vozidla. Rozhlédl se. Byl sám, byl v bezpečí. Rozesmál se úlevným smíchem zachráněného trosečníka. Za podobnou jízdu by na britském mistrovství zaručeně dostal medaili.

„Tvoje starosti zdaleka nekončí, brachu," řekl pak tiše. Ohlédl se. Von Stalhein a jeho rudoarmějci nahoře připomínali shluk černých mravenců. Poznal, že sestupují, ale jejich snaha o pronásledování se zdála až komická. Klouzali a padali, a přestože jejich úsilí neochabovalo, získal Biggles úžasný náskok. Více než jednu míli! Nastal čas opustit saně a nechat je Mikulášovi, aby měl na čem rozvážet dárky pro děti.

Jediným nebezpečím, které mu hrozilo, byl pilot, který zůstal v kabině bombardéru. Mohl slyšet výstřely a měl dost času vyškrábat se na kopec, aby se podíval, co se za vrškem děje. Biggles proto vyrazil svižně a vracel se vyšlapanou stopou co nejrychleji. Jeho tušení bylo správné. Ruský pilot střelbu slyšel, opustil letoun a na vrcholku se s Bigglesem srazil.

Ať to zní sebenesmyslněji, ti dva muži se na pustém kopci nad jezerem, kudy projde člověk sotva jednou ročně, skutečně srazili! Rus měl navíc smůlu, že nechal svou pistoli v kabině, protože ho asi ani nenapadlo čekat, že by tu někoho potkal.

Stalo se. Nešťastný Rus zatáčel kolem poslední skály, která ho dělila od rozhledu, když do něj Biggles vrazil jako rozjetý bagr. On sám nebyl překvapen. Čekal na návštěvu za skalou, a skřípání sněhu mu příchod ruských bot včas prozradilo. Na první pohled se mohlo pilotovi zdát, že mu Biggles nedal přednost v jízdě, ale puška, namířená na jeho hrud, mu ten dojem rychle vyhnala z hlavy.

Rus zvedl ruce nad hlavu a zřejmě mu nebylo jasné, jak došlo k zázraku, že se odsouzenec k smrti skrývá za skalou, vráží do něj a

ještě se na člověka vražedně šklebí. Biggles mu však nedal na úvahy čas. Významně pohnul hlavní pušky a ukázal do údolí a na svah dalšího kopce. Ruský pilot pochopil a nehádal se. Nebylo přece jeho starostí starat se o hrozivě se tvářícího zajatce. Srazil podpatky až sníh vystříkl, uklonil se a šel vstříc svým opožděným soudruhům.

Biggles ho sledoval očima, aby se ujistil, zda muž nechystá nějakou zákeřnost, ale když zjistil, že pokorně sestupuje dolů, obrátil se k jezeru.

Pospíchal. Nejprve zamířil ke skrýši. Neměl potíž ji najít, protože led měl v jejím okolí úplně jinou barvu. Vydolovat poklad z ledového zajetí však už taková hračka nebyla. Nakonec strávil dost času rozbíjením ledu puškou, až byly dokumenty na světě. Pušku, která by mu překážela, odhodil do trupu blenheimu. Nepotřeboval ji, stačí počkat, až rozmrzne jeho pistole.

Kožené pouzdro zdobily ledové krystaly, spony pouzdra nešly rozepnout. Když došel k ruskému bombardéru, položil balíček na ještě teplý motor. Vstoupil do kabiny a důkladně si prohlédl palubní desku. Už si spočítal, že bude trvat dobrou půlhodinu, než Stalhein a jeho ruský oddíl vystoupí na hřeben, aby viděli na jezero. Uvědomil si, že nemusí tolik spěchat a ještě víc ho zahřívalo vědomí, že oklamaný nepřítel bude pochodovat dva dny, než se bez letadla dovleče na základnu. Spokojeně se usmál.

Když si vzápětí ověřil, že ruské stroje létají na stejných principech jako anglické a americké, byla jeho radost dovršena. Vystoupil z bombardéru a vzal do ruky. pouzdro. Pistole byla ještě vlhká, dokumenty také, ale mohl si oddechnout. Pobyt v říši ledu jim zřejmě neublížil.

Vzhlédl k obloze. Ocelová šeď nebes potemněla. Biggles si stále nemohl zvyknout na podivnosti zdejší přírody. Na kruté mrazy, na tmavé dny a světlé noci. Jeho dar vytušit změnu počasí, ho však neopouštěl ani zde. Bude startovat. Uvítal by předpověď počasí, ale musel se spokojit se svou předtuchou.

„Přijde vánice," řekl polohlasem. „Cítím to v kostech."

Otočil se k letadlu. Na chvíli, ale opravdu jen na okamžik, ho napadlo, že by měl s plány profesora Petolskiho letět rovnou do Helsinek. Pomyšlení na osud kamarádů odkázaných na libovůli Rusů

a krutého kapitána, mu však tu pošetilost rychle vyhnalo z hlavy. Dobře si uvědomoval, že v jeho posádce platí staré mušketýrské heslo jeden za všechny a všichni za jednoho! Buď tedy doletí do Helsinek společně, nebo je tu společně uloží k ledu!

Neměl zatím rozumnou představu jak zachrání Gingera, Algyho a Smytha. Chtěl přistát co nejblíže u pevnosti a nějak vniknout dovnitř. Nejspíš překoná zeď. Dobré bylo, že věděl, kde je hledat, byla to však jediná výhoda, kterou měl. Může mít úspěch jen díky mimořádně potrhlé odvaze a drzosti.

Teď se však zdálo, že se proti Bigglesovi postavilo i počasí. Začínalo sněžit a potom se i on, zkušený pilot, může ve vánici nadobro ztratit. Navádění z ruské základny nepřicházelo v úvahu a krajina, i když na ni uvidí, neoplývala orientačními body. Poletí proto po paměti a odstartuje hned!

Když si sedal na místo pilota, všiml si, že na podlaze leží padák, který bezpochyby patřil původnímu pilotovi smrtonosného stroje. Bez většího uvažování se k němu sklonil, zvedl ho, a po krátké prohlídce si navlékl popruhy. Pak se vyšvihl na místo a pohledem na hodinky zjistil, že jsou tři odpoledne.

Když roloval na start, sněžení zesílilo. Nemýlil se. Blížila se sněhová bouře, se vším co k ní patří, a šlo to rychle. Obloha temněla víc a víc, zvedal se vítr a závoje sněhových vloček mu houstly před očima.

Už měl na rtech zaklení, ale vzpomněl si na Stalheina a místo kletby se škodolibě usmál. Ten byl na tom hůř! Ostatně v soubojích s počasím kletby a silná slova stejně nepomáhají. Přidal plyn a uznale kývl hlavou. Sovětský stroj poslouchal na slovo.

Za pár chvil už byl ve vzduchu. Startoval proti větru a musel pak změnit kurz letounu k východu. Letěl nízko s vědomím, že pokud ztratí směr, nikdy ho už nenajde. Děkoval své dobré paměti, v níž uvízly údaje o směru z prvního přesunu i z dnešního letu sem. Bylo to vlastně jediné orientační vodítko, které měl.

Čím víc se blížil k pevnosti, tím byla vánice hustší. Terén nad kterým letěl, se slil v neprůhlednou sed. Letoun se hnal vpřed, a Biggles se snažil rozeznat alespoň něco pod sebou. Nic jiného se

dělat nedalo. Obloha jakoby se spojila se zemí do jediného šedého a bílého moře.

Čas přeletu uplynul a Biggles ještě snížil hladinu letu. Byl to sice hazard, ale tentokrát se vyplatil. Náhle pod sebou rozeznal hangáry a obrys kopce s pevností! Paměť ho nezklamala.

„Zázrak!“ zamumlal letec. Přidal plyn a trochu přizvedl stroj. Nad střechami pevnosti prolétl opravdu jen o onen pověstný vlas, oddělující život od smrti.

„Co dál, u všech hromů? Přistát na letišti?“ zeptal se sám sebe. „Snad by to šlo, ale půjdou po mně! A na přistání někde jinde není v tom sněhu ani pomyšlení.“

Biggles si v duchu spílal. Uvědomil si, že pokud se při přistání rovnou nezabije, pak se ho na letišti zmocní Rusové. Náhle se dole rozžala světla a on pochopil, že má v ošemetné situaci víc štěstí než rozumu. Lidé z pozemního personálu si pochopitelně letícího stroje všimli a protože se domnívali, že jde o vlastní letoun, rozsvítili reflektory. Světel se Biggles chytil, jako se tonoucí chytá stébla. Ačkoli byl jeho orientační smysl výtečný, byl by bez nich patrně ztracen.

Mohl by přistát na letišti tak, aby unikl pozornosti Sovětů? Sotva. Mechanici by okamžitě odhalili jeho totožnost, zmocnili by se ho a on by opět skončil v cele. Jedině, kdyby zastavil stroj daleko od středu, rychle z něj zmizel a využil pak sněhové clony k proniknutí do pevnosti. I potom by však musel projít prostorem střeženým Rusy!

Co tedy? Biggles se v zoufalství upnul na možnost, která ho napadla hned při vstupu na palubu letounu. Šlo o ryzí bláznovství, ale jemu se to nyní jevilo jako jediné východisko. Ještě jednou zakroužil nad letištními stany, nad pevností a nad pozemními reflektory, aby si vryl do paměti jejich vzájemné postavení. Na promyšlení detailů, toho co přijde, neměl čas. Byl rozhodnut!

Přidal plyn a pokračoval v kroužení. Letoun stoupal. Země pod ním zmizela, a rozeznával pod sebou jen mdlé záblesky pozemních reflektorů. Otevřel skřínku s nářadím, které si všiml už při vstupu do stroje a našel tam kleště a velký pilník. Vstrčil je do kapsy blůzy a vrátil se k řízení. Nastavil směrové kormidlo tak, aby letoun udržoval

stálý směr. Otevřel dveře. Do kabiny rázem vtrhl prudký vítr s bodavým sněhem, ale Biggles ještě chvíli čekal. V okamžiku, kdy se domníval, že se stroj blíží k pevností, prudce se odrazil a vyskočil do volného prostoru.

Jedna… dva… tři," odpočítal nahlas, a trhl pojistkou padáku.

Biggles už skákal s padákem mnohokrát, ale ještě žádný jeho seskok nebyl tak riskantní jako tento. Neviděl, kam skáče, mohl jen odhadovat rychlost větru a navíc si k přistání vybral cíl, kterému by se každý rozumný výsadkář vyhnul…

Pocítil prudké trhnutí, jeho pád jakoby se zastavil, a Biggles úlevně vydechl. Ruský padák se otevřel a hnán větrem se snášel k zemi. Andělé nebeští se smilovali a vítr nezesílil. Nad sebou Biggles vnímal hukot motorů bombardéru odlétajícího kamsi do tmy a dole probleskla matná světla. Přikrčil nohy a očekával náraz.

Dopadl.

Svalil se na bok, zabolelo to a Biggles se zuřivě snažil něčeho se zachytit. Konečně stál pevně a když se vymotal z hedvábné látky padáku, rozhlédl se kolem sebe. Na úlevu či na jásání nad uskutečněným zázrakem měl málo času.

Přesto se neubránil pocitu sebeuspokojení, který se u Bigglese dostavoval téměř vždy, když se mu zdařilo kouzlo, zázrak či přímo div světa. Pokud si nyní odmyslel odřeninu na noze, byl v pořádku. Zlomenina nebo pouhý vyvrtnutý kotník by totiž znamenaly konec jeho záchranného poslání. Byl na zemi zdráv a jeho orientační smysl ho nezklamal.

Doufal, že mu podaří přistát na rozlehlém nádvoří pevnosti. To se sice nestalo, ale dopadl ještě lépe. Skončil na jedné z rovných střech obranných zdí nad obydlenými částmi pevnosti. Jako mnoho středověkých vojenských staveb představovala tato pevnost čtvercový blok, obkličující veliké nádvoří. Pevné, kamenné budovy sloužily často jako kasárna, při čemž pod jejich vnitřními okny probíhal na nádvoří výcvik, nástupy a slavnostní přehlídky. Kdyby tedy vánice umožnila Bigglesovi větší rozhled, měl by na jedné straně vyhlídku do okolí pevnosti, na druhé straně by viděl do nádvoří.

Vánice nekončila, jen vítr se zmírnil. Sněhová vrstva byla na střeše jen slabá, odvátá větrem, ale přece dostatečně silná k tomu, aby se do ní otiskly stopy bot hlídkujících vojáků. Biggles se rozhlédl, ale žádné nenašel. Na střechu tedy zdejší velení hlídky nepostavilo. A náhle si s úžasem uvědomil, že ve tváři necítí pálení mrazu. Nadechl se a jakoby ucítil jaro. Vzhlédl.

Měl pravdu. Husté sněžení přecházelo v déšť. Biggles by si určitě vybral vlídnější projev jara než plískanici, ale nebylo pochyb o tom, že bílý povlak kolem začíná tmavnout. Pršelo!

„Vánice… plískanice… liják! Co mě ještě potká?“ zahučel tiše. „Jdu na to!“ Sbalil padák do balíku a opatrně vyrazil k ohybu střechy, aby vypátral okno místnosti, ve které věznili jeho kamarády. Věděl kde hledat, ale úkol mu ztěžovala tma a déšť. Černá, do výše zatažená obloha, mu však zase zajišťovala dokonalé krytí, takže nemusel mít strach, že jeho střešní výlet bude náhodně odhalen. Nahlížel proto dolů pod sebe bez nejmenší obavy.

Správné okénko našel na vnitřní straně zdi přesně tam, kde ho hledal. Na této zdi bylo zamřížované pouze jediné okno. Více už ani nepotřeboval vědět. Nastávala další obtížná část jeho úkolu – únos! Poslání hodné čackých středověkých princů a rytířů. „Záchrana před drakem začíná,“ zavrčel a usmál se. Ještě že se nemusím tahat s brněním…“

Okno cely tří zakletých princů leželo dobrých šest stop pod okapem a mimo úzké římsy nebylo pod ním nic, čeho by se při záchranné akci mohl přidržet. A pak ho napadlo velice jednoduché řešení. Měl přece padák, jehož šňůry a pevná hedvábná tkanina, mu mohou posloužit podruhé!

Omotal dvě padákové šňůry kolem okapu, uvázal pevným uzlem a prudkým trhnutím se přesvědčil, zda unesou jeho váhu. Spustil potom podivné lano do hlubiny, před zamřížované okno cely. Během krátké chvíle se pak spustil na římsu. Přidržoval se povedeného provazce a připravil si vlídný úsměv, aby zamrkal na své vězněné přátele přes mříže co nejveseleji.

KAPITOLA ŠESTÁ

BIGGLES SE VRACÍ Z CEST

Pocit, který Bigglesovi přátelé prožívali, se dal jen stěží popsat. Jejich důvěra v téměř nadpozemské velitelovy schopnosti sice polevovala jen vzácně, ale že se k nim spustí přímo z nebes, s pilníkem v ruce, to bylo i na ně silné. A to ještě netušili, že má v kapse Petolskiho projekt! Přesahovalo to lidské chápání.

Oni sami si prožili opravdu mizerný den, který jim neposkytl ani špetku naděje na únik z pevnosti. A protože hustě sněžilo, neviděli pořádně ani na nádvoří. Ginger prohlásil, že je to pro ně lepší, neboť husté sněžení zakrývalo místo u zdi, kde jim Stalhein slíbil předložit snídani s příchutí olova.

A najednou se v okně zjeví luzný obraz anděla spásy, navlečeného do pilotní blůzy…

Pár minut před Bigglesovým sestupem z nebes zachvátila Algyho a Smytha zádumčivá, ne-li přímo pohřební nálada.

„Hlavu vzhůru," povzbuzoval je čilejší Ginger. „Biggles obvykle splní, co slíbil. Mě víc štve, jaká je tu zima! Brrr."

„Chtěl bych vidět, jak to udělá," řekl ponuře Algy.

„Nemám tušení, ale většinou to dokáže," drkotal zuby Ginger, nervózně přecházející studenou místností. „Je hanba nechat hosty mrznout! Neměli bychom zavolat stráž, aby zatopila?"

Algy mlčel, ale z jeho pohledu byla Gingerovi ještě větší zima.

A potom zrzek vykřikl tak hlasitě, až Algy vyskočil.

„Nebesa! Lidi já snad mám vidění!" vyjekl. „Podívejte se do okna! To snad ani nemůže být pravda."

Za zamženým sklem se objevila šklebící se tvář. Algy přiskočil k oknu, podíval se blíž a nechápavě zavrtěl hlavou. Odvrátil se zpátky do místnosti a zastřeným hlasem prohlásil: „Vypadá to jako Biggles, ale spíš je to jeho duch."

Výraz jeho tváře svědčil o tom, že vidina popravčí čety Algyho nadobro pomátla. Biggles přece Stalheinovi nemohl utéci a i kdyby

to dokázal, jak by mohl vniknout do nepřátelského opevnění? A co by tu také hledal? Do výšky třiceti stop nikdo neyyskočí!

„Biggles?“ ozval se nesměle Smyth. „Kde by se tu vzal?“

Algy se otočil zpět k oknu právě v okamžiku, kdy jeho velitel zaklepal na sklo rukojetí pilníku a jako v mrákotách uvolnil západku a otevřel okno.

„Vážně jsi to ty, Bigglesi?“ zeptal se a pátravě se rozhlédl, zda za Bigglesem nestojí ve vzduchu nebeský kočár s některým ze svatých na kozlíku. Algy to prostě nechápal.

„Major Bigglesworth osobně,“ ozvalo se, neboť Biggles, navzdory ošemetnému postavení na úzké římse, neztratil smysl pro vojenské hodnosti. „Dobře mě poslouchejte, důstojníci. Petolskiho projekt mám v kapse. Gingere, jdi ke dveřím a dávej pozor. Vy dva se hned pusťte do mříží. Musíte je přepilovat, nebude to tak složité. Je to jen půlcoulová ocel. Za hodinku jste hotovi. Já tu nemohu dlouho viset, protože dole chodí hlídka a může si mne všimnout. Vrátím se na střechu. Jakmile zvládnete tu mříž, zahvízdejte. Přijdu si pro vás. Dál nemluvte, další slova jsou zbytečná. Je to jasné?“

„O.K.,“ řekl vesele Algy, který už uvěřil, že mluví s Bigglesem z masa a krve. Chňapl po pilníku a nadšeně jej ukazoval ostatním. V té chvíli už Bigglesovy nohy mizely nad okenním rámem. Vytáhl se na střechu, aby vyčkal dalšího vývoje situace.

Smyth byl praktičtější. Pochopil, že času není nazbyt a vrhl se do práce. Ginger hlídal dveře, zatímco Smyth se pustil do sloupků mříží s takovou řemeslnou zručností a nadšením, až Algyho napadlo, že když ocel povolí, padne kus mříže přímo do náruče ruské hlídky na nádvoří.

Biggles se zatím na střeše dal do tělocviku. Ne proto, aby si zlepšil tělesnou kondici, ale proto, že mu byla zima. Lilo jako z konve a on se neměl kde schovat. Byl promočený na kost, a cvičil na střeše snad celou hodinu, po kterou ocelová tyč odolávala. Občas se zahleděl dolů, aby si ověřil, co se děje na nádvoří. Stal se tak svědkem vystřídání stráží, ale naštěstí nikoho z mužů nenapadlo, hledat na střeše vetřelce.

Když noví strážní vyrazili na obchůzku, naklonil se přes okraj střechy. „Tak jak na tom jste?“ zašeptal netrpělivě.

„Dobře,“ uslyšel Algyho hlas. „Dole jsme hotovi, zbývá dodělat vršek. Ještě asi deset minut.“ Zůstal ležet u kraje a poslouchal, jak se úporně snaží. Jen o malou chvilku později se ozvalo slabé chrupnutí praskající oceli.

„Hotovo,“ zavolal tiše Algy. „Jak se dostaneme nahoru?“

„Vytáhnu vás po laně,“ zasyčel Biggles. „Je to speciální lano z padáku. Vydrží všechno! Chyťte se pořádně a já potáhnu. Spustit vás na dvůr by nemělo smysl, z něj bychom se nedostali. Zkusíme to po venkovní zdi. Dolů je to asi třicet stop a pár stop skály.“

Netrvalo dlouho a tři vězňové poplácávali Bigglese po mokrých zádech. Algy, který šplhal jako poslední, nezapomněl za sebou zavřít pochroumané okno. Dbát na pořádek, považoval za povinnost správného Angličana.

„Nejvíc mě bude mrzet, že neuvidím Stalheinův výraz, až zjistí, že mu zase uletěly včely,“ zakuckal se smíchy.

„Ještě bych se neveselil,“ řekl Biggles. „Nejsme z té kaše venku. Mám pod blůzou ta lejstra a tíží mě jako cent. Jestli mě s nimi chytí, půjdu ke dnu dřív, než se stačím nadechnout.“

„Kdes sebral ten padák?“

„Kde asi? V Rusku je prodávají na každém větším tržišti,“ řekl jedovatě Biggles, jemuž nepatřičné otázky vždycky vadily. Přehodil padákové lano přes venkovní okraj střechy a vyklonil se, aby viděl dolů. Rád by dohlédl na zem, ale v hustém lijáku byla jeho snaha mamá. Zeď se ztrácela ve tmě, nedohlédl ani na skálu pod ní. „Jdeš první, Algy!“ vyzval Laceye. „Dej nám vědět, jestli je tam dole čistý vzduch.“

Algy pevně stiskl svázané hedvábí, nohama se vzepřel o zed a jako zkušený horolezec se začal spouštět dolů.

„Jde to, pokračujte,“ ozval se jeho přeskakující hlas o malou chvíli později.

Celý sestup proběhl bez potíží. Všichni čtyři pak stáli na úzké římse, avšak neměli pod nohama cihly, nýbrž skutečný, mokrý, ruský kámen. Algyho zrak přivykl tmě první, takže to byl on, kdo poznal, že stojí na ochozu, obkružujícím pevnost. Potřebovali jen najít nejschůdnější místo k sestupu. Ve tmě pod nimi blikala světla jezerního letiště.

„Co s padákem?“ řekl s obavami Ginger. „Zůstal viset na zdi.“

„Ať tam zůstane,“ rozhodl Biggles. „Je to těžký balík a patrně ho už nebudeme potřebovat. Najdou ho až za světla, a to už bychom měli být za horami.“

Opatrně sestoupili ze skály a Biggles, veden spíše instinktem než rozumem, zamířil k hangárům. Věřil, že najdou alespoň jeden letoun před hangáry i když mu bylo jasné, že v tomto počasí by měla být letadla odstavena aspoň pod celtovou střechou.

Když se přiblížili, poznali, že navzdory lijavci vládne na ledě nezvyklý ruch. Všude se svítilo, skupiny mužů pobíhaly sem a tam a bylo patrné, že se schyluje k velké akci.

„Nelíbí se mi to,“ zavrčel Biggles. „Je tu spousta lidí. Když si půjdeme půjčit jednoho draka, budou tuze neochotní. Ty bombardéry jsou navíc tak těžké, že je nevytlačíme na dráhu, ani kdybychom se přetrhli. Slyšíte ty motory? Rusové používají traktory. To abychom si půjčili i traktor. Nevím, nevím, pánové.“

„Já se netěším,“ řekl Ginger. „Bez lyží to bude domů náramná procházka. Na jezero, kde skončil blenheim, je to dobrých padesát mil, a od něj zbývá k hranici ještě pěkný kousek cesty.“ Biggles sklonil hlavu a hluboce se zamyslel.

„Bez jídla to nedokážeme,“ připomněl Algy.

„V kabině blenheimu bylo jídla dost.“

„Jen jestli to nesnědli Rusové,“ vzdychl Ginger. „Netěší mne pochodovat padesát mil mokrým sněhem s malou naději na svačinku. Neměli bychom se zásobit hned?“

„Museli bychom zjistit, kde mají špižírnu,“ ozval se Biggles a ukázal dopředu. „Pánové, žádné letadlo, žádný traktor! Raději se spolehnu na klasickou dopravu. Pomoc se blíží! Musíme odtud co nejdřív, nejraději ihned!“

Jeho přátelé pohlédli k místu, kam ukazoval a odkud se k nim neslo podivné vrzání mokrého sněhu. Uviděli tam naložené sáňky, tažené malým severským koníkem.

„Můj ty Bože!“ zašeptal Algy. „Ty máš zase nápad!“

„Zdá se ti to hloupé?“ řekl Biggles. „Vsadím deset k jedné, že jede do vesnice. Tenhle ruský polárník si chce dát někde v teple sklenici. Ručím za to.“

Vyrazili za saněmi a z bezpečné vzdálenosti je sledovali. Brzy zjistili, že by se Biggles uživil i jako prorok. Ozval se ostrý povel a koník zastavil před nízkým, uboze vyhlížejícím domem. Když muž otevřel dveře, rozlilo se po zápraží žluté světlo a z domku zazněl hluk hlasů a cinkot skleniček.

„Takhle vypadají ruské hospody?“ žasl Ginger.

„O hospodu se nestarej, hlavně, že nám tu nechal sáně!“ sykl Biggles. Když neznámý kočí opustil sněžný povoz a nepostaral se o dozor, udělal osudovou chybu. Dveře zaklaply a kolem zavládla tma.

„Zůstaňte tady!“ zasyčel ostře Biggles. Rychle se rozhlédl a doběhl k opuštěnému vládci sněžných plání. Vzal do rukou uzdu a tichým, vemlouvavým hlasem vybídl koníka k pochodu. Zvíře stříhlo ušima a poslušně vykročilo.

„Ani nemusel zahřívat motor,“ šeptl obdivně Ginger. „Je pomalejší než blenheim, ale zase mu nehrozí, že si při pádu urazí křídla,“ ušklíbl se Biggles, když dojel k ostatním. „Jdeme! Až nás doveze přes jezero, bude to domů, co bys kamenem dohodil.“

„Rychle,“ řekl Ginger. „Zdá se mi, že mezi hangáry je živěji a živěji!“

Trvalo jim však drahnou chvíli, než se vymotali mezi domky pod pevností. Tiše se mezi nimi proplétali, až měli před sebou dva poslední. Když míjeli předposlední stavení, které svou výstavností spíš připomínalo chatrč Baby Jagy, rozlétly se dveře a vystoupil z nich malý ruský mužík s papachou na hlavě. Smekl před vojensky oblečenými muži a něco zadrmolil.

Tehdy by se v letcích krve nedořezal, ale Biggles si zachoval chladnou hlavu. Zvedl ruku k nedbalému pozdravu a šel dál. Mužík byl zřejmě spokojen. Uklonil se za sáněmi a vrátil se do tepla. Co by také bylo divného na upalujícím koníkovi táhnoucím sáně.

Jakmile povoz sestoupil na zamrzlou hladinu jezera, vyšvihl se Biggles na místo vozky.

„Všichni nahoru,“ přikázal a nemusel muže pobízet.

„Seno,“ zajásal Algy. „Zahřejeme se!“ Odváželi s sebou zásobu sena, patřící zřejmě do nějaké větší stáje ve vesnici. Zahřejí se a jejich koník nebude hladovět.

Biggles zvedl hlavu a uviděl hvězdy, které prosvítaly mezi potrhanými mračny. Liják před chvílí ustal, ale na noční schůzku s děvčetem by v tomto počasí nepomyslel ani největší záletník či člověk šílený láskou. Raději by se zahrabal do pokrývek, jako každý, kdo má zdravý rozum. Biggles na to raději nemyslel. Švihl otěžemi. Po několika opatrných startovacích krocích se jeho malý tahoun proměnil v přímo mytologického oře. Koník přešel do klusu, sáně sebou trhly, a rozjely se tak svižně, že pilot a kočí užasle pozvedl obočí.

„Je to Pegas," obrátil se dozadu. „Ještě jednou ho švihnu a odstartuje i po větru!" Zdálo se jim, že sviští sněhovou plání jako vítr a k obrázku, který namaloval asi každý ruský malíř, chyběly jen rolničky a rozesmáté děvče, nebo zas hladová smečka vlků za zády. Protože však osádku na korbě sáněk tvořili samí nováčci, uvědomili si až opožděně, že dřevěné sanice vyluzují při smyku na ledě zvuk silně podobný drnčení a vytí cirkulárky. Bylo to slyšet na míle daleko, při čemž poslední z hangárů ležel pár set yardů za nimi. Biggles a jeho muži však už nakousli kyselé jablko, a nemohli zpátky. Komu by se také chtělo do studené Stalheinovy hladomorny.

Zvíře stříhlo ušima a poslušně vykročilo.

Když světla oživlého letiště pomalu splývala s šedou barvou noci, Biggles si oddechl. Věděl, že sníh a led je při tomto druhu kočování pro ně požehnáním a současně prokletím. Saně uháněly rychle, ale otisky kopyt a souběžné pruhy sanic v mokrém sněhu by neušly ani slepému stopaři. Rovná, šedobílá pláň se zdála být bez konce a kůň nemusel překonávat sebemenší stoupání.

Pak si Biggles všiml na zamrzlé hladině zvláštních tmavších skvrn. Objevovaly se porůznu a nebylo obtížné poznat, že v těch místech začal sníh roztávat. Takovým místem by nechtěl projet při přistání letadla, a vyhýbal se jim i koník, který byl proti Bigglesovi skvělým znalcem zdejší přírody. Našlapoval na těch podezřelých místech opatrně a přesto i jemu několikrát podklouzla kopyta. Biggles zbystřil, a zrádným skvrnám se raději vyhýbal.

Vybídl Algyho, aby mu dělal vpředu společnost, a právě když k němu přelézal, prořízlo noční šeď pronikavé světlo reflektoru. Paprsek z letiště si nejdříve pohrál se hvězdami, a pak, úžasně rychle klesl a začal prohledávat ledovou hladinu jezera.

„Co má tohle znamenat?“ zeptal se dost nejapně Algy.

„Přemýšlej!“ řekl Biggles. „Zjistili, že liščata opustila klec. Velitel si prohlédl pasti a jednu našel prázdnou. Jde po nás! Začala štvanice na čtyři stříbrné lišky a můj kožich bude ten nejvzácnější.“ Pleskl se přes kapsu blůzy.

‚A co ty stopy?“ ukázal Algy za sebe. „Proč svítí a nejedou rovnou za námi?“

„Máš pravdu. Taky mě to už napadlo.“

„Neměli bychom raději sáně opustit’“

„Ne. Ten koník je skvělý. Je jak stíhačka. Pěšky bychom šli jen rychlostí transportního letadla.“

Algy něco zavrčel a Biggles pobídl stíhačku bičem. Koník přešel do cvalu. Sáňky se rozletěly po zamrzlém jezeře s větrem o závod a sanice jen zpívaly. Dvakrát unikli pátrajícímu pruhu světla o vlásek, a o pár minut později už to měl světlomet marné. Sáňky se změnily ve tmavý bod, ztrácející se v šedé pustině.

„Jak široké je tohle jezero?“ zeptal se Algy.

„Nevím přesně, ale podle mého pozorování z paluby bombardéru bych řekl, že je hromsky velké. Před rozbřeskem z něj

musíme být pryč, protože přijde ruská nadílka. Nevím, jak svému Ježíškovi říkají, ale ručím za to, že bude štědrý. A kdybych si mohl vybrat mezi výsadkáři a bombami, vybírám parašutisty! Jinak budeme mít kolem sebe tolik vody, že už v životě nedostaneme žízeň!“

„Hrome!“ zabručel Algy. „S tebou si člověk užije legrace.“

„Mělo by se zatáhnout,“ řekl Biggles. „Pomodli se ke svatému Petru, aby sem seslal ochlazení a další pořádnou chumelenici. Skoro se divím, že už nevzlétli. Jak se totiž začne rozednívat, uvidíš nebe plné velikánských bodavých komárů. Sněhová vánice by je zdržela.“

„Nejdřív bych poprosil o horký čaj, nějakou čokoládu a čepici z kožešin,“ řekl Algy. „Je mi zima, až mi praskají kosti. Jak ty to děláš, Bigglesi, že nemáš husí kůži?“

„Musíš teď něco vydržet. Až to začne padat, přejde tě chuť na čaj i na čokoládu,“ vlídně ho chlácholil Biggles. „Jestliže se dostaneme na druhý břeh, zahřeješ se. Budeme utíkat, že nám bude sníh tát za patami. A navíc si budeme dávat pozor, abychom cestou neporazili kapitána Stalheina. Opustil jsem ho dost rozčíleného a pochybuji, že by mi byl vděčný za to, že jsem mu tam nechal jeho sáňky. Jemu i jeho eskortě budou asi mrznout uši, i když je má vzteky rozpálené do červena. Nejspíš společně šlapou do pevnosti o kousek severněji.“

Biggles ve zkratce vylíčil své sáňkovací zážitky, ale pak se na dlouho odmlčel. Koník začal zvolňovat, neboť mu nasazené tempo připadlo poněkud nevhodné a nepatřičné. Noční ticho opuštěné bílé pláně narušovalo jen zpomalující se bušení kopyt do ledu a jemné hvízdání sanic, prodírajících se návějemi. Ginger se Smythem se bez ohledu na mrznoucí dvojici na kozlíku zahrabali do sena a Biggles dokonce zaslechl chrápání. Nehnul ani brvou a beze slov vyhlížel spásný břeh, který se ne a ne objevit…

KAPITOLA SEDMÁ

LAVINA

Za rozbřesku následujícího jitra se nad obzor vyhouplo rudé slunce, topící se ve zvláštním narůžovělém oparu. Po šedočerné temnotě působily sluneční paprsky vesele až jásavě a dokonce rozjasnily i stísněnou mysl poutníků sněžnou plání. Biggles byl výjimkou. Ranní půvab ho neuchvátil. V jeho stažené tváři se zračila starost a neustále se ohlížel.

Bylo to podivuhodné jitro. V jednom vzácném okamžiku jim vzduch pročištěný deštěm dokonce umožnil dohlédnout, jak na severní, tak i na jižní břeh jezera. Vzápětí se viditelnost zkalila. Mnohem horší však bylo, že se výrazně zpomalilo tempo jízdy. Nebohému koníkovi kvapem ubývaly síly.

Severní okraj jezera lemovaly zasněžené kopce porostlé hustým jedlovým a smrkovým lesem. Koruny stromů byly zelené a liják splavil sněhový pokryv i z vrcholků kopců. Na některých místech se k nebi tyčila skaliska připomínající rozvaliny hradu. Nad nimi byl severní obzor zastřen roztodivnými chuchvalci oblaků.

Biggles se snažil domlouvat koníkovi po dobrém, ale vyčerpané zvíře už opravdu mlelo z posledního. Biggles na něj mluvil něžně, protože věděl, že bez něj by jejich útěk skončil už v noci, a byl by to konec neslavný a potupný. Úctyhodná dálka, kterou urazili od pevnosti, pilota zvyklého na stomílové lety neuspokojovala. Nedokázal se zbavit pocitu, že jejich pouť po jezemí hladině připomíná lezení mouchy po čerstvě vybílené zdi a toužil dospět co nejdřív ke břehu, k lesu, ke krytu stromů. Jak se les blížil, rostla i jeho naděje, že se jim podaří zmizet.

Obavy byly oprávněné. Po dvakrát zaslechli řev leteckých motorů a Biggles se vždy do hrozivých zvuků zaposlouchal s nevrlým výrazem ve tváři. Pochopitelně počítal s tím, že sovětské letouny pátrají po nich a dvakrát byl mile překvapen, že se neobjevily.

Ginger, který se trochu vyspal, měl jiné starosti. Choval se jak čilé ranní ptáče, a šel tím ostatním na nervy. Seskočil ze sáněk a rejdil kolem nich s očima navrch hlavy. Děsila ho mokvavá místa v ledu, kterých přibývalo. Slabá sněhová vrstva pokrývající led skutečně tála a ledové zrcadlo se měnilo v měkké struhadlo. Vodní břečka připomínala namrzající plískanice, typické pro předvánoční počasí na britských ostrovech a Ginger se choval, jakoby pod ním praskl led už nejméně dvacetkrát. Běhal kolem sáňek a vykřikoval jedno varování za druhým.

Biggles zrzka nakonec poslechl. Seskočil z kozlíku a po vzoru ostatních ulehčil sáním a opatrně našlapoval vedle nich. Přestože si v jídle nikdy příliš neodpíral, netloustl a mohl se počítat ke štíhlým lidem. Koník však jeho ústupek poznal a uvítal ulehčení nákladu spokojeným pohozením hlavou a zařehtáním. Dokonce přidal a přešel z plouživého kroku v překvapivě rychlý klus.

Náhlé rozhodnutí upachtěného zvířete bylo šťastné. Doklusával k nízkému břehu, když v dálce zahučely motory a Algy spatřil nad jezerem nízko letící bombardér. Biggles vyšlápl na souš, chytil uzdu a vedl statečného oře mezi stromy. Když došel k názoru, že dosáhl bezpečného místa, okamžitě začal shazovat snopy sena na sněhovou peřinu.

„A jsme aspoň na chvilku z dohledu," řekl a nabídl zvířeti seno. „Snad mu pomůže, aby trochu nabral sílu. Vytáhl nás z nejhoršího, zaslouží si snídani!"

Letoun na obzoru se zvětšoval a muži se shlukli na místě, kde byl kryt větví nejhustší. Stroj se, navzdory jejich přáním, neustále blížil. Letěl nízko nad jezerem přímo k nim. Když se dostal nad břeh, pilot se zřejmě rozhodl pro podrobnější průzkum, zvedl stroj do větší výšky a jal se kroužit.

„Zmizeli jsme před ním v pravý čas," prohlásil suše Biggles. „Koníka tu necháme. Vypřáhněte ho a dostane všechno seno. Přivlekl si ho sem. Nám zase poslouží nohy. Zbytek cesty ujdeme po svých. Tahle němá tvář nám posloužila víc, než jsme si zasloužili. Měli byste ho všichni políbit mezi uši, pánové!"

„Máš alespoň představu, kde přibližně jsme?" zajímal se Ginger.

„Představu mám. Mířili jsme stále na západ a nemohli jsme tedy sejít ze správného směru. Z tohoto hřebenu bychom měli vidět na jezero, kde odpočívá náš chudák blenheim. Musíme k němu, aby nám naposled posloužil. Vybereme mu vnitřnosti. Už se mi sbíhají sliny na čokoládu," řekl Biggles. „Podívejte se! Rus odlétá."

S čtyřnohým zachráncem se rozloučili rychle a nezdálo se, že by byl koník příliš dojat. Nevzrušeně žvýkal seno, a když ho plácali po hřbetu, ani nestříhl ušima. Muži vyrazili.

Překonat strmý svah zasypaný vlhkým sněhem nebylo lehké. Tání pokračovalo, oteplilo se, obleva byla v plném proudu. Vlekli se nahoru pracně a pomalu, při ohlédnutí zpět viděli, jak nad lesy i nad jezerem stoupá mléčně zbarvená mlha.

„Pane jo," těžce vzdychl Algy a utíral si pot z čela. Svlékl leteckou blůzu a dřepl si na mokrý balvan. „Nevidím žádný důvod, abychom se tak hnali." Byli pod vrcholem.

„Uděláme přestávku," kývl unaveně Biggles a také se zastavil. Rozesadili se vedle Algyho, aby nabrali dech před závěrečným výstupem. Jako obvykle je nejprudší kus stoupání čekal těsně před cílem. Nemluvili, ale i tak se nad čtyřčlenným hloučkem vznášely obláčky vydechované páry.

Kdyby na vrchol kopce zabloudil o pár minut později nenáviděný von Stalhein, znechutilo by ho to. Viděl by své protivníky šťastné a spokojené, s bundami ledabyle přehozenýma přes ruku. Biggles byl nahoře první a zvedl vítězně paži nad hlavu. Nemýlil se. Dole pod ním se prostíralo jezero, na němž spočíval vrak blenheimu.

Von Stalhein se však nedostavil.

Čtveřice se brzy nasytila rozhledu a vyrazila. Muži se řítili dolů jako smyslů zbaveni. Klouzali, přeskakovali padlé kmeny a polámané větve a se smíchem padali do sněhu. Hnala je naděje, že konečně najdou něco k snědku, i víra, že jsou na správné cestě k hranicím a k mateřské základně jménem Oskar.

Nadšení jim však nevydrželo dlouho a tentokrát by zlověstný německý kapitán zajásal!

Jako první zpozorněl Biggles. Také on pádil dolů, a jak se díval kam šlape, všiml si sesuvu sněhu vpravo od sebe. Jakoby se tam

propadala nevelká sněhová vrstva. Ačkoli nepatřil ke znalcům horské přírody, blesklo mu hlavou, k čemu může dojít. Jakoby mu to napověděl vnitřní hlas, náhle pochopil, že se o jejich rychlý sestup postará sama matka příroda.

„Pozor!“ vykřikl. „Zastavte se! Všichni stůjte!“ Uvědomil si náhlou oblevu, pochopil, jak rychle ztěžkla vrchní vrstva sněhu, a jak na sníh mohou zapůsobit otřesy jejich skoků na strmém svahu.

Bigglesův odhad byl správný, ale pozdní. Pilot by také nikdy nepředstíral, že se vyzná v mazání lyží a ve stupních horolezecké obtížnosti lépe, než v seřízení leteckého motoru. Jeho varování přišlo pozdě.

Bílý koberec nad nimi se pohnul. Naštěstí šlo patrně o místo staršího polomu, jehož větve přibrzdily start laviny, takže se sníh rozhýbával pomalu.

Štěstí však netrvalo déle než vteřinu. Při Bigglesově výkřiku ztratil Algy rovnováhu a uklouzl. Dopadl asi na ležící vratký kmen, který se vykývl a tentokrát se rozhýbal sníh v jejich přímém okolí. Algy odskočil jako zajíc, uvolnil kmen a pohromu tím ještě urychlil.

„Do stran!“ zařval Biggles.

Jenže lavina již byla v pohybu. Nejprve téměř neznatelně, ale stále rychleji a rychleji se okolní svah rozjížděl dolů. Během dvou, tří vteřin se valila k jezeru bílá, zmítající se přehrada sněhu, kmenů a kamení.

„Utíkejte stranou!“ ječel Biggles a sám vyrazil z dosahu laviny, jak jen mu to vysoký, rozhýbaný sníh dovolil. Nemusel jim radit, sami pochopili. Stačil jediný pohled nahoru, aby se přesvědčili, jak vypadá bílá smrt, jak je rychlá a nezadržitelná. Hrozivé burácení valících se tun sněhu rostlo a blížilo se. Neodolalo jim nic, stromy praskaly jako párátka. Bylo jasné, že se sníh zastaví až na ploše jezera.

Zdálo se, že Biggles unikl. Zastavil se u silného kmene vpravo od lavinového pole v okamžiku, když Algy, Ginger i Smyth prchali v pomalu se sunoucím sněhu do stran, v zoufalé snaze zmizet z oblasti smrti. Přeskakovali nerovnosti, pařezy i větve, ale bílá zkáza se blížila neúprosně.

Algy i Smyth díky Boží prozřetelností unikli. Zastavili se u šikmé skály a s hrůzou v očích sledovali, jak se bíle oděná smrt řítí kolem.

Také Ginger měl chvíli pocit, že unikl. Radostně se ohlédl, aby zjistil, jak dopadli ostatní, a vtom ho zasáhl okraj laviny…

Když mu sněhový vír podtrhl nohy, zrzek upadl a pak jeho postava zmizela v bílé záplavě. Algy se Smythem stáli poblíž, ale mohli jen bezmocně sledovat, jak se jejich přítel topí ve sněhovém příboji. Algy se s tím děsivým pohledem nedokázal vyrovnat a vykročil k lavině, ale Smyth ho strhl zpátky. Oba dva pak divoce těkali očima po vlnící se hladině sněhu, ale viděli jen vířivé závoje prachového sněhu, tryskající do vzduchu. Ginger zmizel!

Čelo laviny už dospělo k jezerní hladině, rozjelo se po ní a z bílé záplavy vyskakovaly tmavší kameny, větve a vyrvané pařezy. Sněhová pokrývka zastřela přilehlou část jezera dole a Algymu připadalo, že stojí nad roklí, kterou právě zaplavila voda z puklé přehrady. Všude se zvedala bílá oblaka sněhu, připomínající vodní tříšť.

Gingerův věrný přítel zaťal zuby. Byl si jist, že na ten otřesný zážitek nikdy nezapomene. Pohled na lavinové pole se mu zapsal do mozku jako fotografie z přítelova pohřbu…

Lavina mezitím ztrácela sílu, burácení tichlo. Prachový sníh z ovzduší se pomalu ukládal na kamenitý podklad skalního masivu a na větve okolních stromů. A až nyní si Algy uvědomil, že při pátrání po Gingerovi ztratil ze zřetele Bigglese. Obrátil se tam, kde jejich velitel stál.

Biggles tam nebyl!

„Smythe,“ řekl stísněně. „Zmizel i Biggles. Jděte se podívat po Gingerovi, já jdu hledat velitele.“

Dřív než došel na místo, kde naposled viděl Bigglese, zastavil ho Smythův pronikavý výkřik. Rozběhl se svahem zpátky a už zdálky viděl klečícího mechanika, jak urputně odhazuje sníh. Věděl proč. Z veliké závěje trčela lidská noha.

S Algyho pomocí netrvalo dlouho, a Ginger byl osvobozen z bílého vězení. Nebyl při vědomí, krvácel z nosu, ale dýchal, a

prohlídka laických zdravotníků prokázala, že jeho tělo nenese stopy vážného zranění.

„Zatím ho necháme tady," navrhl udýchaný Algy. „Teď Biggles! Musíme ho najít."

Doběhli k místu, kde ho lavina patrně strhla. Rozdělili si svah pod místem pohromy na dvě poloviny, ale pátrali dlouho naprázdno. Jen bezradně krčili rameny a hlavou se jim honily ty nejčernější myšlenky.

A pak Smyth Bigglese uviděl.

Jestli se Bigglesovi podařilo lavině se vyhnout, nebo zda se sám dokázal vyhrabat, to hned nepoznali. Ležel bez hnutí s tváří na sněhu mezi kmenem stromu a haldou sněhu smíchaného s oblázky. Bylo to dost daleko od svahu až na jezeře. Sotva se Algy rozloučil a zase shledal s Gingerem, už viděl před sebou další pohřeb. Srdce se mu rozbušilo. Doběhl k ležícímu a poklekl u něj.

Také Biggles dýchal, ale byl v bezvědomí. V bledém obličeji měl dva krvavé šrámy a kolem pravého obočí velkou modřinu.

„Má určitě otřes mozku," otočil se k Smythovi. „Nedokážeme ho probudit," zaskuhral. Také jeho tváře zpopelavěly a nešťastný mechanik najednou nevěděl, o kterého postiženého se dříve starat. „Hrůza!" sípal Algy. „Co budeme dělat? Musíme ho dostat pryč, nebo ještě omrzne. Smythe! Rychle!"

Smyth zvedl víčko Bigglesova pravého oka.

„Řekl bych, že bude v pořádku," pronesl rozšafně. „Máte ale pravdu. Tady ho nemůžeme nechat!"

Algy se však stále nedokázal vyrovnat s následky přírodní pohromy. Jejich postavení bylo bídné už před ní. Nyní, když byli dva muži v bezvědomí, jakoby jejich šťastná hvězda nadobro zhasla. Algy jako jediný zdravý důstojník by teď měl převzít velení, ale zatím marně zápasil se zmatkem, který se rozhostil v jeho utrápeném srdci. Chmurné obavy o osud přátel zcela ochromily jeho mysl.

„Pomozte mi," řekl Smyth. Sehnul se k Bigglesovi a Algy, jehož pohyby připomínaly vysíleného lenochoda, přešel k nohám ležícího velitele.

Vtom se ve svahu nad nimi ozval rachot nového sesuvu. Vyděšeně se tam podívali, ale nebyla to nová lavina. Po svahu sestupovala kymácející se postava. Ginger ožil!

„Stůj ty blázne!“ vykřikl Algy. „Kus pod tebou je prudký sráz! Zlomíš si vaz!“ Zdálo se však, že Ginger varování neslyší. Vrávoravě pokračoval v sestupu, pomalu se sesouval dolů, a šel jako slepý. Algy, jenž postřehl nebezpečí, které mu hrozí, se probral z mátoh a vrhl se vpřed. Prokličkoval mezi lavinovým nánosem k úpatí a jako pavián, po všech čtyřech, zdolal prudký svah. Přišel včas. Přiskočil ke Gingerovi a v poslední chvíli ho zastavil. Stačil krok a omámený zrzek by přepadl přes převis, trčící asi deset yardů nad jezemím břehem.

„Máte Big… glese?“ zasípal Ginger. „Žije?“

„Ano, ale je v bezvědomí. Pojď tudy! Co ty? Jak se cítíš?“

Ginger zavřel oči a zavrtěl hlavou.

„Já nevím,“ řekl s výrazem prosťáčka. „Klepou se mi kolena, ale řekl bych, že kosti mám pohromadě. Algy, tohle ale byl zmatek nad zmatek, co říkáš? Bylo mi, jako kdyby mi někdo ustřelil stíhačku pod zadkem a já se dostal nahý do vývrtky. Ty trosky mě mlátily ze všech stran.“

Algy ho svedl dolů.

„Musíme odnést velitele,“ přihlásil se Smyth. „Nevíme, jak vážně je zraněn, a určitě nemůže zůstat na ledě. Mohli by také přiletět nějací zvědavci a všimli by si ho.“

„A kam ho tady schováme, Smythe?“ podíval se na něj vyčítavě Algy. „To mi tedy budete muset poradit!“

„Klidně,“ usmál se Smyth a ukázal na opuštěný trup blenheimu, ležící několik set yardů od nich. „Vlezeme dovnitř, pane, a bude nám tam rozhodně tepleji než venku. Jinak venku v noci zmrzneme a chudák velitel bude první. Nemá ani bundu!“

„Měl ji hozenou přes ruku,“ vzpomněl si Algy. „Kde asi je?“

„Bude někde v té příšerné haldě,“ řekl Smyth a ukázal na vysoký kopec sněhu, kmenů, větví a kamení, vršící se pod svahem. „Doufám, že ji teď nehodláte hledat.“

„Jdeme k letadlu," rozhodl Algy. „Budeme tam schováni a měla by tam být lékárnička. Pak už budeme jen doufat, že obleva a tání nezaviní, aby se led pod vrakem prolomil. Na koupání nemám chuť."

Biggles se ještě neprobral a protože se báli hýbat s bezvládným tělem na kluzkém povrchu, přinesl Smyth několik větví a vyrazili k blenheimu s Bigglesem naloženým na smyk.

Algy se pokusil pomoci mátožnému Gingerovi, ale ten se pomalu vzpamatovával a nechtěl o tom ani slyšet.

„Jdi ode mne, Algy!" bránil se. „Nechci berle, ani když ti jsou podobné! Jsem zdravý a čilý!" Vydal se na pochod sám, ale z jeho trhavých pohybů bylo zřejmé, že i ten nejčestnější chlap občas nehorázně lže. Ginger vrávoral a potácel se jako námořník po silné dávce jamajského rumu. Algy však už věřil, že následky šoku končí a nechal Gingera na starost Gingerovi.

Byli už jen asi sto yardů od vraku, když zaslechli dobře známé hučení motorů. To přerostlo během okamžiku v rachotivý řev, jak se ruský bombardér vyhoupl nad svahem. Algy obrátil oči v sloup a zakryl si oči dlaněmi. „Vzdávám to, pánové," řekl hořce. „Zdá se, že končíme."

‚Al… gy!" ozvalo se náhle.

Byl to spíše zoufalý skřek než přátelské oslovení a zazněl z místa, odkud to nikdo nečekal. Biggles měl otevřené oči!

„Poslouchej mě, Algy," řekl znovuzrozený major od letectva. „V zadní kapse mám… pistoli. Vezmi ji. Na schovávání není čas. Lehněte si na led! Okamžitě a ani hnout! Když vás uvidí ležet, třeba přistanou. Pak už to bude… na tobě. Musíš jim to letadlo štípnout. Je to naše jediná… šance." Biggles se, v rozporu se svým rozkazem, sám pokusil narovnat, ale nešlo to. Tvář se mu zkřivila bolestí, a zhroutil se zpátky na vlek.

Algy vylovil z jeho zadní kapsy pistoli a vykřikl:

„Slyšeli jste ho? Okamžitě k zemi!"

Kymácející se Ginger sebou plácl na led s úlevou a hrát mrtvolu mu zřejmě nedalo práci. Smyth zaujal elegantní pozici mrtvého ležícího střelce, ačkoliv ho mokrý led musel studit do břicha, a Algy se položil na bok. Chvíli na to změnil ruský letoun kurz, což

znamenalo, že si pilot mrtvolek všiml. Algy, s údy bezvládně rozhozenými, mžoural co bude dál.

Stroj se nad nimi přehnal a pak třikrát zakroužil, vždy na nižší a nižší letové hladině. Při posledním přeletu zasvištěl podvozek snad jen deset yardů nad ležícími.

Z kabiny letounu hleděla dolů tvář druhého pilota a nehybný Algy rozeznával jeho kulatou tvář, kožešinový límec a čapku s rudou hvězdou na čele.

Na přistání nalétl bombardér z druhé strany jezera a když se kola dotkla ledové plochy, Algymu připadalo, že se led prolomí a těžký stroj skončí v hlubinách. Letoun přistál plynule a roloval po jezeře k vraku blenheimu a k ním. „Ani hnout!“ špitl Algy. „Řeknu vám, až přijde čas.“

Slyšeli rachot kol řítících se po zamrzlé hladině a působilo to hrozivě. Bombardér zastavil sotva padesát yardů od nich.

Algy netrpělivě čekal, až vystoupí posádka. Napadla ho děsivá myšlenka, že se na palubě může skrývat podobná jednotka, jaká je zaskočila po ztroskotání blenheimu. Jeho strach se však rozplynul. Na led vyskočili pouze dva muži a kráčeli k nim. Algy zamrkal. Náhle pochopil, jak se asi cítí tygr před útokem. Věděl, že bude mít jediný pokus. Na opakování nebude čas. Přimhouřil oči a připravil se ke skoku.

Oba Rusové šli rychle a vyměňovali si názory. Věděli o lavině a zkoumavě prohlíželi svahy nad břehem. Chovali se jako soudní lidé, znalí přírodních zákonů náhlé oblevy, nechtěli podcenit hrozbu opakování sesuvu a chtěli mít riziko rychle za sebou. Ani je nenapadlo, že je jedna z obětí kalamity uvítá s namířenou pistolí v ruce. Tolik pospíchali, že nechali osobní zbraně v letadle…

Došli k malebně rozložené skupině mrtvolek a jeden z nich svlékl rukavice. Ukázal na Bigglese a poklekl k němu. Instrukce, které dostali, byly přesné. Nepočítalo se v nich však s Algym, který nemohl dostat lepší nahrávku na smeč. Algy tiše vstal a namířil zbraň na zvědavé piloty.

‚Ani hnout! Ruce nahoru!“ Zaznělo to jako dva výstřely a ačkoli se nedalo předpokládat, že by v ruských školách učili piloty anglicky, téhle angličtině oba porozuměli ihned. Zlověstné ústí

střelné zbraně má ve všech jazycích světa jen jeden význam. Oči mužů se rozšířily úžasem a ruce vylétly k nebesům.

„Smythe, prohledej jim kapsy!“

Rusové znechuceně přihlíželi, jak vstává.druhý a třetí muž, jak si ten druhý oklepává vodu z blůzy, obchází je a potom jim obrací kapsy naruby.

Algyho srdce se zatetelilo radostí. Neměli u sebe ani obyčejnou zavírací kudlu, natož střelnou zbraň. Smyth jim jejich nevinné osobní věci vrátil a tázavě pohlédl na Algyho.

„Dobře,“ řekl Algy a natáhl paži směrem ke břehu, jakoby v ní držel ohnivý meč, kterým anděl vykazoval Adama a Evu z ráje.

„Jděte!“ zavelel.

Piloti bez letadla spustili ruce a váhavě vykročili na dalekou cestu. Ohlíželi se ke svém stroji i k Algymu, jakoby měli obavu, že je střelí do zad. Algyho napadlo, jak těžce se budou brodit vysokým sněhem bez naděje na pomoc, a nemohl se ubránit soucitu s novopečenými trosečníky. Rozmáchlým gestem jim naznačil, aby se zastavili a počkali. Poslechli. Algy ukázal na letadlo a dalším posuňkem jim naznačil jídlo. Pochopili a hned porozuměl i Smyth. Rozběhl se k trupu blenheimu a za chvíli byl zpátky s balíčkem potravin. Došel s ním k odsouzencům k polární turistice a podal jim ho.

Ruští vojáci zasalutovali, jeden z nich se dokonce uklonil. Potom se však, jako ukáznění a dobře vycvičení vojáci, otočili a vyrazili ke břehu. Kdyby Algy uměl rusky, snad by jim i začal vysvětlovat, že za kopcem čekají sáňky a koník. Mezitím Smyth s Gingerem nakládali Bigglese, který se ještě neprobral, do trupu ruského bombardéru.

Když skončili s přípravami, usedl Algy na místo pilota a začal kontrolovat palubní přístroje. Podobně jako den předtím Biggles i on spokojeně pokyvoval hlavou. Přesvědčil se, že v Rusku platí při létání stejné zákony jako kdekoliv jinde na světě. Nahodil motory.

‚A jsme z toho venku,“ vykřikl do jejich řevu. „Dávejte pozor na Bigglese!“

Přidal plyn, vrtule nabraly obrátky a letoun se rozjel. Ledová dráha byla dostatečně dlouhá a Algy si jen dával pozor, aby

nezopakoval Bigglesovu chybu, který právě na tomto jezeře přehlédl překážku. Pečlivě zkoumal plochu před sebou, a ta, jak by řekl básník, byla rovná a hladká jak benátské zrcadlo…

Bombardér nabral rychlost a před západním břehem se zvedl do vzduchu. Po chvíli stoupání nastavil Algy kurz k finské hranici. Hladký start ho potěšil, ale spokojen nebyl, ani když za sebou spatřil rozjařenou Gingerovu tvář.

„Tak se mi to líbí," plesal zrzek, u něhož již pominuly následky otřesu. „Za chvíli nastavím nohy ke krbu, zabalím se do pokrývky a naliji si velikánskou sklenici pravé finské vodky."

Jen se těš," řekl Algy, ale bylo na něm vidět, že ho Gingerův sen nezbavil starostí. Musí nejprve přeletět hranici střeženou finskými protiletadlovými bateriemi a v kabině ruského bombardéru jim možná bude větší horko, než u vytouženého krbu na základně.

KAPITOLA OSMÁ

TRPKÝ KONEC JEDNOHO POSLÁNÍ

Algy uvažoval o nouzovém přistání, při němž by se vzdali Finům, ale k jeho překvapení přelétli hranici bez potíží. Zkušenost mu však říkala, že čím hlouběji vniknou do vnitrozemí, tím bude let nebezpečnější, a k myšlence na přistání se vrátil.

Váhal.

Od přistání ho odrazovala představa dalšího namáhavého bloudění po sněhu, kterého už měli všichni plné zuby, a myslel i na Bigglese, který nebyl ve formě. Když si však spočítal, že základna není daleko, svádělo ho to.

Pokoušení náhody se však obvykle nevyplácí, a to Algy věděl.

S rukou na páce sledoval krajinu a pátral po vhodném místě pro přistání. Bude to moudřejší. Letěli už nad Finskem a i když se dělostřelci na hranicích příliš nevyznamenali, může se nyní objevit blesková smrt v podobě stíhaček.

Přímo před nosem bombardéru zastiňoval obzor obrovský tmavý mrak. Byl nepěkný, podezřelý a Algymu se ani trošku nelíbil. Dávno si zvykl vyhýbat se velkým obloukem takovým nebeským úkazům, neboť bývají úkrytem proradných rojů stíhaček. Jenže tenhle ohavný mrak visel přesně ve směru k základně, kam zbývalo sotva sto mil!

Vnitřní hlas Algymu našeptával, že to nezvládne, ale pak se přece jen rozhodl nepříjemný oblak podletět.

„Uvidíme," zamručel Algy. „Jdu dolů a kdyby něco, budu to mít na zem blíž."

Letoun naklonil nos k zemi, ale neuplynulo ani půl minuty, když si Algy uvědomil, že si vybral nejhloupější variantu ze všech. Ani tak zkušený pilot jakým byl, nedokázal pochopit, kterou dírou v mraku stíhačka typu Gladiator[3] vypadla. Najednou tu prostě byla a chovala se tak, jak se stíhačky k bombardérům ve válce chovají.

[3] Gloster Gladiator – jednomístný stíhací dvojplošník z roku 1934. Nazván podle římských zápasníků v arénách.

Nejprve zazněl Gingerův výstražný výkřik a vzápětí se rozeznělo přímo koncertní sólo kulometů útočícího letounu. Stíhací gladiator měl na trupu a křídlech finské výsostné znaky a co horšího, jeho pilot měl sto chutí odeslat vetřelce do pekla. Činil se a dařilo se mu to!

Algy prudce zamáčkl knipl a přidal plyn. Nos letounu se sklonil ještě víc a rychlost se zvyšovala. Nemohl dělat nic jiného, neboť kdyby se pokusil o stoupání do ochranné mlhy oblaku, gladiator by jen získal čas na dokončení vražedného záměru. Algy se podíval za přelétávající stíhačkou, uviděl číslici 13, a v očích se mu objevil hluboký smutek a žal.

„Eddie Hardwell," zašeptal. „Ten lotr…" Hardwella znal Algy až příliš dobře. Přišel odněkud z Texasu a přihlásil se jako dobrovolník. Ačkoli nastoupil do armády jako začátečník se stovkou hodin nalétaných nad pastvinami pod modrým jižním nebem, po řádce operací ve Finsku se z něj vyklubalo nové letecké eso. Pět malých letadel, namalovaných pod dveřním okénkem jeho gladiatoru, dokazovalo, že se stal postrachem nepřátelských strojů.

Třináctky na pravoboku stíhačky si všiml i Ginger. Bezradně pokrčil rameny a ohlédl se po padáku. Rád by zkusil, jak střílí ruský kulomet, ale musel by mít jiný cíl, než gladiator řízený Hardwellem.

„Jdi domů!" vykřikl hlasem volajícího v poušti. „Nechceme tě tu!"

První dávka kulometných střel proměnila zadní část trupu stroje na podlouhlý cedník. Stíhačka zatím vystoupila až těsně pod mrak a po prudkém obratu se vracela zpátky.

„Ten zběsilec si chce namalovat šesté letadlo," zasténal Ginger a dostal šílený nápad, jehož uskutečnění ho naštěstí nedovedlo k ší lenému konci. Naopak. Gingerův hazard se životem zachránil celou posádku ruského bombardéru od jisté záhuby.

Když viděl, že posádka opustila letadlo s rukama nad hlavou, rozhodl se pro přistání i on…

Ginger totiž zaťal zuby a vytáhl se ze střílny na křídlo, kde zvedl ruku na znamení, že se posádka vzdává.

Stíhací pilot jistě věděl, že podobný kousek může znamenat past, ale protože na něj dosud nikdo z paluby bombardéru nevystřelil, přece jen mu to zavrtalo hlavou. Přiletěl blíž, vyklonil se z kabiny a jednoznačným gestem ukázal pilotovi sovětského letadla, aby okamžitě přistál.

Algy, který hodně dlouho nedostal tak příjemný rozkaz, se rozhodl okamžitě a bez odmlouvání poslechnout. Přímo pod ním se nacházel celý řetěz malých jezer. Vybral si z nich to největší a ve chvíli, kdy se podvozek dotkl pevného ledu, vypnul motory. Jak by jinak utvrdil Hardwella, že chápe, kdo tu je pánem. Podvozek ruského bombardéru brázdil vlhký sníh, ležící na ledě a konečně se stroj zastavil.

Gladiator kroužil nad pokořeným soupeřem jako orel, odhodlaný zasadit oběti poslední ránu. Když pak pilot viděl, že posádka opustila letoun s rukama nad hlavou, rozhodl se jít dolů i on. Přistál na jedničku a za chvíli stál létající kovboj z prérie na ledové ploše a s pistolí v ruce kráčel k vetřelcům jako pravý muž zákona.

Udělal sotva deset kroků a zarazil se na ledě tak prudce, že uklouzl a málem upadl. Ruka se zbraní mu klesla a kovboj Eddie zíral na Algyho s otevřenými ústy a svěšenýma rukama. Potřásl hlavou a zatěkal očima po dalších dvou mužích.

„Co to má znamenáát?“ protáhl Eddie. „Kde mám svý Rusýý? Kdo vás pustil do tý rachotiny, vy hromado šílenců?“

„Zachovej klid, Eddie a schovej kolt!“ řekl Algy. „Byli jsme asi opravdu šílení, ale už toho hodláme nechat.“

Američan zastrčil zbraň a zavrtěl hlavou.

„Kerej moula z vás tuhle magořinu vymysléél?“ vybafl svým těžko srozumitelným jazykem, vzdáleně podobným angličtině. „A kde ste klofli tu ruskou máselnici? Radši bych se urval s liftem v osmým stoku, než lítat s takovým stěhovákéém!“

„To není máselnice, Eddie,“ uklidňoval jej Algy. „Ani stěhovák, ani rachotina. Je to ruský bombardér. A my moulové magoříme jen

proto, že náš blenheim havaroval na nesprávné straně hranic, takže nám nezbylo, než si vypůjčit něco co létá. Chápeš?“

„Cože? Vypůjčit…? Aha! Fáájn!“

„Mimochodem, cos tam nahoře dělal? Hlídkujete přece většinou mnohem hlouběji ve vnitrozemí,“ zeptal se Algy.

„No to je kuli vám, Angláánům,“ protáhl a zkrátil další pár anglických výrazů svérázný Eddie.

„Tys tady na nás čekal?“ řekl Algy, jemuž ta myšlenka připadla neuvěřitelná.

„No jó, japabynéé. Na bázi dorazil ňákej chláápek. Jak zjistil, že nejste pod dekama, hustil do nás, abysme vás někde vyšťárali. Byl nervózní jak nevyspalej medvěd a pak přišel povel, abysme aspoň dva vystartli za vááma. Hlavně chtěl ňákýho majora Bigwursta, či jak se ten Angláán jmenuje. Máte ho tu? Kde je?“

„Ten major se jmenuje Bigglesworth,“ rozčilil se Ginger, jemuž nevadilo, jak Eddie kazí angličtinu, ale nepřenesl přes srdce, že nezná Bigglese. „Bigglesworth, žádný Bigwurst! Je v letadle, protože je zraněný a…“

„Pamatuješ si jméno toho důstojníka?“ přerušil ho Algy.

„Jasně. Ňákej Raymond. Plukovník.“

Algy zalapal po dechu. „Svatá prostoto! Tak to je vážné,“ řekl téměř spikleneckým tónem. „Měli jsme zvláštní poslání, Eddie. Naprosto tajné a důvěrné. Raymond je jeden z velitelů britské výzvědné služby. Splnili jsme, oč nás požádal, a teď by se měl dozvědět, že jsme to zvládli. Uděláš nám laskavost?“

„Cobynéé?“

„Leť do Oskaru, najdi plukovníka a řekni mu, že jsme už skoro doma. A také jim pověz, aby vzali další blenheim a odvezli nás domů. Zaplatíme za taxíka.“

„Zaplať rito hnééd,“ ušklíbl se Eddie. Mávl a otočil se ke svému stroji. Motor gladiatoru se rozeřval, stroj se kolem nich přehnal jako bouře a vznesl se k západnímu nebi.

Nastal čas na prohlídku a ošetření zraněného. Gingera dokonale probudil studený vzduch, když cvičil na křídle, zato Biggles nebyl v pořádku. Nenabyl vědomí, až na krátkou jasnozřivou chvilku, při

příletu ruského bombardéru. Podložili mu hlavu a snažili se mu pomoci, bylo však jasné, že si s ním bez lékaře neporadí.

Mezitím se okolo letounu vyrojilo tolik lidí, že letci žasli. Kraj se jim zdál pustý a teprve nyní si všimli, že nedaleko leží malá obec. Její obyvatelé a farmáři z okolí se přišli podívat na letoun, který přinášel Finsku zkázu. Teď spočíval na jezeře jako neškodná kačena. Někteří muži přišli se zbraněmi a když poznali finské uniformy, schovávali je za zády. Jeden z nich odběhl a za chvíli přispěchal místní lékař. Doprovázela ho statná žena, kterou uvítali s nadšením. Nesla koš s hrncem horké, vydatné polévky a nezapomněla ani na misky a lžíce.

Doktor Bigglese pečlivě prohlédl, ale nenašel jiné zranění než tržnou ránu na hlavě. Bigglese zřejmě v lavině knokautoval nějaký zmítající se kmen nebo kámen a musela to být pořádná rána. Otřes mozku a šok už trval dlouho. Lékař, který trochu mluvil anglicky usoudil, že Biggles má mimořádně odolnou a tvrdou lebku, neboť šlo o úder, který mohl člověka zabít. Ránu vyčistil a obvázal, a píchl pacientovi povzbuzující injekci.

Po několika minutách zamrkal Biggles očima a pokusil se posadit. Moc mu to nešlo, ale když mu dali pod nos misku s polévkou, ožil. Těžko soudit, zda ho postavila na nohy lékařova injekce nebo znamenitě vonící polévka finské hospodyně, ale stal se zázrak. Biggles vstal a dříve než uplynula hodina zdál se být v dobré formě. Zotavoval se až neuvěřitelně rychle.

„Škoda, že jsme tu polévku neměli s sebou," řekl mu Ginger. „Pročpak?" ‚Dal by sis pár lžic a zastavil bys tu lavinu holýma rukama," ušklíbl se zrzek. „Zapůsobilo to na tebe, jako špenát na Pepka námořníka."

Biggles neodpověděl a ukázal na oblohu, kde se objevil Eddieho gladiator doprovázený letounem typu blenheim. Oba stroje bezpečně přistály vedle bombardéru a na ledovou plochu vystoupil plukovník Raymond! Jakoby celý život chodil po kluzkém ledě, zamířil jistým krokem rovnou k Bigglesovi.

„Jste v pořádku?" zeptal se.

„Ujde to," usmál se Biggles. „Vypadá to, že mám skutečně hodně tvrdou hlavu. A měli jsme na kahánku dvakrát. Těžko byste

uhodl, kdo se na druhé straně pečlivě staral o uhašení plaménků našich životů. Věřil byste, plukovníku, že to byl náš starý přítel von Stalhein?“

„Von Stalhein?“ žasl Raymond. „Ten zatracený německý lišák? Kde se tam vzal? Co shání?“

„Co asi, pane plukovníku?“

„Ano… ovšem,“ zaváhal Raymond, který pochopil, že ho Biggles přistihl, když nestačil domyslet souvislosti. „To ale potvrzuje, jak významné Petolskiho dokumenty jsou. Máte je?“

„Jistě, pane. Jinak bychom se nevraceli.“

„Kde jsou?“

Biggles se otočil k Algymu. „Podej mi mou bundu, prosím.“

„Tvojí bundu?“ Algymu zamrzl úsměv na rtech. ‚A hrome. Vždyť já nevím… Hej, Gingere, kam jsi dal Bigglesovu leteckou bundu?“

„Já o ní nevím,“ řekl Ginger.

Ani při pečlivé prohlídce útrob ruského bombardéru drahocenný kus oděvu neobjevili. Ginger krčil rameny, Algy se drbal na hlavě a neštěstí bylo na spadnutí.

„Bunda, bunda,“ bručel Algy hlasem obětního beránka. „Teď si na to vzpomínám. Když jsme tě nakládali, Bigglesi, neměl jsi ji na sobě. Jasně, určitě jsi ji neměl!“ Otazníky v Bigglesově tváři se změnily ve vykřičníky a potom v zuřivost. Postavil se a zdálo se, že jeho postava roste až k nebesům.

„Tys odletěl z Ruska bez mé bundy?“ slabikoval pomalu. Způsob, jakým cedil hlásky mezi zuby, dokazoval, že je nepříčetný vzteky.

„No, já… ani nás nenapadlo ji hledat,“ pokrčil rameny Algy.

Bigglesovi se podlomila kolena, zavrávoral a málem se zhroutil na zem. Smyth ho musel podepřít.

„Ano,“ řekl Algy. „Vzpomínám si. Poté, co spadla lavina, měli jsme se Smythem na starosti jiné věci, než tvou bundu. Museli jsme tě najít a dostat do bezpečí. Ginger nebyl k ničemu, potácel se jako mátoha. Tehdy jsme si všimli, že bundu nemáš a nebyla nikde na dohled. Pak jsme na ten kus hadru zapomněli.“

Biggles svěsil hlavu a běs v jeho očích pohasl. Vše bylo jasné a pochopil to i plukovník Raymond.

„Jak jsme mohli vědět, že máš ta ztracená lejstra v kapse?“ sténal bolestně Algy, který si až nyní uvědomil, že výsledek jejich dlouhého pachtění, snažení a trápení odpočívá daleko od nich v obří haldě mokvajícího sněhu, kamení a dřeva.

„Neměl jsi se svlékat. My se ještě báli, že zmrzneš!“

„Zapotili jsme se při výstupu, a hodili jsme si bundy přes ruku,“ řekl Biggles trpce. „Neměl jsem si ten zatracený kabát svlékat. Jak jsem ale mohl tušit, že se nám země rozjede pod nohama, u všech čertů?“

Na plukovníkově tváři se daly vyčíst rozpaky, ale byl to voják každým coulem, a už myslel na věci příští. „Říkal jste, že ta bunda nebyla nikde vidět?“ obrátil se k Algymu.

„Ne, pane. Pokud by tam byla, nepřehlédl bych ji.“

„Tak tam leží i teď pod hromadou sněhu!“

„O tom nepochybujte,“ zašklebil se Biggles a k úžasu všech se náhle rozesmál. „Ono je to vlastně k popukání, plukovníku. Ta hromská lejstra začaroval sám vrchní dábel. Brodíme se závějemi, lezeme po skalách jak opice, zavřou nás do hladomorny, já sáňkuji a skáču s padákem a nakonec je necháme ležet v lese jak pytlík od svačiny. Plukovníku, měl byste připustit, že tenhle příběh má i svou humornou stránku…“

Raymond se však neusmál. Jeho smysl pro humor měl zřejmě své meze.

„Přestaňte se kabonit, plukovníku,“ řekl Biggles. „Doletím tam a těch pár papírů přinesu. Svojí bundu Rusům nenechám.“

„Ty nepoletíš v žádném případě,“ vybuchl Algy. „Poletím já!“

„Já vím, přesně, kde Biggles ležel,“ ozval se Ginger. „Bunda nebude daleko. Jdu na to sám!“

Biggles zvedl ruku. „Klid, pánové. Mlčte a laskavě si uvědomte, kdo tu velí! Ty listiny musíme dostat. V tom si rozumíme. Takže chybí jediná věc. Domyslet, jak to udělat. Já už jsem se rozhodl. Z důvodů, které vám nemusím vysvětlovat, není rozumné, abychom letěli všichni v tomhle těžkém stroji. Jenom my víme, kde bundu hledat, a stejně dobře víme, k čemu dojde, když nás objeví Rusové.

Pokud nebudou mít po ruce zeď, zastřelí nás i bez ní! Bez nás čtyř je profesorův vynález ztracen. Poletím já a poletím sám! Vezmu si gladiator a s trochou štěstí jsem za tři hodiny zpátky. Závisí to jen na tom, jak moc sněhu budu muset odházet. Vy leťte domů do tepla. Jestli se do zítřka nevrátím, vypraví se tam další dobrovolník. Hoďte si mincí, nebo tahejte sirky. Když se nevrátí ani on, je na řadě další z vás. Jeden z nás uspěje a doufám, že to budu já! Kdyby se všichni pořádní chlapi vydali na východ a zůstali tam, kdo by pak na ostrovech zbyl? Co vy na to plukovníku? Navíc se mi zdá, že tady vyčerpáme královskou pokladnici, až na dno.“

„Jako obvykle máte pravdu,“ řekl Raymond. „Labužníkovi je třeba servírovat pochoutku na malých miskách. Také von Stalhein si na vás raději smlsne, když přijdete jeden po druhém. Na druhé straně však má jednotlivec opravdu mnohem větší šanci než velká skupina. Čtyřikrát větší. Když se ale na vás dívám, Bigglesworthe, neměl byste být spíš v posteli než v kokpitu?“

„Proč tolik soucitu?“ zavrčel Biggles. „Vy mne, plukovníku, neznáte? Nevíte, že se nejlíp vyspím, když na mne svítí rychloměr? A měl byste vědět, že nejraději létám se zavřenýma očima a mačkám spoušť kulometu se svázanýma rukama.“

„Dobře, dobře, Bigglesi,“ zvedl Raymond obočí. „Jste děsný chlap. Kdy odletíte?“

„Hned, pane,“ prohlásil Biggles a otočil se k Eddiemu.

„Nebude vám vadit, když si půjčím váš gladiator a vy doletíte domů v blenheimu?“

Američan zaváhal.

„On ti asi nerozumí,“ ozval se Ginger. „Vysvětlím. Biggles chce startnout s vaší máselnicí a vy odletíte domů s touhle rachotinou. Souhlasíte?“

„Tak ať jde na to,“ řekl Američan. „Jen bych řek’, že ste toho už sfoukli ažaž. Co dybysem letěl já?“

„Počkejte, Eddie,“ usmál se Biggles. „Je to od vás hezké, ale vy nevíte kde hledat. Nenašel byste to místo. Než bych vám vysvětlil, kde lavina spadla, budu možná zpátky.“

„Jen aby,“ zapochyboval Eddie. „Fáájn. A střežte mýho obměnce! Je to vzácný kus! Najít sako a mazat domů, jo?“

„Pokusím se dostat všechno na základnu co nejdřív. Gladiator, sebe, bundu i ta zatracená lejstra.“

„Co si vezmeš s sebou?“ zeptal se praktický Algy.

„Pistoli a hrst sušenek,“ řekl Biggles. „To by mohlo stačit, ledaže bych si ještě vzal lopatu. Mohla by se mi hodit.“

„Myslím, že vám ji půjčí zdejší lidé,“ ozval se plukovník a obrátil se k lékaři, jako ke tlumočníkovi. Vesničané, kteří se dosud nenabažili pohledu na ukořistěný bombardér, by jim snesli modré z nebe a první lopata tu byla v pěti minutách. Ve chvíli se objevily ještě dvě další…

Biggles si nevybíral. Zastrčil lopatu do trupu gladiatoru, usedl do kokpitu, zapjal si pásy a zvedl palec.

„Večer se sejdeme u krbu,“ zavolal, ale konec věty přehlušil hluk motoru. Tuponosý gladiator se rozlétl po ledové ploše, lehce se vznesl a zmizel na východním obzoru.

Neústupný plukovník, kovboj z Texasu, hlavně však Algy, Ginger a Smyth sledovali odlet stíhačky se zjevnými rozpaky. Bigglesovo vzkříšení proběhlo příliš rychle i na jeho přátele, kteří znali tvrdost Bigglesovy lebky. Chápali jeho rozhodnutí, jako snahu co nejrychleji napravit chybu a měli o něj strach. Nelíbila se jim ani jeho představa o rozdělení jejich skupiny a o pátrání na vlastní pěst.

Beze slov se po sobě podívali.

„Řekl bych, že se ti Finové o bombardér postarají,“ ozval se Raymond při nástupu do blenheimu. „Letíme na základnu. Odpočinete si a já se těším, co mi povíte o svých ruských zážitcích. Málo našich lidí navštívilo SSSR!“

„Takový výlet vám nedoporučím,“ řekl Algy. „Pořád vidím mříže, nádvoří a tu šerednou zed, pane. To tedy byla noc!“

KAPITOLA DEVÁTÁ
KE DNU

Gladiator mířil přímo k jezeru, protože Biggles nemínil trávit na ruském území další ohyzdnou noc. Pilot instinktivně sledoval okolní vzdušný prostor, zda se tu někde nepotloukají nepřátelská letadla. Měl pro strach uděláno, neboť s mrštnou stíhačkou by si poradil i s menším rojem obtížných vos, pokud by to nebyly právě messerschmitty. Ty budily u Bigglese respekt, protože byly až příliš dobře vyzbrojeny, zatímco gladiator palebnou silou ani rychlostí neoplýval.

Biggles se dosud nezbavil bolesti hlavy a připadal si unavený. Nechtěl však úkol odkládat a vzdát se ho kvůli bolestem hlavy by považoval za potupu.

„Někdo si v mé hlavě připravuje mozeček na cibulce," zavrčel, když pocítil další ostré zařezání. „Kdypak to hodí na rendlík? Že se s tím pachtí. Mně by to nechutnalo."

Znechuceně odfrkl a pokusil se představit si komplikace, které ho mohou potkat při dalším vpádu na sovětské území. Nenapadalo ho nic a pak jeho úvahy narušil sovětský bombardér, míříci od severovýchodního cípu Ladožského jezera kamsi k jihu. Cizí stroj brzy zmizel za obzorem a Biggles pohlédl dolů. Krajina se změnila. Bílou říši sněhu vystřídalo mokré království. Obleva pokračovala a k nebi se tyčily holé výběžky skal, z nichž zmizel sníh, a lesy na úbočích byly sytě zelené.

Biggles si uvědomil stinné stránky změny počasí. Hladiny jezer již nesvítily zářivě bíle, ale zbarvily se do šedá a místy se na nich objevily velké pokroucené skvrny, jakoby tam byl vylit hustý dehet.

A pak poznal, že je nad jezerem, na němž si natloukl hlavu. Na ledě asi stálo trochu vody a pod lavinových svahem zbývaly ze sněhové hradby jen zbytky. Černaly se tam kmeny, větve a kameny. Uvědomil si, že lopata bude zbytečná.

Dvakrát zakroužil nad jezerem. Prohlédl si z výšky zubožený vrak blenheimu a pak prozkoumal okolí jezera, zda se někde

neskrývají sovětské oddíly. Jezero i jeho břehy však ležely pod gladiatorem tiše, nikde se nic nepohnulo, nikde ani živáčka.

Biggles si zhluboka oddechl. Bolest lilavy povolila. Najít bundu by mělo být otázkou několika minut. Před očima mu vyvstal obraz klidného večera, kdy si konečně odpočine.

Neztrácel čas a nalétl na přistání.

Biggles byl zkušený pilot a dělal málo chyb. V tomto nezvyklém prostředí ledu, sněhu a vody se jim však nedokázal vyhnout, jakoby se mu ve Finsku lepily na paty. Podíl na chybě, kterou udělal nyní, mělo jistě i zranění hlavy a těžká únava.

V okamžiku, kdy se kola gladiatoru dotkla jezerní hladiny, si Biggles s děsem uvědomil, že nepřistává na pevném ledě, ale ve vodní tříšti. Z překotného zbrzdění rychlosti stroje a podle spršky, stříkající od podvozku letounu, pilot pochopil, že na ploše ledu stojí vrstva nejméně deseti centimetrů vody. Zavrtěl hlavou, protože ho ani nenapadlo, že by led mohl tak rychle tát.

Když se gladiator zastavil a jen zázrakem se při tom nepřeklopil na nos, připomněl si Biggles fyzikální zákony, které ho učívali ve škole. Led skutečně neroztál. Voda, která se rozlila po jezeře, pocházela z tajících svahů a roztálého lavinového sněhu.

„Ta ohavná lavina mě mohla zabít podruhé!“ zasténal. „Já hlupák koukám na oblevu a tady na ni zapomenu!“ Vzhlédl ke kopcům. Potoky vody stékaly po svazích a končily na jezerní hladině. Voda a tající sníh mu připomněly další závažnou skutečnost.

„Jak dlouho, hrome, potrvá, než se led prolomí?“ zasyčel. „Nerad bych hledal stíhačku na dně!“ Zamračeně si zamnul bradu. Gladiator stál u jednoho cípu tající laviny. Vyskočil ven a od jeho podrážek vystříkl vodotrysk, který zkropil celou jeho uniformu. Nepamatoval si, jak to tu vypadalo po sesuvu, ale okolí jezera se mu líbilo asi jako vodníkova říše. Stál po kotníky v ledové vodě, kolem suťový štěrk, balvany a zpřerážené větve. Ze zbylých bílých míst hlubšího sněhu ve svahu crčela voda a Bigglesovi se zastesklo po nádherné bělostné pustině, kde mohl zmrznout, ale rozhodně by se neutopil.

Nezbylo než rychle hledat, ale první obhlídka Bigglese zklamala. Viděl spoustu větví, kmenů a pařezů, ale bunda nikde.

Blesklo mu hlavou, v jakém stavu budou doklady. Byly sice dobře zabaleny do voskovaného papíru, ale jen těžko se dalo odhadnout, jak dlouho odolá papír mokrému živlu.

„Dobře, dobře," uklidňoval se Biggles. „Musím začít hledat s nějakým systémem. Jen žádný zmatek!"

Napadlo ho, že se bunda mohla zachytit ve svahu o větev, kterou lavina nestrhla, stejně tak ale mohla spočívat až kdesi dole na ledě, zatopeném vodou.

„Hrome!" zasyčel. „Tak si přece jen zaházím!"

Uvítal by četu pomocných dělníků, ale musel si pomoci sám. Vrátil se k letadlu a vylovil z jeho útrob nástroj, pro pilota dosti neobvyklý. Na několika místech pak odházel pokusně pár lopat, aby se přesvědčil, zda jeho kamizola neuvízla někde blízko povrchu. Neměl úspěch.

Nad jezero kvapem vtrhl soumrak a zešeřilo se tak, že Biggles téměř neviděl. Pochopil, že najít bundu za těchto podmínek, je nemožné. Navíc hrozilo nebezpečí, že o něco zakopne, že uklouzne a zraní se. Byla by to poslední komplikace, o kterou stál a když viděl veliké kameny, vratce ležící na rozbředlém sněhu, zavrtěl hlavou. Do nejbližší nemocnice to bylo daleko.

Zapálil si cigaretu a několik minut nad tím setmělým obrazem zkázy tiše dumal. Ohlédl se ke gladiatoru a spokojeně kývl. Bylo vyloučené, aby stroj v šeru někdo zahlédl. Naproti tomu Bigglese nelákala myšlenka, že tu má strávit další noc. Bolela ho hlava, proč by se měl ještě nachladit a proč by ho mělo loupat v kolenou a v kříži. Mohl by se uložit v blenheimu, kde bylo víc prostoru, ale ani to ho nenadchlo. Vrtalo mu hlavou, jak dlouho led vydrží a unese poměrně těžký letoun. Odhadnout to nedokázal.

Přebrodil se ke trupu letounu. Vodní tříšť dosahovala právě ke spodnímu okraji dveřního otvoru. Podíval se dovnitř a měl dojem, že se až dosud vnitřkem blenheimu nikdo nezabýval. Vlezl dovnitř, aby se v tomu utvrdil, neboť už byl rozhodnut – přespí tady!

Než vstoupil, ještě se rozhlédl. Stál tu sám uprostřed vodní pláně odpuzující lezavým chladem a tmou. Nedovolil si rozsvítit ani baterku, protože záblesk světla na jezeře by mohl přilákat sovětské

průzkumné zvědavce. Jediné co rozeznal, byly kontury zasmušilých jedlí na břehu, obklopující jezero jako armáda strážců.

„Taky mají nohy ve vodě," projevil Biggles snahu vidět věc z humorné stránky, ale dobře mu nebylo. Tetelil se zimou, bolela ho hlava a do rána bylo daleko. Boty promočené vodou a chlazené ledovou tříští ho dávno nechránily před zimou a Biggles pocítil jak s ním zalomcovala zimnice. Jenomže neznal způsob, jak se alespoň trochu osušit a zahřát. Zmocnil se ho dojem, že není na světě ponuřejší a odpornější místo a dal by celou Anglii i s královským pokladem za možnost vypařit se odtud.

Vnitřek blenheimu Bigglese potěšil. Posvítil si na to a zjistil, že věci jsou na svých místech, pokud se tak dá mluvit o stroji, který přistane na břiše a má ulomená křídla. Zmizela pouze část železné dávky potravin. Ruští piloti se sem vrátili a vzali si, co unesli, pomyslel si Biggles. Sáhl do zbytků zásob a tentokrát se usmál bez trpkosti. Na ruském jezeře zbylo v britském letounu ve finských službách jídla dost. Vybral si a dal se do jídla. Nastal čas odpočinku.

Když se nasytil, zjistil že neusne. Napětí, které prožil se vracelo, nohy zábly, hlava pobolívala. Usadil se na místě střelce ve střední střílně, čas od času si zapálil cigaretu, a čekal a čekal na úsvit. Takové ponocování unaví i svěžího mladíka, když čeká pod hvězdnou oblohou na dámu svého srdce, natož Bigglese, který se ještě nevzpamatoval z těžkého otřesu mozku a prochlazení. Nebylo divu, že občas klímal, občas blouznil a chvílemi si opravdu zdříml.

Byl proto sám překvapen, že se obloha barví ranní šedí a on se cítí svěží jako rybička. Oddechl si. Končila zoufale dlouhá noc, mohl si protřít oči a protáhnout pokroucené údy. Pomalu vylezl ze střílny, sestoupil do trupu letounu, a… žbluňklo to a voda vystříkla! Jezero vniklo do trupu a voda dosahovala výše dobrých šesti palců. Znamenalo to jediné. Hladina vody na ledě stoupala…

Bigglese další nenadálá událost zaskočila. Na to, že mu každé tři hodiny nateče do bot, si už zvykl, ale měl na sebe zlost, že ho obleva zaskočila už potřetí. Vystoupil z blenheimu na led, neboli z vody do vody, a dost hrubě si nadával. Neomlouvala ho ani zima, která mu byla v noci, měl přece pochopit, že nemrzne, a že tedy sníh i led vesele tají dál!

Brodil se ke stíhačce. Gladiator stál na svém místě, ale když ho Biggles uviděl, lekl se. Kola podvozku byla pod vodou! Jak by ne, když už i pilotovi sahala voda pod kolena…

Až nyní pochopil, do jak složité situace se dostal. Ani římští gladiatoři se neučili potápět a Bigglesova stíhačka na tom byla stejně. Vlastně hůř – dostala se do bezvýchodné situace. Římský bojovný otrok by z jezera utekl, ale žádný letoun, ponořený podvozkem do vody, nevyvine při startu potřebnou rychlost. Přitom každou hodinou vody na ledě přibývalo a nyní Biggles ztratil i poslední, nepravděpodobnou naději, že obleva skončí a že přituhne. Jeho stíhačka by pak byla k jezeru připoutána ledovými okovy!

Biggles se rozhodl rychle. Zamítl pochod vysokou ledovou vodou k letadlu a vyrazil ke břehu. Našlapoval opatrně, ale byla to zbytečná obava, led byl dosud pevný. Pohupování ledové tříště na hladině však dokazovalo, že ještě den oblevy a přišel by na řadu Bigglesův kraulérský výcvik z mládí. Jakmile se dostal na břeh, rozběhl se k místu sesuvu. Pohyboval se co nejrychleji, aby se trochu zahřál, a stejně rychle pochopil, že nedávno tak mohutný a smrtící bílý příval, téměř zmizel ze světa.

Vzápětí zamrkal úžasem podruhé. Nevěřil vlastním očím. Letecká bunda, opatřená kožešinovým límcem visela na větvi sotva padesát yardů od konce lavinového pole, přímo nad okrajem jezera. Oblíbený kus jeho letecké výstroje byl pěkně promočen a schylovalo se k tomu, že sklouzne z ohnuté větve do vody.

Vteřinu hleděl na tu neobvyklou šatnu. Zdejší kraj mu však už připravil tolik překvapení, že jen nechápavě pohodil hlavou a vyrazil.

„Zdržet se v blenheimu o pět minut déle, nenašel bych nic," mluvil cestou pro sebe. „A kdyby se pod vrakem prolomil led…"

Mávl rukou.

Dobrodil se k ztracenému kusu oděvu, strhl jej z větve a hrábl do náprsní kapsy. Byly tam! Dokumenty zůstaly nedotčeny.

„Tak to bylo opravdu o chlup," pokračoval v samomluvě. „Jdeme domů!" Vecpal obálku do kapsy vypůjčené bundy, která mu neseděla, neboť Biggles nebyl hřmotný Eddie z Texasu. Byl však kovbojovi vděčný. Našel v kapse dvě krabičky cigaret a zápalky.

Procákal se ke gladiatoru na kůži promočen, vstoupil do kabiny a nahodil motor. Rozum mu sice jasně napovídal, že nemá šanci, ale srdce se nevzdávalo. Zkusí to. Víra a Bigglesova bojovnost však tentokrát nevyhrály. Veškerá snaha vyzněla naprázdno.

Řvoucí motor letounu nedokázal vyvinout náležitý tah. Stroj se plahočil po jezeře a rozstřikoval oblaka tříště. Voda pěnila a cákala, ale letoun se v ní pohyboval, jako když hodíte do rybníka zapřísáhlého suchozemce. V jedné chvíli nechybělo mnoho a gladiator by předvedl ukázkové salto.

Biggles brzo pochopil, že zoufalá snaha o start ho může dovést k nejhoršímu. Přesto se odhodlal k poslednímu pokusu. Přidal plyn naplno. Ocas letounu se vznesl do výšky, vrtule sklesla až k vodě a sekala ji na tříšť, ale odpor vody brzdil podvozek tak účinně, jakoby připoutal gladiator k ledu. Připomínalo to marné snažení pilota při startu z plochy pokryté měkkým prašanem. Pokus byl předurčen k nezdaru, dříve než začal.

Se sevřenými rty zaroloval Biggles ke břehu. Vybral místo, kde do jezera ústil jakýsi potok. Neměl nejmenší chuť brodit se daleko vodou. S kletbami vyskočil z kabiny přímo na břeh. Bylo mu jasné, že právě pohřbil na sovětském území už druhý britský stroj. Široko daleko by nenašel terén vhodný ke startu letounu, což znamenalo, že statečný římský zápasník dobojoval a Eddie Hardwell bude běsnit.

Horší bylo, že Bigglesovi zbývala jediná možnost, jak odtud. Musí dojít k hranicím pěšky. Ve sněhu by to bylo velmi těžké, za oblevy to bude ještě obtížnější. Uvědomil si to hned, když urazil prvních sto yardů. Sníh se mu pod nohama propadal, stříkala z něj voda a chůze měkkou, rozmočenou půdou byla ještě horší. Jak skvěle byl na tom Roald Amundsen na sněhu se saněmi a tažnými psy, povzdychl si Biggles… A pak se zastavil, jakoby vrostl do bláta. Vzpomněl si na svůj vlastní rozkaz.

„Nebesa!“ řekl.

Za krátký čas přece přiletí pátrat po dokumentech letoun číslo dvě! Musí pilota varovat! Sotva ho napadne, že nebude přistávat na pevné ledové ploše, ale na vodní hladině, vychlazené ledovými krystaly. Znamená to, že pokud se pilot rovnou nezabije, věnuje

Rusům třetí letadlo! To už by bylo i na Bigglese, protřelého ničitele bojových strojů, trochu moc!

Klidná hladina jezera, viděná z výšky, rozhodně nebude nikoho předem varovat. Biggles nepochyboval, že by tu chybu udělal i on, dokonce se to večer stalo! Měl nyní povinnost je varovat. Ať bude v kokpitu kdokoli, nesmí přistát!

Zastavil se na malé vyvýšenině. Neubránil se úšklebku nad svým vlastním osudem. Nikdy by ho nenapadlo, že jeho prokletím nebude cizí granát, zemětřesení nebo lavina, ale kus jeho oděvu. Trpce se zasmál a vydal se zpátky k letadlu. Na základnu ho už nedonese, ale poskytne mu na chvíli kus suchého plechu pod nohama.

Na této, stále se prohlubující vodě, by už mohl přistát a odstartovat jedině hydroplán nebo obojživelný letoun. V Oskaru žádná taková letadla neviděl. Byl si jist, že Finové podobné vodní ptáky mají, ale nenapadlo ho hledat kurníky, kde by byli přes zimu pod dohledem.

Vlezl do gladiatoru, posadil se a vylovil z přihrádky signální pistoli. Komoru nabil červenou světlicí. Lítostivě se rozhlédl po suché kabině, vyskočil na břeh, ale sklouzl do vody.

„Nikdy jsem nebyl podobnější tuleňům," zamumlal, když zdolal břeh a dal se ho hledání alespoň hrsti suchých větví. Z četby věděl, že vhodné je březové dřevo. Měl štěstí. Břízu rozeznal, a co bylo stejně důležité, rostlo jich tu dost. Vystřelí světlici a založí ohně, které snad odradí pilota od přistání. Kdyby ani to nepomohlo, začne házet do jezera kameny. Stříkání vody a hru vln nemůže žádný letec přehlédnout. Jen naprostý pošetilec by se rozhodl vyšplouchat svoje letadlo na cákající hladině.

Mokrý a vyčerpaný Biggles dokončil přípravy a cítil, že je na pokraji zhroucení. Měl tisíc chutí zapálit jeden z ohňů, ale představa dalšího plahočení do březového hájku, ho naštěstí od toho odradila. Vyhlížel na západním obzoru gladiator, ale zjevil se jiný stroj. Stíhačka Polikarpov, která díky bohu hned zmizela.

Jeho zoufalou situaci trochu vyvažovaly dva klady. Předně věřil, že okolní kraj je opuštěný, takže nehrozí nebezpečí. Rusové by tu snad mohli pošetile hledat potápějící se vrak blenheimu a Stalhein tu

už nemohl pohledávat vůbec nic. Netušil přece, co Biggles s dokumenty vyvedl. A to byl druhý klad jeho situace. Zachránil doklady a má je u sebe!

Bigglesovy myšlenky zabloudily k oblevě, která zavinila, že málem přišel o ošacení, o Petolskiho obálku a o život. Obálku by asi našli na jaře sobi a Bigglesovo tělo vlci. Protože však všechno zlé je k něčemu dobré, nalezl díky oblevě bundu s papírovým pokladem. A protože zase naopak může dobré přinést zlé, uvízl gladiator ve vodě a Biggles v nekonečném močálu.

„Hrome," řekl tiše. „Jak zase to kolo štěstěny přetočit?"

Den plynul tiše a na západním obzoru nezabzučel ani komár. Biggles byl stále nervóznější. Nechápal proč už někdo nepřiletěl, nemohl odejít, aniž by přátele varoval. Prokřehlé nohy v botách nasáklých vodou, mu návrat neulehčí.

A potom se ozvaly zvuky, a Biggles okamžitě pochopil, že kolo štěstěny se i nadále vytáčí v jeho neprospěch. V téhle nesmyslné ruletě nevyhraje! Nad tajícím sněhem a ledem zněl křik a smích, ale trvalo ještě chvíli, než skupinu uviděl.

Vzadu, za štíhlými březovými kmeny, pochodovala veselící se četa vojáků. Neuspořádaná jednotka Rudé armády v ušankách mířila přímo k jezeru!

KAPITOLA DESÁTÁ

Z NESNÁZÍ DO NESNÁZÍ

Přítomnost ruského oddílu na jezeře zcela změnila Bigglesův jednoduchý plán. Jeho předpoklad se zhroutil. Vojáci přišli, bylo jich mnoho a měli i sáně, tažené ruskými koníky. Chudák Biggles, dosud suverénní pán jezerní říše, aby vyklízel pozice.

„Nedocenil jsem přitažlivost britské techniky," zamumlal tiše. „Určitě si přišli prohlédnout, jak vypadá vnitřek anglického stroje a nedivil bych se, kdyby si z něj každý ulomil něco na památku. Ti si nelámou hlavu myšlenkami na oblevu, a na to, že by se jezerní led mohl prolomit s blenheimem i s nimi. Rozhodně se nezdá, že tu jsou jen na skok. Spíš se tu utáboří a něco snědí."

Biggles se zamračil. Plány ruské jednotky byly sice důležité, ale on sám měl nekonečně vážnější trápení. Jak se zachová, až přiletí někdo z jeho přátel?

Zatím se zdálo, že mu Rusové dají pokoj. Nikoho z nich ani nenapadlo, že by se sem mohl vloudit cizí vetřelec, a Biggles je v tom nechtěně utvrdil, když z nechuti k vodnímu živlu uklidil gladiator do malého zálivu tak dokonale, že z jezera nebyl vidět. Klid Rusů však pomine v okamžiku, kdy se na nebi objeví britská stíhačka. Pak Bigglesovi nezbyde, než pilota varovat, že jeho stroj nemá ploutve, že nesmí přistát, a že tu má pnpraven skvělý dárek pro plukovníka Raymonda…

A alespoň první věc Biggles nějak zařídit musel! Pěkný oříšek k rozlousknutí!

V té chvíli ho jisté řešení napadlo. Podivný, kuriózní a tak trochu cirkusácký trik, jak vyzvednout něco letadlem ze země, aniž by stroj musel přistát! Výhoda spočívala v tom, že se pilot nedostane do nebezpečí, pokud provede úlohu bez chyby. A Biggles věděl, že Algy i Ginger jsou takového kousku schopni! Vzpomněl si na dobu míru, kdy mnozí letci nemívali moc práce, a živili se jak se dalo. Letecké dny, a řada akrobatických nápadů, lákajících diváky. Barevné plakáty, atrakce, hudba a jásající mládež. Bylo to při

leteckém dni v Hendonu, kdy jeden jeho známý pilot předvedl převzetí balíčku ze země, aniž by přistál. Vyšlo to! Proč to nezkusit teď? Podmínky sice budou jiné, žádný nadšený divák nepřijde, a ti, co se naskytnou, budou asi po umělci pálit ze samopalů, ale to, hrome, umění pilota nezmění!.

I když trik budil u nezasvěcených úžas, vůbec nešlo o zázrak, ani o nic světoborného. Na letišti tehdy zarazili do země dvě vysoké tyče, jako pro fotbalovou branku. Msto horního břevna natáhli nahoru provaz, na jehož středu bylo přivázáno pouzdro se zprávou, či s „pokladem“. Letoun přiletěl těsně nad zemí a pomocí jakési udice spuštěné dolů, zachytil provaz i s pouzdrem a pilot si ho přitáhl na palubu. Vyžadovalo to jen přesnost!

„Hrome,“ zavrčel Biggles. „Nejtěžší bude, aby ten v kokpitu pochopil, co od něj chci! Doufám, že Algy ani Ginger, nebudou dnes moc natvrdlí!“

Bylo mu jasné, že žádné speciální zařízení na ulovení balíčku letadlo nemá, když však vše dobře připraví, nebude potíž, aby se lano při správném přeletu namotalo přímo na podvozková kola. To, že s sebou neměl ani ten provaz, Bigglesovi nevadilo. V gladiatoru byly uloženy montérky, které mu mohly posloužit stejně. Roztrhá je na pásy, které zkroutí a sváže dohromady. Takové plátěné lano splní účel stejně dobře a navíc ho pilot z výšky lépe uvidí.

Biggles se rozhodl a dal se do usilovné práce. Přikrčen vyrazil k nízkému lesu, kde vyhledal dva dlouhé rovné kmínky. Donesl je na vyčnělý ostroh, ořezal z nich chvojí a pokusil se je zarazit do změklé země. Stojan se začal rýsovat, ale vzápětí oba kmeny spadly. Nakonec objevil poblíž štěrbinu ve skále a jednu tyč do ní zasadil. Držela. Pro ukotvení druhé nanosil větší kameny a obkládal ji tak dlouho, až stála i ta. Trhání montérek dalo víc práce. Kladly tuhý odpor a co horšího, délka nestačila. S výrazem hnusu ze sebe serval košili a pustil se i do ní. Když pak svazoval otřepené pásy látky k sobě, otočil se nervózně k blenheimu.

„Otřes mozku mám za sebou, Rusy mám v dohledu a teď mě ještě čeká rýma,“ zavrčel. „Skvělé vyhlídky!“

Vylovil obálku, vložil ji do pouzdra na pistoli a ohyzdný provaz protáhl poutkem. Přehodil pak plátěné lano přes konce tyčí, které

ještě musel zajistit dvěma vzpěrami, aby se nesklopily. Nemohl uvázat lano na jejich koncích pevně, aby si letící stíhačka nevzala tyče s sebou.

Příprava polní pošty mu zabrala spoustu času. Skončil těsně předtím, než zaslechl zvuk motoru. Vzhlédl a nad vzdálenějším břehem jezera spatřil malou šedivou tečku. Sklonil zrak k hladině a viděl, že také ruská jednotka má plné ruce práce. Pobíhali kolem blenheimu a zřejmě spěchali. Už pochopili, že se kluziště změnilo v brouzdaliště a co nevidět z něj bude plovárna. Biggles poznal, že vojáci dostali úkol odtáhnout vrak ke břehu, ale nezdálo se mu, že by s trupem zatím dokázali hnout. Potěšilo ho jak jsou pracovití, hlavně proto, že nevnímali, co se kolem děje.

„Mohli by být ještě kousek dál," řekl Biggles tiše a rozběhl se ke břehu se signální pistolí v ruce.

Nyní mu už bylo jedno, zda ho uvidí. Za chvíli vystřelí světlici a zapálí oheň. Když si ho musí všimnout pilot, jak by si ho nevšimli Rusové…

Stroj se blížil rychle, byl to další gladiator.

Jenomže vojáci byli tak zabráni do díla, že si letounu všimli, až když prudce snížil výšku a prolétl jim skoro nad hlavami. Až potom pochopili, kolik uhodilo. Ozvaly se zděšené výkřiky a hned také zaznělo několik výstřelů.

Gladiator přeletěl břeh jezera a řítil se vpřed nad vodní hladinou k místu, kde na břehu plápolal oheň. Biggles zapálil svou hranici, březové větve se vzňaly a z vlhkého chvojí vyrazil sloup dýmu, který se nedal přehlédnout.

Strůjce ohně se postavil blízko a aby byla jeho signalizace ještě výraznější, natáhl paži a vypálil pilotovi vstříc červenou světlici! Zmáčkl spoušť až v okamžiku, kdy si byl naprosto jistý, že ho muž v kabině objeví a pozná.

Vzhlédl. Z kokpitu gladiatoru civěla dolů nic nechápající tvář vyjeveného Gingera. Letec byl tak překvapen, že měl najednou plné ruce práce s nabráním výšky, aby se vyhnul hvozdu, který se náhle zjevil před nosem jeho letounu. Ginger sáhl po řízení, gladiator téměř nadskočil, na chvíli zmizel z dohledu a pak se vynořil nad jezerem, poblíž zmateně pobíhajících mužů s pěticípou hvězdou na čapkách.

Biggles měl dojem, že udělal všechno, co mohl, ale bylo to málo. Ginger sice do vody nepřistál, ale k tomu, aby pochopil, co od něj Biggles chce, bylo tuze daleko. To Rusové byli chápavější. Nechali blenheim na místě a rychle se brodili ke břehu, kde stála záložní část jejich oddílu. Víc než vrak a poletující gladiator je zřejmě vzrušoval cizí chlap na břehu. Už si ho všimli, chystali se na něj, jen nechápali, proč tam tak zběsile pobíhá.

Ginger právě přelétaval hravé vlnky ve výšce sotva padesát yardů nad hladinou, když ho upoutalo podivné Bigglesovo chování. Biggles vyběhl od ohně s rozpřaženýma rukama a vyřítil se směrem ke svým tyčím. Paže měl roztaženy, jakoby chtěl obejmout celý svět, něco asi křičel, ale nešťastný Ginger mu pochopitelně nerozuměl jediné slovo. Pohled na Bigglese, který pod ním křepčil jak baletka a choval se naprosto nedůstojně, Gingerem otřásl. Biggles na něj mával, skákal tam, roztahoval ruce, a uháněl přitom k místu, kde stály jakési dvě tyče spojené něčím, co připomínalo tlusté lano.

„Naleť na lano!“ ječel dole Biggles a doprovázel křik výraznou pantomimou. „Na to lano! Podvozkem!“ Předváděl Gingerovi letadlo, nalétávající na provaz, ale asi by se musel skutečně odpoutat od země, aby ho Ginger pochopil. Ten se nezmohl na nic, jen užaslé civěl na komické poskoky, které pod ním dělal jeho kdysi tak moudrý velitel.

„Biggles se asi zbláznil,“ zasténal Ginger a strhl gladiator stranou. „Skáče tam jako opice a neví co dělá. Bylo toho na něj moc… Mává rukama…“

„Ten chlap to nechápe…“ vztekle syčel nepochopený Biggles a bezradně se zastavil. Na vteřinu ztratil naději, že ho ten nedovtipný zrzek pochopí. Naštěstí se za chvilku anglické letadlo vrátilo a zamávalo křídly nad znovu oživlým a znovu divoce hopsajícím Bigglesem.

„Pomoc ti nemohu,“ znamenalo Gingerovo stručné sdělení. Biggles prudce strhl bundu a vztekle s ní zamával. Pak doběhl ke své důmyslné stavební konstrukci a oběma rukama uchopil improvizované lano, aby na něj Gingera upozornil.

Pomohlo to. Ginger si konečně uvědomil, že se Biggles nezbláznil. Část lana svítila světlou modří košil všech parádivých

pilotů britského královského letectva a on pochopil, že Biggles by sotva obětoval svou košili pro nic a za nic! Když pak Biggles praštil bundou na zem, znovu se rozběhl k lanu, ukázal na něj a vytrčil obě paže k nebesům, Gingerovi svitlo!

„Mám s tím odletět," hlesl zrzek, omámený náhlým poznáním, k čemu sloužilo všechno to Bigglesovo skákání, pitvoření, šaškování a hopsání, z něhož mu šla hlava kolem. „Chce, abych si to namotal na podvozek!"

Udělal půlobrat, prudce vystoupal do výšky a poté namířil nos stroje k modrému lanu a klouzal dolů. Biggles dole nadskočil radostí.

Byla předčasná. První Gingerův pokus neuspěl. Gladiator lano přelétl, netrefil se snad o jedinou stopu! Z malé výšky však už mohl pilot odhadnout, jaký úkol mu Biggles připravil. Ginger přidal plyn a vykroužil nový oblouk. Rozhlédl se po jezeře. Rusové se blížili. Poklusávali po břehu a nejpozději za deset minut budou na místě. Zaslechl, jak po něm střílí, ozvěna palby se odrážela od skalních výběžků, na štěstí nešlo o mířené salvy, to jen některý z vojáků občas stiskl kohoutek. Ginger nalétával k druhému pokusu. Když však stroj klesl do vzdušných proudů nad jezerem, křídla stíhačky se rozkývala a on neuspěl podruhé. Poryv vzduchu se opřel do stroje tak nešťastně, že kolo podvozku srazilo jednu úchytnou tyč. Biggles přiskočil a znovu ji zajistil, ale drahocenné vteřiny ubíhaly.

Když nalétával gladiator k třetímu pokusu, byl ruský oddíl sotva tři sta yardů od nich, což znamenalo, že na další pokus už nezbyde čas. Biggles zaskřípal zuby. Uvědomil si, že pokud Ginger neuspěje a odletí s prázdnou, musí ty zatracené dokumenty strhnout sám a spálit je na ještě plápolající hranici. Nepříteli se nesmí dostat do rukou ani jediná kresbička.

Jenomže Ginger se vytáhl. Potřetí neminul. Kola podvozku podebrala to nevzhledné lano pěkně v prostředku a v zápětí opustila Bigglesova košile matičku zemi. Volné konce lana se sesmekly z kůlů, volně zavlály ve vzduchu a zahájily vzestup k nebesům.

Biggles měl pocit, že vlajka stoupá na stožár!

Zhluboka si oddechl, aby se ho vzápětí znovu zmocnila zlost. Gladiator se vracel, neboť chudák Ginger měl starost o osud svého šéfa, i když vůbec netušil, jak by mu pomohl. Tentokrát Biggles

gesty neplýtval. Jednoznačným napřažením ruky ukázal, aby se stíhačka ihned vrátila na základnu a rozkaz byl tak nekompromisní, že Ginger pochopil. Odmlouvat stejně nemohl.

Letoun zmizel za stromy.

Biggles se podíval směrem, odkud přibíhali Rusové. Nadešel čas spasit svou vlastní kůži. Bez váhání sáhl po bundě a vyrazil na druhou stranu. Vzduchem se nesly rázné ruské příkazy, aby zůstal stát, ale pouhý křik ještě Bigglese nikdy nezastavil a nezáleželo na tom, zda zněl německy, rusky nebo italsky. Už při hledání dřeva si vyhlédl místo ve svahu, kudy prchat, aniž by byl brzy spatřen. Než skupina pronásledovatelů doběhla k místu Gingerových náletů, byl nahoře.

Dolů z druhé strany hřebenu se spouštěl poskoky, které spíše než pohyb důstojného muže připomínaly skoky horské kozy. Seskakoval po skalních římsách překvapivě obratně a co na tom bylo nejlepší, brzy se zahřál. Rychlost byla jeho jedinou nadějí. Tak jak byl nalehko, doslova bez košile, šlo mu to skvěle, zatímco jeho po zuby ozbrojení pronásledovatelé s batohy, samopaly, bodáky a v teplých huňatých pláštích, byli na tom hůř. Supěli za ním jako velcí medvědi probuzení ze zimního spánku a on se jim rychle vzdaloval.

Zcela nevědomky zvolil směr ve víře, že míří na západ. Na lepší orientaci mu nezbýval čas. Postup nebyl lehký. Vnikal do divoké a drsné krajiny roklinou, kterou vymlela voda, a která končila plošší dolinou, jejíž dno tvořily náplavové hromady štěrku, kamenů a kmenů, vyvalených často i s kořeny. Vybíral si co nejpohodlnější cestu a potom s úlevou zjistil, že hlasy pronásledovatelů a zvuky jejich postupu slábnou a vytrácejí se. Rád by rychle pokračoval dál, ale dostavil se další výsledek spěchu. Biggles pocítil, jak mu ubývají síly.

Pokud se před tím řítil jako kamzík, teď už jen poklusával jako unavený koník a nakonec se jeho pochod změnil v ploužení starého, unaveného vojenského vysloužilce. Občas se i zastavil a potěšeně naslouchal velebnému tichu přírody. Jeho pronásledovatelé zmizeli, propadli se neznámo kam.

Nastal čas, aby zvážil svou situaci. K finské hranici mu zbývalo dobrých třicet mil a náhle si uvědomil, že se plahočí cestou velmi

podobnou té, kterou šel nešťastný profesor Petolski. Kořeny jejich trápení nebyly jen podobné – byly stejné. Oběma šlo o stejné doklady! Nebude Bigglesův konec stejný jako konec Petolskiho?

Biggles si nenamlouval, že až překročí hranice, bude v bezpečí. Kraj se na finském území nezmění. Také tam bude osídlení velice řídké a nebezpečí nepřátelského útoku se sníží jen nepatrně. Ke skutečnému teplu domova bude muset urazit něco přes padesát mil! Vydrží to vůbec? Zbývaly mu jen dvě sušenky…

Jenže, zda mu budou stačit, tím si teď hlavu nelámal. Opájel se vědomím, že se zbavil dokladů a tím i plukovníka Raymonda, Rusů a nedovtipného Gingera, a pocítil poprvé od začátku téhle operace skvělou náladu.

„Duch zvítězil nad hmotou," řekl vesele a pustil se do slézání mohutného kmene, který mu ležel v cestě, a neztratil úsměv, ani když z něj na druhé straně spíše spadl než seskočil do řídkého bláta.

„Brzy začne mrznout," zauvažoval pak nahlas při pohledu na průzračně čistou oblohu bez jediného obláčku, na níž prosvítaly první hvězdy. „Protože není zamračeno, mohl bych ujít ještě dnes dobrých dvacet mil," počítal v duchu.

Pro Bigglese ovšem nebylo těžké pochopit, jaké poselství mu posílá jasná Polárka. Věděl, že čisté večerní nebe věstí návrat nočních mrazů. Zatím mu však bylo teplo a rozhodně nemínil cestou zmrznout. Vyrazil na další pochod. Jeho naději na záchranu živil i Gingerův návrat na základnu. Pokud doletěl, odevzdal papíry, už určitě připravuje záchrannou výpravu.

„Něco snad na základně vymyslí," pokračoval v samomluvě, ačkoli tuze dobře chápal, že rozeklaný terén v těchto místech zcela vylučoval přistání záchranného letadla.

Z malé vyvýšeniny při jedné zastávce se pokusil zahlédnout své pronásledovatele. Neviděl nic. Unikl jim, nebyli tu, ale Biggles stejně přidal do kroku, aby se přiblížil k domovskému přístavu, vonícímu teplem a benzínem.

Kráčel hodinu, pak druhou, třetí a čtvrtou. Nepolevoval, ačkoli ho rozbolely nohy, cítil napětí ve svalech, vyschlo mu v hrdle a střepy v hlavě se znovu daly do rezavého díla. Ve zmatku u jezera na bolest hlavy zapomněl, ale nyní se opět ozvala. Biggles zvolnil

tempo a opakovaně se zastavoval, aby nabral dech. Při páté hodině chůze pocítil, že je na konci sil. Pokud si nenajde v krátké době místo k oddychu, bude s ním zle.

Konečně se dostal na místo, kde příroda vlídně rozevřela dlaň. Stoupal svahem porostlým krásným hustým lesem. Spadané jehličí mu tvořilo pod nohama měkký podklad a vonělo to zde, jakoby se dostal do lesního ráje. Občas se musel vyhýbat hromadám balvanů, které ležely v cestě, ale měkké noční světlo začalo Bigglese uspávat v chůzi. Trhl sebou. Málem spal! Stačil by jeden neopatrný krok a zlomenina či vymknutý kotník by změnily krásu nočního lesa v nebezpečnou temnou chmuru, hrozící mrazivou smrtí. Byl nejvyšší čas, aby si našel nějakou skalní dutinu, ve které si vyhrabe lůžko, a pokojně přečká zbytek noci. Pomyšlení, že by si jen tak lehl do měkkého jehličí v lese, bylo pro něj nepředstavitelné.

Mezi stromy uviděl mohutný skalní masiv a únava ho donutila, aby si pozorně prohlédl jeho úpatí. Zajásal. Přímo před ním zela do skály široká rozeklaná puklina, která se mu zdála být k přespání přímo ideální.

Vykročil k ní.

Dostalo se mu však uvítání, jaké vážně nečekal a po němž byl rázem čilý a svěží. Zevnitř se totiž ozval tak zlověstný zvuk, že Bigglese únava přešla. Bylo to něco mezi zavrčením a zařváním a nebylo sporu o tom, že se zvuk vydral ze chřtánu divoké šelmy. Kdyby si Biggles v té chvíli mohl vybrat společnost na noc, snad by si raději než to jeskynní zvíře zvolil von Stalheina…

Divoce uskočil zpátky a rozum mu poradil správně. Ze tmy skalní dutiny se vyvalil tmavý, mohutný obrys medvěda. Biggles spatřil zvíře jen koutkem oka, protože neměl nejmenší chuť dát se s ním do výměny názorů, či dokonce do pěstního zápasu. Rychle pochopil, že má co dělat s mackem vybaveným pro život v pustině hustým kožichem, zubatou tlamou a obrovitými tlapami. Protože nic z toho Biggles neměl, dal se na spěšný ústup. Medvěd však s jeho rozhodnutím nesouhlasil! Ta chlupatá příšera buď dostala chuť si zazávodit, nebo našla v Bigglesovi zábavného společníka, kterého se nehodlala zříci. Vyrazila za ním a nutila unaveného muže, aby zrychlil. Biggles nelenil a sám byl překvapen, jakou je ještě schopen

vyvinout rychlost. I hlava ho při běhu přestala bolet! Krvežíznivý dravec se hnal za ním…

Pokus zarazit dotěrného pronásledovatele výstřelem z pistole, Biggles odvrhl. Věděl, že střela malé ráže by obrovité zvíře jen polechtala, a v žádném případě neodradila od další honičky. Navíc by se zvuk výstřelu rozlehl nad krajem a přilákal by na Bigglesovu stopu sice pomalejší, ale o to početnější tvory s ušankami – ruské vojáky. Nezbylo mu než prchat dál.

Začal se škrábat nahoru na další skalisko, které mu matička příroda položila do cesty. Lezl vzhůru a pevně doufal, že se za ním zvířeti nebude chtít. Bylo to příkré stoupání a když vylezl až na vrcholek, zjistil, že vlastně stojí na jakési plošině, kde se právě tak může otočit. Uvítalo ho mrazivé světlo hvězd. Biggles si oddechl a podíval se dolů.

Ohavný medvěd tam byl. Nehodlal se vzdát. Zuřivě hrabal tlapami, divoce mručel a snažil se stoupat po skalních výběžcích. Naštěstí byla jeho snaha marná, svah byl zjevně nad jeho síly. Zvíře se otočilo a Biggles v duchu zajásal. Jenže radost mu nevydržela déle než pár vteřin. Medvěd totiž neodcházel, naopak! Dostal společnost. Od jeskyně se sem valilo druhé velké zvíře a s ním dvě medvíďata. Rodinka se zajímala, jak si tatínek poradil s tím dvojnohým vetřelcem…

„Promiňte, prckové, že jsem vás vyrušil," zasmál se nevesele Biggles, usadil se a zachumlal se do bundy. Nečekaná a předčasná obleva zřejmě vzbudila medvědí rodinu ze zimního spánku, ale aby k medvíďatům slezl a začal si s nimi hrát, to ho ani nenapadlo. Byl by to také nesmysl. Stačila jeho hlasitá poznámka a všichni čtyři obléhatelé se hned dali do děsivého funění a mručení, bylo lehké odhadnout, že mají hlad.

Biggles zavrtěl hlavou. „Tohle je situace. Rádi by snídali, a Angličana ještě neochutnali," tiše zamručel, a pak se na ně dolů rozkřikl: „To věřím, potvory! Daly byste si, co?"

Tatínek medvěd zachrochtal a Biggles zvážněl a zapálil si. Jeho život nebyl bezprostředně ohrožen, ale každý pokus opustit skálu, by znamenal další závod s tou chlupatou cháskou. Jeho pistolka na dospělá zvířata nestačila, zabít by je nedokázala. Co dál? Snad ty

probuzené obyvatele hvozdů přestane čekání bavit. Třeba se do nich dá zima a zažene je do jejich doupěte.

Biggles věděl, že každé zvíře si hájí své území. Tito medvědi ho považovali za vetřelce, který vnikl do jejich oblasti a oni se jí rozhodně nehodlali vzdát bez boje. Byl tu cizí, oni byli doma a navíc měli hlad!

„No tak, chlupáči, běžte domů," řekl Biggles přátelským hlasem. „To vám není zima? Utíkejte do pelechu!"

Jenže medvědům nebyla zima. To spíš Bigglesovi. Blížilo se ráno, chlad se zvyšoval a zvedl se vítr, který profukoval jeho skromné odění až na kůži. Jeho pohled padl na rozvlněné koruny okolních stromů a Biggles vytřeštil oči. Medvědi se mu vykouřili z hlavy.

Uviděl, jak se z koruny jedné sosny snáší k zemi neobvyklý předmět. Cár modré, ano, světle modré látky! Ne, nemohl se mýlit. Byl to kus jeho vlastní košile..!

Málem spadl z rozhledny.

A pak se jeho myšlenky rozběhly. Ginger letěl nad tímto místem a ztratil lano s drahocenným pokladem. Kus provazu nebyl velký, bylo tedy možné, že se uvolnila jen jeho část. To by bylo dobré. Pokud se však odmotal celý jeho látkový výtvor, začalo by znovu peklo. Někde v medvědím lovišti by tu leželo pouzdro s dokumenty a on by se mohl znovu dát do hledání!

„Gingere!" zaúpěl Biggles. „Přetrhnu tě jako hada!"

Co to znamenalo dál? Jedinou pozitivní věc viděl v tom, že on sám pochodoval správným směrem k finské hranici. Pochmurné úvahy o dalších nocích v divočině však převládly, a nejhorší bylo, že v tomto postavení nemohl dělat naprosto nic. Medvědi mu nebyli ochotni dovolit ani to, aby se přesvědčil, zda se utrhl malý kus provazu, nebo zda Ginger ztratil celý balíček…

Zapálil si další cigaretu a zimomřivě podupával ve svém kamenném vyhnanství. Na východě se už rozlévala nepříjemná jitřní sed a chladno bylo stále citelnější. Už to nebavilo ani medvíďata a za chvíli si Biggles všiml, že stahují k brlohu.

„První dobrá zpráva dne," zahučel.

Velký samec teď připomínal samotného Bigglese. Ošíval se a bručel, protože ani on se nedokázal rozhodnout, zda jít spát, nebo dál čekat na kořist. Několikrát se odkymácel k doupěti, ale vždycky se znovu vrátil, aby pohrozil dotěrnému vetřelci. Nakonec však neustálé bručení omrzelo i jeho. Důstojně se odkolébal ke vchodu do jeskyně, a usadil se tam.

Biggles pozoroval obrovité zvíře sedící dobrých čtyřicet yardů od jeho skály. Samec se nehýbal, jen občas zamručel a v jeho malých očích zažhnuly uhlíky podezřívavosti.

A potom toho měl Biggles dost. Rozhodl se opustit skálu tak, aby to domácího pána co nejméně vyrušilo. Pomalu se přesunul k zadní stěně skály a co nejtišeji se spustil po odvrácené straně na zem. Zůstal tam bez hnutí stát a naslouchal. Nic se nepohnulo, strážný medvěd ho neslyšel.

Jakmile však Biggles udělal první tichý krok jehličím, bylo po klidu. Medvěd u jeskyně zařval a s vyceněnými tesáky vyrazil za svým oblíbencem.

To co Biggles udělal, nebylo moudré. Podcenil medvědí ostražitost a teď se mu za patami jen kouřilo. Prchal, utíkal jako o život. Medvěd oběhl skálu a pádil za ním. Štvaného muže napadlo vyšplhat se na strom, ale zavrhl to, cítil, že by to stejně nestihl. Uháněl dál, ani se neohlížel.

A potom, asi po stoyardovém běhu, zakopl o jeden z nesčetných kořenů vystupujících z měkkého jehličí a padl na zem. V zoufalství sáhl po pistoli, ale jak napřáhl paži se zbraní, ta se mu ze zkřehlé dlaně vysmekla a padla na zem.

Biggles viděl obrovité chlupaté tělo, jak se k němu řítí, měl pocit, že už cítí horký, páchnoucí dech dravce a v poslední chvíli sebou mrskl stranou. Narazil hlavou na něco tvrdého a to byla poslední věc, kterou si zapamatoval…

Biggles viděl, jak se k němu řítí obrovité chlupaté tělo…

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

GINGER ZTRÁCÍ NÁLADU

Když Bigglesovi odřízla cestu k hranici ta roztomilá jeskynní rodinka, bojovníka s medvědy ani nenapadlo, že svoje trápení si prožije i Ginger. Kdyby to vytušil, pranic by se mu to nelíbilo. Biggles očekával, že Gingerův návrat na základnu proběhne jako běžný let, do něhož by mohl neblaze zasáhnout pouze nepřátelský útok, nebo selhání motoru gladiatoru.

Ačkoli však Ginger při návratu cizí letadlo ani nespatřil a motor stíhačky pracoval jako dobré hodinky, stal se ze zpáteční cesty do Oskaru zápas a z Gingera smutný hrdina.

Začalo to nad jezerem.

Když Ginger poprvé nalétl nad hladinu, všiml si nejprve oddílu Rusů, pachtících se s vrakem blenheimu. Věděl i bez Bigglesova varování, že na rozbředlé hladině přistát nemůže. S úkolem, který dostal, si lámal hlavu už od startu, ale teprve když zahlédl oheň, světlici a mávajícího a křepčícího Bigglese, pochopil, co se tam dole asi semlelo.

Trvalo mu pak dost dlouho, než pochopil, k čemu ho Biggles vybízí, ale když se věc zdařila a lano z montérek a Bigglesovy košile se mu namotalo na. podvozek, Ginger si oddechl. Doklady, hlavní příčinu jejich trápení, měl u sebe.

Jeho starosti se však nezmenšily. Strašně rád by pomohl svému veliteli, ale neměl nejmenší tušení, jak to udělat. Přistát se nedalo a ani kdyby rozehnal ruské vojáky střelbou, Bigglese by tím nezachránil. Nevěděl si rady.

Pak přišel Bigglesův jednoznačný rozkaz a Ginger poslechl. Mávl křídly, vydal se na zpáteční let a v koutku jeho duše se začínala rodit představa záchranné akce, vysvobozující Bigglese ze zajetí zdejší nehostinné přírody. Vyklonil se z kabiny a pohlédl dolů. Uviděl, jak se pod strojem plácá pás látky a volně vlaje za podvozkem. Nespokojeně odfrkl. Pouzdro s doklady tam jistě bylo,

ale že by ho měl pod dohledem, o to by se s nikým nevsadil. Mohl jen letět, hlídat správný kurz a doufat, že se poklad neuvolní.

Když vystoupil na bezpečnou výšku, znovu se přesvědčil, zda hadrovou poštu neztratil. Byla tam, ale Gingerovi bylo jasné, že ji do kabiny nedostane, ledaže by přistál. Uletěl tak asi deset mil v šesti tisících stopách, a opět se zadíval na podvozek. S hrůzou zjistil, že se lano pomalu odmotává. Látkový pás se volně vznášel podél pravého boku letounu. Zdál se být tak blízko, že po něm málem sáhl, ale pochopil, že by neuspěl. Znamenalo to, že se ten ohavný cár na pravé straně podvozku téměř odvinul a bylo jen otázkou času, kdy se uvolní úplně.

Gingerovi zbývalo jediné řešení. Uhánět přímo domů a doufat, že se pruh látky nějakým zázrakem namotá na vzpěry nebo na křídla. Až se s gladiatorem dostane nad finské území, pokusí se nouzově přistát. Sotva to domyslel, spatřil, jak se hadrový provaz natahuje dozadu jako had, a zmítán náporovým větrem mizí za letadlem. Trhl sebou, zaťal zuby a hlavou mu bleskl šílený nápad, klesající pás dohonit a namotat ho na křídla. Duševně zdravý pilot by to sotva zkoušel, ale potrhlé nápady bývaly u Bigglese a jeho přátel běžné, a Ginger patřil k průkopníkům takových nesmyslů!

Obrátil letoun a v posledním okamžiku spatřil hadovitý cár, jak pomalu klesá k zemi východně od něj. Zuřivě přidal plyn a smýkl letounem dolů, takže gladiator připomínal býka útočícího na kus hadru ve vzdušné aréně. Pokud se mu podaří doletět k vlajícímu fáboru včas, možná ho dokáže ve vzduchu ulovit. Kdyby se však při nárazu pouzdro utrhlo, pak ztratí poslední naději…

Ginger se dosud nikdy v životě nepokoušel o beznadějnější lov. Zachytit ve vzduchu snášející se lano byl úkol, který by možná dokázal akrobatický letoun. Gladiator byl obratný, ale na tahle kouzla byl přece jen příliš rychlý. Pilotovi se před očima dělaly mžitky, připadal si jako blázen, a náhle viděl, že mu ta ohavná látková nudle letí vstříc. Gingerovi zazářily oči, ale vzápětí si uvědomil, že kdyby se letící pás dostal do styku s vrtulí, semlela by ho na drobné kousky. Podobný osud by postihl i doklady, které by pak nedal dohromady ani sám tvůrce projektu.

V poslední chvíli před střetem udělal prudký obrat a smutně zrakem sledoval látkového hada svíjejícího se pár yardů vedle jeho kabiny.

Ohlédl se a jeho oči padly na zadní část letadla. Nemohl tomu uvěřit, ale byla to pravda. Modrý plátěný pás se nějak namotal na kormidlo jeho gladiátoru a Ginger zhluboka polkl. Cítil, že se přičinil o zázrak, o stejně veliký div, jako kdyby kořist zachytil holou rukou z kabiny. Zamrkal a znovu se ohlédl. Fábor tam dosud vlál, zatím držel, a Ginger měl pocit, že je velikým kouzelníkem a vládcem pohádkového světa tisíce zázraků.

„Ginger Hebblethwaite byl vždycky pilot číslo jedna," zamumlal. „Svět mi leží u nohou!"

Zvítězil sice v další etapě souboje s provazem, ale netušil jak to dokázal. Ještě horší bylo, že mu Bigglesův látkový výtvor vcelku zdařile blokoval kormidlo. Kdyby se nyní měl utkat s ruským a německým stíhačem, neměl by mnoho naděje. Zatékal očima po obzoru a úlevně vydechl. Nikde nic. Zašklebil se. Tak nesmyslnou situaci v kokpitu ještě nezažil.

„Svět mi leží u nohou," opakoval pro sebe, „ale mám ty nohy nějak svázané. Moc špatně by se mi skákalo."

Po dalších pěti mílích letu si ta praštěná šňůra bez jakéhokoli rozumného důvodu vzpomněla, jak je krásné vznášet se svobodně po obloze. Kormidlo se uvolnilo, Ginger se ohlédl a zasyčel zlostí. Kouzla pokračovala, jenže tentokrát se černé síly postavily proti němu. Zauzlovaný pruh látky se volně snášel k zemi a byl už pěkně daleko za letadlem. Ginger zaskřípal zuby a ve vzteku strhl pomalu letící gladiator k tak ostrému obratu, že se letoun postavil na křídlo a on měl co dělat, aby ho vyrovnal. Kdyby to viděl zkušený letec, označil by pilota za nepříčetného a ohlížel by se po svěrací kazajce. Ginger v té chvíli však skutečně nepříčetný byl. Ještě nikdy necítil tak divokou nenávist k pouhé věci, o níž měl pocit, že si s ním zcela neodpovědně zahrává.

„Já na to snad začnu střílet," zasyčel Ginger a kousl se do rtu tak silně, až ucítil chuť krve. Přidal plyn a pokusil se zopakovat trik, který se mu před chvílí zázračně vydařil. Vztek však nebývá nejlepším rádcem a plátěný had mu ulétl. Při dalším pokusu se mu

podařilo zachytit špičkou křídla pás asi ve třetině délky. Těžší pouzdro se rázem proměnilo v nebezpečnou zbraň. Jako když šlehne bičem, dopadlo se zaduněním na Gingerovu kabinu.

„Nebesa," zaúpěl zrzek. „Měl jsem střílet, vždyť mě ta věc rozbije letadlo."

Patrně díky náporu vzduchu, který přitiskl lano ke vzpěrám, se neposedný předmět uklidnil, ale pohoda vydržela sotva pět vteřin. Potom provaz sklouzl a dostal se k vrtuli, jejíž lopatky udělaly přesně to, co se od nich dalo čekat. V mžiku rozsekaly část lana na drobné kousky, látka odletovala do všech stran a zavířila kolem letounu jako modrá chumelenice.

Případný pozorovatel by nyní odhodil svěrací kazajku jako nepotřebný krám a ohlížel by se po pohřebním voze. Ginger se již nechoval jako blázen, ale jako sebevrah! Zahlédl totiž, jak se balíček uvolnil, jak padá k zemi, a aniž by uvažoval co dělá, zamířil s gladiatorem za ním, jako sokol, který hodlá polapit vlašťovku za střemhlavého letu…

Gladiator, který ztratil výšku, letěl už nízko a Gingerova snaha skutečně vypadala jako pokus rozbít letoun o zem.

Pilot se vzpamatoval teprve tehdy, když uviděl, že se řítí do korun stromů. Křečovitě sevřel páku a pokusil se vyrovnat stroj, což se mu zdařilo doslova v poslední vteřině. Zdálo se, že kola gladiatoru chvíli obrušují vrcholky borovic, ale nebylo to tak, i když chybělo tuze málo.

Pak letoun stoupal a Ginger si utřel pot z čela. Uvědomil si, kam ho dohnal vztek, pochopil, že jeho letecká kouzla nestačí na gravitační zákon. Zhluboka polkl, přiškrtil motor a otočil letoun k místu, kam dopadl balíček. Zhruba to věděl, ale otřásl se při představě, že by tu měl někde přistát, aby ho vyzvedl.

Měl štěstí a zahlédl ho. Balíček, kolem něhož se kroutily zbytky hadrového pásu, ležel nedaleko skupiny borovic na konci malého údolí. Ginger nad místem několikrát přeletěl a pátral po místě, kde by se dalo přistát. Letec se zdravým rozumem by na to ani nepomyslel, jenže Ginger, ovládaný pocitem, že selhal při plnění Bigglesova příkazu, uvažoval jinak. Zoufalá snaha věc napravit, mu zatemnila mozek.

Středem údolí tekl potok, jehož plochý břeh, mohl poskytnout příležitost k přistání. Zdálo se, že je rovný, nepříjemné však bylo, že vzdálenost mezi říčkou a lesem byla malá. Přistát bylo možné jedině ve směru potoka a navíc Gingera trápilo, že neuměl odhadnout, zda je pás dostatečně dlouhý a zda nenarazí do stromů na jeho konci. Pochybný byl prostě jak povrch, tak šířka i délka přistávací dráhy a žádný rozumný pilot by nepodstoupil hned tři rizika současně.

Ginger rozum neměl.

„Do toho, hrdino," povzbuzoval se. „Buď budu o tomhle kousku jednou vyprávět dětem na školních besídkách, nebo se mi tady nikdo ani nepostará o slušný pohřeb!"

Namířil nos gladiatoru dolů a pak se kola dotkla hnědé trávy, nejprve slisované sněhem a později uhlazené proudy vod, které přes ní tekly z okolních svahů do potoka. Letoun dosedl měkce a podvozek se smýkal po kluzkém podkladu. Pošetilému Gingerovi se rozzářily oči, ale jejich jas pohasl, když uviděl před letadlem hromadu kamenné suti. Stačil se jí těsně vyhnout a konce křídel se mihly těsně vedle splývavého chvojí krajního stromu.

Gingera se opět zmocnila pošetilá radost. Jeho milý gladiator utěšeně zpomaloval, a chvíli to opravdu vypadalo na další ze zázraků okřídleného čaroděje.

A pak se před strojem zjevil hrbolek rozcuchané trávy a kolo podvozku na něj najelo. Tajil se tam ostrý břit velkého kamene. Stroj sebou trhl a ozvalo se odporné zasyčení prasklé pneumatiky. Dojíždějící gladiator se naklonil ke straně, smýkl sebou směrem k potoku a pak se zastavil.

Ginger jakoby nechápal jaké měl štěstí. Vyskočil na trávu a s výrazem odsouzence kráčejícího pod šibenici, se sklonil pod letoun, aby prozkoumal škodu. Nebylo to veselé. Pneumatika již nikdy neposlouží ke startu a také střed kola ztratil tvar. Ačkoli náraz jinak letounu neublížil, bylo Gingerovi jasné, že nebohý gladiator stojí na konečné své životní dráhy. On sám s ním nikdy nedokáže odstartovat.

„Když se dostaví konec světa, nemá smysl protestovat," zahučel Ginger. „Poohlédnu se po těch dokladech."

Vylovil z kabiny pušku, kterou mu na základně museli vnutit, neboť jeho ani nenapadlo, že by ji mohl potřebovat. Teď, když se ocitl v divočině, sáhl po ní bez přemýšlení a vydal se k sosnám. Neměl to daleko a balíček našel bez potíží.

Pouzdro bylo rozepnuté a několik listin leželo pod stromy. Posbíral je, přiložil ke svazku a svázal je dohromady. Právě si ukládal balíček do kapsy, když uslyšel stejný zvuk, který u jezera vyděsil Bigglese. Někde poblíž pochodoval oddíl Rusů! Ginger měl před sebou jediný úkol – dojít pěšky k hranici, ale protože převzal od Bigglese většinu ctností i nectností, ozvaly se mu v duši podobné pochyby, jaké měl jeho velitel na jezerním břehu.

K čemu dojde, když se nevrátí včas do Oskaru? Odstartuje Algy? Zkusí přistát na jezeře? Zanechali tam Rusové zálohu? Sklesle se posadil na bludný balvan utopený v prolákline mezi borovicemi. Jak ho napadaly otázky související s novým vývojem situace, byl z toho stále zoufalejší. Jediné čemu věřil, bylo to, že si Biggles nějak poradil. Určitě Rusům utekl a míří teď k finské hranici.

A právě tehdy bleskl Gingerovi hlavou nový nápad. Biggles putuje k západu, takže on, když zamíří na východ, půjde mu vstříc. Pokud se setkají, jejich naděje na záchranu se zdvojnásobí. Navíc by se mohli vrátit k Bigglesovu gladiatoru, odmontovat mu kolo a vyměnit ho za poškozené na jeho letounu. Zachrání tak jeden stroj, se kterým se také vrátí!

Nápad se zdál znamenitý, ale Ginger se nedokázal rozhodnout ihned. Nevěděl co je moudřejší. Dojít do Finska sám, nebo jít Bigglesovi naproti?

Po dlouhém váhání se rozhodl pro kompromis. Vrátí se několik mil a z některé vyvýšeniny si prohlédne krajinu. Pokud se Biggles do rána neobjeví, vydá se k hranici sám. Nesmí však zapomenout na toulavý sovětský oddíl, od něhož mu nyní hrozí největší nebezpečí. Nevezme proto doklady s sebou, schová je zde, a pokud se nesejde s Bigglesem, vyzvedne je při zpáteční cestě.

Všiml si skupiny borovic, z nichž jedna se přímo nabízela jako skrýš. Mezi kořeny zelo vykotlané místo a Ginger poklekl, aby tam uložil dokumenty. Stačilo pouzdro položit, přikrýt je kamenem a

zamaskovat jehličím. Udělal to, vstal, přehodil pušku přes rameno a zamířil k východu, ke kopci, kde jak doufal, najde vyhlídku.

Stoupal rychle, ale dříve než se dostal na vrcholek kopce, nebe se setmělo. Obloha byla jasná, zasvitly hvězdy, ale viditelnost se natolik zhoršila, že jeho růžový sen o objevení Bigglese zcela zčernal. Zastavil se na holém skalním výběžku, zahleděl se směrem k východu na tmavou zeleň hvozdů a zasáhl ho chmurný pocit samoty a obav z budoucnosti. Ba ne, tohle nebyl kraj, který by si Ginger zamiloval… Když sestoupil mezi stromy, tma zhoustla, takže neviděl na krok. Bylo tu sice o něco tepleji než nahoře na skále, ale cesta do neznáma, spojená s občasným nárazem na kmen stromu, nebo zase s prodíráním se houštím, si Gingera na dlouho nezískala. Uměl si lehce představit příjemnější procházky a tak vyhledal místo pod převislou skalou, kam vítr naval měkké jehličí. Uvelebil se tam, natáhl si nohy a podepřel hlavu o skálu, aby přečkal do rána.

Nebylo divu, že k nočnímu poutníkovi brzy zavítala dřímota, která pak přešla v hluboký, blahodárný spánek. Ginger tiše spal a zdála se mu řada snů, které zapomněl, až přišel velmi živý sen, v němž hrál úlohu jeho neoblomný velitel – Biggles!

„Hned vstaň a vrať se do Finska!“ slyšel jak křičí. „Žádné zdržování, letadlo nečeká!“

Ginger se s trhnutím probral a Bigglesův zvučný hlas utichl. Měl podivný pocit, že to co se mu prodralo do podvědomí bylo spíše proroctví než sen! Posadil se a protřel si oči. Tělo měl prochladlé a všechny klouby ho bolely. Vstal. Vrcholky korun už probleskovala sed ranní oblohy. Jitřní les vydechoval zvláštní vůni a Gingerovi se vybavily dětské pohádky o něžných lesních vílách a zlověstných skřítcích.

Narovnal si údy a s čistou hlavou znovu zhodnotil situaci. Nápad jít Bigglesovi naproti, se mu nyní zdál být hloupý. Jak by ho v té nepřehledné pustině našel? Sáhl po pušce a vydal se na zpáteční cestu, ke skále, odkud se přece jen ještě jednou rozhlédne. Urazil však jen pár kroků, když ho zarazil zvuk, který by v pustém lese rozhodně nečekal. Uslyšel totiž dupot nohou běžícího člověka, a vzápětí pochopil, že tomu neznámému asi jde o život. Ten muž zoufale prchal a blížil se přímo k němu! Pak zaslechl i jeho sípavé

oddechování. Opřel se o skálu a připravil se na setkání, které patrně nebude veselé. Pozvedl pušku a čekal.

A potom uviděl Bigglese! Vběhl přímo před hlaveň jeho pušky, byl zbrocen potem a hnal se jako zběsilý. Ginger se nezmohl ani na výkřik, ale hned pochopil, proč jeho velitel nevnímá okolí a proč nemá náladu na přátelské poplácání po zádech. Ta veliká hnědá a chlupatá příšera, která strašně toužila seznámit se s Bigglesem blíž, byl medvěd! Běžel rychleji než Biggles a o jeho nepočestných úmyslech nebylo nejmenší pochyby.

Ginger měl zamířit a vystřelit, ale místo toho zalapal po dechu a rozběhl se za medvědem. Snad si představoval, že ho dohoní a zastaví holýma rukama. Ani zvíře se však nechovalo příliš chytře. Bylo tak rozvášněno štvanicí a vidinou snadné kořisti, že zcela opomnělo sledovat prostor za svými zády. A tak se podivná trojice vyřítila na malou planinu, kde Biggles, sotva pět yardů od místa, kde pláň končila srázem, zakopl a upadl.

Mrskl sice sebou stranou, jenomže hbitý medvěd změnil směr útoku, rozevřel tlamu a chyběla vteřina, než jeho tlapy udeří a čelisti se sevřou.

Ginger tak hbitý nebyl. Nedokázal se zastavit, a ačkoli se pokusil zabrzdit, setrvačnost byla silnější. Zezadu na medvěda téměř padl, naštěstí držel pušku před sebou tak, že se její hlaveň téměř dotkla medvědova ucha.

Zmáčkl spoušť.

Třesk výstřelu se rozlehl ranním tichem jako zvuk hromu. Medvěd sebou trhl, zakolísal a zhroutil se dopředu. Dopadl na Bigglese, a také tentokrát přišla ke slovu setrvačná síla. Mohutné medvědí tělo se skulilo dopředu, pak ještě jednou a potom se převalilo přes okraj srázu a zmizelo Gingerovi z očí…

Zrzek se sklonil k Bigglesovi, který se pomalu probíral. Sedl si, a když poznal svého šlechetného zachránce, pomíchal se v jeho tváři výraz úcty a oddanosti s úžasem. Kdyby se nad ním vznášel okřídlený anděl, mávající perutěmi, netvářil by se jinak.

„Nebesa," vzdychl Biggles. „Co ty tady děláš?"

KAPITOLA DVANÁCTÁ
DALŠÍ RÁNA OSUDU

Ještě dřív, než mohl Ginger odpovědět, rozlehlo se lesem divoké zařvání dalšího medvěda. Medvědici se asi zastesklo po manželovi a rozhodla se, že ho vyhledá. Dosud byla někde za skalou, ale bez pochyb se už vydala po jeho stopách.

„Dobij pušku a rychle pryč!“ vyhrkl Biggles, z něhož vyzařoval nezájem o jakéholi zvíře, í kdyby to byl malý medvídek z růžového plyše. „Maminka ke mně vede ty dva poloviční sirotky!“

Ginger nechápavě zamrkal, ale ať si už myslel o Bigglesově smyslu pro rodinu cokoli, poslechl. Oba piloti rychle zmizeli mezi stromy.

Dokud si Biggles nebyl jistý, že medvědici neopustila její touha po manželovi, neochaboval v úprku. Klusal s Gingerem skoro míli, než se zastavil a sesul se na vyvrácený kmen, který se mu v pravou chvíli zjevil v cestě. Sotva lapal po dechu, ale to mu nezabránilo v otázce.

„Zachránil jsi mne, ale kde jsou ty prokleté papíry?“ ztěžka dýchal. „Povíš mi laskavě, co se s nimi stalo?“

„Uletěly mi, Bigglesi,“ řekl zkroušeně Ginger. „Chtěl jsem je vyzvednout ze země, ale při přistání mi praskla pneumatika a rám podvozkového kola se ohnul.“

„Takže je v pekle druhý gladiator,“ řekl Biggles. „Chápeš, že není možné, aby všichni angličtí dělníci pracovali jenom pro nás? Jak to bylo? Kde jsou doklady teď“

Ginger vylíčil své dobrodružství a Biggles mu naslouchal s výrazem tiché a bezútěšné odevzdanosti.

„Točí se mi z toho hlava,“ zabručel pak hlasem podobným, jaký měl jeho medvědí nepřítel. „Ty doklady jsou něco jako perpetuum mobile. Čím víc úsilí do toho vložíme, tím rychleji se vracíme na začátek a hledáme zas. Měl jsem je už třikrát v kapse a po každé si našly díru, kterou vypadly. Podle toho, jak nám je osud odpírá, soudím, že ty plány jsou skutečně nesmírně důležité. Připadám si

jako bájný Sisyfos, nebo spíš jako jeho balvan. Hned bych si vyměnil jeho koulení za jasonův úkol při hledání zlatého rouna! Začínám ty staré Řeky chápat.“

„Ale Jason se zlatým rounem také moc nepochodil,“ pronesl zasvěceně Ginger. „Proč o to stojíš?“

„Necháme si staré Řeky na jindy,“ řekl Biggles. „Mluvil jsem o nich jen proto, že nerad propadám beznaději a teď mám pocit, že se andělíček strážníček, který se má starat o moje blaho, sám někde belhá s polámanými křidélky. Jdeme! Nehodlám brečet pro ztracené lízátko. Vstaň, ať vyzvedneme doklady, dokud tam ještě jsou. Už nevěřím ani zdejším veverkám a věřím, že tu žije druh, který žere raději papír než oříšky.“

„Nezbylo by, než je začít chytat,“ ušklíbl se Ginger, když opět vyrazili. „Bude-li jich hodně, získáme doklady a spoustu malých měkkých kožíšků.“

„Už toho vtipkování nech!“ řekl Biggles. „Raději přemýšlej, ať se za chvíli nedozvím, žes zapomněl, kam jsi balíček zahrabal. Byla to borovice nebo smrk?“

„Byla to sosna, veliteli, a najdu ji snadno. Tak krásný strom se nedá přehlédnout.“

„Mimochodem, proč jsi šel odsud zpátky a ne k hranicím?“ zeptal se Biggles. „Proč ses nevydal přímo domů?“

„To proto, že mě napadlo najít tvého gladiatora a uzmout z něj kolo, které bych namontoval na svého. Toužil jsem být na večeři doma.“

Biggles užasle zamrkal.

„Ty můj zlatý hochu,“ vyhrkl. „To je přece tak skvělý nápad, že ani nechápu, jak jsi na něj mohl přijít. Zvládneme to. Měli bychom se stejně k jezeru vrátit, protože odpoledne přiletí Algy a byl bych rád, aby věděl, co se na něj chystá.“

„Nějací Rusové tam ale nejspíš zůstali.“

„A co má být? Znáš Algyho. Jestli ho neodešleme domů, pokusí se tam přistát. Nemá rozum. Kdybych se zatoulal do Moskvy na Rudé náměstí, přistál by i tam. Pojdme hned. Měli bychom to stihnout ještě před jeho příletem. Odmávneme mu odlet,

odmontujeme kolo z mého gladiatoru a hurá zpátky. Opravíme tvého a zkusíme odletět. Třeba nám to vyjde.“

Ginger se zkoumavě podíval na unaveného Bigglese.

„Mám hlad a v cestě nám leží medvědí doupě,“ pronesl varovně. „Jsi si tak jist, že ho chceš znovu vidět?“

„Půjdeme jinudy. Raději zvolím kurz přes doupata vlkodlaků. Pár jsem jich obešel cestou sem a je to zdejší velkolepá atrakce pro turisty. Bude se ti to líbit. A hlad? Ten mám taky.“

Šli. Kručelo jim v žaludku, ale neměli nic, čím by ty zvuky utišili. Biggles se snažil pospíchat a jen občas se zastavil na místě s výhledem, aby se s Gingerem poradil o dalším postupu. Všude vládl klid a mír, i medvědi dali pokoj, takže dorazili k západnímu výběžku jezera bez potíží. Bylo krátce po poledni.

Chvíle rozhodnutí byla na dosah. Poutníci vůbec netušili na co u jezera narazí a poslední míli se pohybovali s největší možnou obezřetností. Co chvíli se zastavovali, ale v okolní tajze vládlo ticho, které je přesvědčilo o odchodu Rusů. Větší oddíl s koňmi by nepochybně zaslechli. Vystoupili na skalní výšinku nad jezerem. Uviděli opuštěný trup blenheimu, odpočívající u břehu, kam se ho nakonec podařilo Rusům odvléci. Nikde nikdo.

„Zkusme to,“ řekl Ginger. „Uvnitř přece zůstalo dost jídla.“

„Nesmysl,“ zavrčel Biggles. „Sověti ještě nikdy neochutnali naši čokoládu ani anglické masové konzervy. Zapomeň na hlad. Nebude tam nic.“

„Stejně bychom se měli podívat.“

Biggles kývl. Pocit, že tu jsou sami, jim vléval naději do žil, přesto postupovali pomalu a opatrně. Přítomnost mužů v ušankách by jejich průzkum značně ztížila.

Nahlédli do trupu blenheimu. Biggles se nemýlil, nezůstalo tam nic cenného. Rusové odšroubovali i většinu přístrojů.

„Oni spolkli i výškoměr,“ zabědoval Ginger. „Je to možné? Nikdy by mě nenapadlo, jak mohou být rozežraní!“

„Dalo se to čekat. Komu by tu nechávali jídlo a naše přístroje?“

Potom objevili v pilotní kabině pár úlomků chleba a sušenek, povalujících se pod sedačkami. Sesbírali zbytky z hodování ruských vojáků a Biggles neodolal, aby si do Gingera nerýpl.

„Ty tak máš právo, mluvit o ruské hltavosti," řekl. „Jsi horší! Chováš se jako hyena, když najde odpadky po lví hostině."

„Dělám totéž co ty a písek vyplivuji."

„Dobře," ušklíbl se Biggles. „Nesmíme se zdržovat. Podlaha je čistá, jdeme ke gladiatoru. Odmontujeme kolo a musíme najít suché větve, abychom zapálili varovný oheň."

Vystoupili na břeh a vydali se k místu, kde Biggles zanechal své letadlo. Pokud nemohlo být vidět, byl klidný, ale když vystoupili nad úzký záliv, zastavil se, jakoby do něj udeřil blesk.

„Letadlo tam není," hlesl vyděšeně. „Odtud už bych ho viděl."

„Nechal jsi ho v takové zátočině, kudy se asi do jezera vlévá potok," vzpomněl si Ginger. „Bylo to nedaleko místa, kde jsi tak potrhle skákal!"

„Ovšem," řekl sklesle Biggles. „Jsme oba hlupáci. Když za mnou vojáci utíkali, museli by být slepí, aby ho nenašli. Je po naději a mělo nás to napadnout hned."

„Máš pravdu, že ho museli najít, ale stejně se mi to nezdá. Co by s gladiatorem udělali? Odletět s ním přece nemohli…"

Další slova mu zamrzla v ústech. Zastavili se.

Tam, kde Biggles, znechucený mamou snahou o start, zastavil letoun, nebylo nic. Přesněji řečeno – v mokrém sněhu se rýsovaly stopy kolejí od sání, otisky bot a koňských kopyt.

Ginger se podíval na Bigglese.

„Už to vím," vzdychl.

„Stále je podceňujeme," kývl Biggles. „Těm Sibiřanům a kozákům to myslí dobře. Táhnou náš stroj domů a mne otravuje, jak jsme hloupí a jak nedokážeme včas pochopit zdejší podmínky. Měl jsem si asi nechat vyložit osud z karet. Pamatuješ na nějakou naší akci, kdy by nám někdo tak vytrvale sypal písek do motoru?"

„Ne," řekl Ginger. „Zkřížili nám plány. Ale nemohou být příliš daleko. Neměli bychom se po nich podívat?"

Vyškrábali se na kopec, který už znali tak důvěrně, jako okolí svého londýnského sídla. Otevřel se jim výhled na nekonečnou plochu velikého jezera.

„Tam jsou," ukázal Biggles k oddílu, pohybujícímu se v dálce. Byl velký, směřoval k východu a vedle drobných postav vojáků bylo

vidět sáně tažené koníky. Dalo se rozeznat, že spřežení je šest a každý muž vleče na zádech plnou polární polní výstroj.

„Gladiator," hlesl Ginger. „Není ti ho líto, Bigglesi? Podívej! Táhnou ho dva koně a stačí to. Ta stíhačka má horší osud než my."

„Takhle to tady chodí," řekl Biggles. „Mám ale obavy, že než se přizpůsobíme, bude po nás. A to máme štěstí. Tohle jezero je teď naše," ukázal palcem dozadu. „Doufám, že se von Stalhein vzdal pátrání po projektu a vrátil se do Německa. Jestli nám uhnul z cesty alespoň on, docela by se mi ulevilo."

„Kapitán Stalhein se tak lehce nevzdává," zapochyboval Ginger. „Ale měli bychom rychle připravit přivítání Algyho."

„Správně. A také si musíme trochu odpočinout. Pokud to nevíš, máme před sebou náročnou horolezeckou túru."

Vrátili se dolů a dali se do pustošení březového hájku. Biggles měl už zkušenosti, takže to netrvalo dlouho. Připravili dřevo na oheň, posadili se na osychající skálu a mlčky dumali nad údělem, ke kterému je odsoudil odkaz polského vědce. Neseděli dlouho. Od západu k nim donesl vítr zvuk motoru a chvíli na to uviděli stroj, letící nízko nad obzorem. Zahleděli se tam.

„Je to Algy," řekl Ginger.

„Ano," souhlasil Biggles. „Třetí gladiator. Rozhodně mu nepřeji nic špatného, ale mám zlé tušení."

„Proč to říkáš, Bigglesi?" zavrčel Ginger. „Zapálíme oheň." Škrtl zápalkou a k obloze začal stoupat dým. Potom se vztyčili na sousední skalce tak, aby je pilot nemohl přehlédnout. Vypadali jako sousoší dvou trochu zchátralých hrdinů.

Algy v kabině gladiatoru je nepřehlédl. Sloup dýmu byl výtečným vodítkem. Gladiator jim přelétl nad hlavami a zamával křídly. Biggles mu ukázal dlaň se zvednutým palcem, což byl signál, jemuž by porozumělo i letecké batole. Pak mávl rukou směrem k západu a aby gesto potvrdil, udělal tím směrem pár kroků a Ginger ho následoval.

Jenomže Algy se k odletu neměl. Kroužil jim nad hlavami tak dlouho, až Gingera napadlo, že se jejich přítele zmocnila stejná beznaděj, jako včera jeho samotného. Gladiator nabral výšku a po jedné nebo dvou minutách ji zase snížil až na životu nebezpečnou

letovou hladinu. Když nad nimi přelétal asi potřetí, vynořila se z kokpitu Algyho ruka a cosi vyhodila. Předmět se řítil k zemi jako kámen, a když dopadl, zachrastilo to.

Biggles věc zvedl. Bylo to Algyho pouzdro vycpané cigaretami, které uvnitř utěsňoval lístek, napsaný na stránce vytržené z letového deníku. Rozložil papír a přečetl ho nahlas:

„Pochopil jsem, že jste oba dva havarovali. Vracím se domů. Přivezu potraviny. Zapalte oheň, abych vás našel. Shodím vám něco na zub. Když najdete místo vhodné pro přistání, počkejte tam. Vyzvednu si vás. Pokud souhlasíte s tímto řešením, zvedněte ruce. O.K.? Algy.“ Biggles vzhlédl k vytrvale kroužícímu letounu a zvedl obě ruce. Gladiator zamával křídly na znamení, že pilot rozumí, vytočil se směrem k západu a muži uslyšeli, jak Algy přidává plyn. Sledovali jeho odlet s lítostí.

„Aspoň něco se vydařilo,“ řekl Biggles a sáhl do pouzdra pro cigaretu. „Algy je charakter! Myslel na mne a navíc je mu teď jasné, jak jsme dopadli a co hodláme dělat. Může nás při našem ústupu alespoň zásobovat. Pokud se mu podaří shodit nám balík s jídlem, zlepšilo by to naše vyhlídky. Dostat se odsud do Oskaru nebude ani trochu veselý vý…“

„Podívej!“ vykřikl náhle Ginger a ukázal za gladiatorem. „Je s ním zle!“

Biggles zamžikal a zvedl oči. Už to také slyšel. Ke zvuku motoru vzdalujícího se Algyho stroje se přidalo sílící vytí motorů jiných letadel. Uviděl tři messerschmitty, které se střemhlavým letem snášely dolů a úžasně rychle se ke gladiatoru blížily.

„Dobrotivé nebe! On o nich snad neví,“ zaúpěl Biggles a kousl se dortů.

„I kdyby to věděl, nemá naději,“ řekl pobledlý Ginger. „Na tyhle dravce gladiator nestačí.“

Ginger měl pravdu, ačkoli oba Algyho trochu podcenili. Včas si všiml, co se na něj chystá a byl natolik zkušený, že ho nebylo tak snadné překvapit. Jakmile se první německý stroj přiblížil na dostřel, strhl Algy stroj k prudkému obratu a zasypal útočníka deštěm ohně.

Messerschmitty se okamžitě rozlétly do stran a pilot prvního z nich se zřejmě rozhodl opustit bojiště. Nebylo divu, i na dálku se

dalo rozeznat, že se z jeho motoru kouří. Poškozené letadlo zamířilo k jihovýchodu, boj pro něj skončil…

Zbývající dvě stíhačky však nehodlaly opustit kořist, piloti pro to dostali nový důvod – pomstu! Oba letouny zahájily útoky na anglického leteckého veterána z boku. Algy se činil, rozhodně nechtěl převzít úlohu obětního beránka.

Jenže on sám, Biggles i Ginger věděli, že boj je beznadějný a nepotrvá dlouho. Gladiator byl možná o něco obratnější než messerschmitty, ale nemohl se jim rovnat ani rychlostí ani palebnou silou. Zastaralá stíhačka se stala myší, na kterou se vrhaly dvě divoké kočky a nebohá myška měla navíc další potíže. Algymu pomalu docházelo palivo a každý obrat vyžadující zrychlení ho o něj rychle připravoval.

To však nebylo rozhodující. Rychlejší německé stroje si mohly klidně hrát s Algym na honěnou a ani nejodvážnější akrobatické kousky mu nedávaly možnost dlouho odolávat zkušeným a skvěle vycvičeným německým letcům. Algymu se dvakrát zdařilo uniknout přímé palbě a ta potom na chvilku ustala. Pak se najednou zdálo, že se gladiator někam ztratil.

„Vzdali to," vykřikl Ginger. „Algy je šikovný chlap! Stáhl se co nejníž a nemohou za ním!"

Biggles smutně zavrtěl hlavou. „Zapomeň na to," řekl hořce. „Oni jen uletěli z dostřelu jeho kulometů. Dostanou ho palbou z těžkých zbraní. Jejich palubní kanóny mají delší dostřel a Algy se k nim nedokáže přiblížit na vzdálenost účinné střelby. Vůbec jim nemůže uškodit."

Pravdivost té hořké předpovědi se ukázala velmi záhy. Německé stíhačky klidně poletovaly nad gladiatorem a občas vychrlily oheň z palubních kanónů. Nízko letící Algy to brzy pochopil a poznal, že mu zbývá jediná šance. Neustále manévrovat tak, aby ho německý pilot nedostal do mířidel. O protiútok by se mohl pokusit jen zázrakem, kdyby udělali chybu. Dosud unikal, ale úhybné manévry ho sváděly z cesty do Oskaru a když mrkl na ručičku palivoměru, rozechvěle sebou trhl. Už bylo jasné, že domů nedoletí.

Ještě dvakrát se mu podařilo uniknout kanonádě, ještě dvakrát byl donucen uhnout z kurzu, který tak toužil dodržet. Nepřítel měl všechny trumfy v rukou.

Konec souboje se blížil, byl nevyhnutelný. Oba muži na zemi zadržovali dech, když pozorovali, jak střely z kanónů dosud míjejí trup gladiatoru, ale souboj se už posunul daleko západně od jejich stanoviště, takže jen obtížné sledovali, co se na obloze přesně děje.

Potom zahlédli, jak se gladiator pokusil vzlétnout strmě do výšky, ale pokus už nedotáhl. Obě německé stíhačky zavířily do stran, jako když vítr unáší listy, a pak sevřely stoupající stroj mezi sebe. Motor gladiatoru zaškytal, nos letounu přepadl dolů a pak viděli, jak se řítí do korun stromů. V téměř střemhlavé poloze jim také zmizel z očí.

Vítězný pár messerschmittů několikrát zakroužil nad místem jeho konce, jako orli obhlížející své panství. Když se přesvědčili, že padlý gladiator již proti nim nevytasí meč, spokojeně odletěli jihozápadním směrem.

„Dostali ho," řekl Ginger.

„Bylo to jasné od začátku," zasyčel Biggles, jehož tvář byla bílá jako stěna. „Pojď, podíváme se po něm!" Dali se do klusu, směr byl jasný. Ginger se brzy dostal do čela a přeskakoval výmoly a kořeny jako první. Biggles supěl za ním, měl toho už skutečně plné zuby, ale hnala ho vpřed naděje, že to Algy přežil, a oni mu pomohou. Odmítal se vzdát, pokud její jiskra ještě svítila, a nic na tom neměnily ani chmury nastávajícího soumraku. Zoufale lapal po dechu a běžel jako o život. K místu se dostali asi po půl hodině.

„Spadl někde tamhle," ukázal Ginger a zastavil se.

„Ano…" těžce dýchal Biggles. „Ta jatka skončila… někde nad tím vyčnělým stromem…"

„Díky Bohu, že se stroj nevzňal," sykl Ginger. „Kdybychom viděli výbuch, tak…" Žalostně se podíval na svého velitele. „Proč právě Algy? Zrovna on?"

„Ne, tak to není," řekl Biggles a v jeho tváři zrudlé námahou znenadání zableskla naděje. „Cítím najednou v kloubech, že to Algy přežil a vsadím se, že tu někde je! Hej, Algy!" zavolal. „Slyšíš? Algy, kde se schováváš?"

„Tady jsem," ozvalo se z nedalekého houští, jako když si malé dítě, rozmyslí pokračovat ve hře na schovávanou. „Kde jste vy?"

Rozběhli se za tím hlasem ze záhrobí a ani Algy nečekal. Téměř se srazili při prodírání se hustým trnitým křovím. Algernon Lacey sice neměl příliš jistou chůzi, tiskl si hřbet ruky na zakrvavenou bradu, ale široce se usmíval, až se zdálo, že veselejší příhodu ještě v životě nezažil…

„Co je ti tak k smíchu?" vybafl na něj Biggles. „To nechápeš, že jsme se o tebe báli?"

„A co ta uniforma?" přidal se Ginger. „Podívej se jak vypadáš! Až se vrátíme, okamžitě s ní musíš do čistírny! Chováš se strašně, Algy."

„Člověk, který žuchne s letadlem do lesa, a přežije to, má snad právo na špetku veselí," zubil se Algy. „A to, do čeho jste oblečeni vy, žádná čistírna nepřijme! Vypadáte jako strašáci."

„Jsi zraněn?"

„Nestojí to za řeč."

„Když má takovou náladu, tak si určitě nic nezlámal," zasmál se Ginger. „Jsem moc rád, že vás vidím, pane Lacey."

„Jak se to stalo?" zeptal se Biggles. „Konec jsme neviděli."

„Dlouho jsem si připadal jako kus šunky na pánvičce a oni na mne pleskali jedno vejce za druhým. Samé pukavce! Několikrát jsem zkusil s gladiatorem poskočit, ale nechtělo se mu. Nakonec toho chudáka trefili do motoru a šel jsem dolů. Poslechněte, víte že ty borovice mají nahoře jehličí jako peřinku? Nebylo to zase tak tvrdé přistání, pamatuji se na některá tvoje a…"

„Zabrzdi!" zastavil ho Biggles, který chápal jeho rozjařenost jako reakci na to, že se včas vyhrabal ze sestřeleného letadla. „Kde jsi spadl?"

„Tady. Je to kousek," ukázal Algy a vedl je k hustým korunám, na nichž se značně nejistě kolébal na první pohled nepoškozený gladiator. Při bližším průzkumu to bylo horší. Z proražené nádrže kapaly zbytky benzínu a z motoru vytékal olej, který se na zemi vsakoval do jehličí.

„Skoro bych řekl, že jsem víc ublížil těm stromům," řekl Algy. „Motor rozbili Němci. Já jsem se jen pořádně praštil do brady. Za to

ale můžete vy, pánové. Když jsem slyšel, že je vám beze mne smutno, hnal jsem se k vám jako o závod a zakopl jsem o pařez.“

Biggles obcházel stromy a hleděl do korun.

„Tenhle dráček už nikdy létat nebude,“ poznamenal s lítostí ve hlase. „Je to už čtvrtý odepsaný stroj v řadě a vážně se začínám stydět.“

„To uznávám, Bigglesi,“ řekl Ginger. „Na druhé straně to zase je nádherný sklad náhradních dílů. Jenom teď nevím, jak se mu podíváme do šuplíků. Má je vysoko.“

„Skláním se před tebou, zrzku,“ vykřikl Biggles. „Zase máš pravdu. Nějak tu obří šišku setřeseme na zem a vypůjčíme si jedno kolo!“

„Snad se pádem nepoškodí,“ uvažoval nahlas Ginger.

„Kolo? K čemu kolo?“ řekl Algy, který vůbec nechápal, o čem ti dva mluví. „Snad nechcete vyrábět bicykl?“

Biggles se rozesmál a v krátkosti Algymu vylíčil, že mají o kolečko méně a hodlají to napravit. „Tentokrát to byl Ginger, kdo nezvládl hladké přistání,“ přimíchal do zprávy o poškozeném podvozku kapku jedu.

„Rád bych vás tam oba viděl za kniplem,“ ušklíbl se zrzek.

‚Ale ty doklady máte, že?“ zeptal se Algy na hlavní cíl jejich výletu.

„Teď zrovna ne,“ řekl Biggles. „Měli jsme je a nemáme. Našel jsem je i s bundou, pak s nimi Ginger odletěl, ale spadly mu z letadla. Přistál, aby si pro ně došel, rozbil přitom podvozek a schoval je pod borovici, kde teď čekají na náš příchod. Je to asi deset mil odtud.“

Algyho to nenadchlo. Veselí mu vyprchalo z obličeje a s výrazem člověka postiženého zánětem okostice se opřel o nejbližší strom.

„Proč mě trestáte?“ řekl. „Doufal jsem, že máte doklady v kapse a teď se dozvím, že si s nimi hrají veverky. Nedalo se to udělat jinak? Mě se nechce běhat po lese a šťourat se v jehličí. To mám za to, že jsem vám chtěl vozit jídlo a kvůli vám jsem naboural čtyři borovice! Že já nezůstal sedět u krbu. A ke všemu se stmívá.“

„Snad se tam ještě někdy usadíš," klidnil ho Biggles. „Záleží na Gingerovi. Tvrdí, že ví, kam papíry zahrabal. Je to při cestě k Oskaru. Nevím, co by nám zabránilo, abychom je vyzvedli. Teď se ale musíme dostat k podvozku. Pojdte, dáme se do toho!"

Snadněji se to však řeklo než provedlo. Ginger, který se pracně vyšplhal do koruny, aby letounu pomohl dolů, byl sám ve značném nebezpečí, že ho stroj strhne s sebou. Nakonec si poradil. Lezl mezi větvemi, třásl s nimi a olamoval je tak dlouho, až se mu zdařilo vychýlit trup stroje tak, až se pohnul.

„Spadni!" promlouval k létajícímu stroji a ukazoval mu, kam má spadnout. „Přistán přece! Tam! Dolů!"

„Dobře, Gingere," chválil ho Biggles. „Trochu to rozhoupej, pak už půjde dolů sám!" Vratce uložený letoun ještě chvíli klouzal po větvích, některé z nich pod jeho váhou praskly, potah trupu se trhal a potom už zemská přitažlivost zvítězila. Gladiator opustil měkké lože a s nepěkným zapraskáním přistál na tvrdém. Když se nakloněný strom s trhnutím narovnal, měl Ginger co dělat, aby se na něm udržel.

Sešplhal dolů. Stroj spočíval na zemi v nedůstojné poloze s přední částí zarytou do země.

„Povedlo se," jásal Ginger, jemuž ani nevadilo, že jeho snaha očistit si ruce od lepkavé pryskyřice je marná. „Algy, ty starý brachu, ty vždycky víš, jak na to. Musel jsi tenhle druh přistání trénovat. Nebýt toho, prošlapali bychom si cestou domů boty!"

Sejmutí podvozkového kola netrvalo dlouho. Biggles ho zvedl a obrátil se ke Gingerovi:

„Povedeš nás," řekl. „Víš, kde leží dokumenty a mně se strašně uleví, až je budu mít v kapse."

Ginger kývl, vzal od něj rozměrný náhradní díl a sebevědomě vyrazil.

„Netrápíme se s těmi lejstry už nějak dlouho?" zeptal se Algy, když už nějakou chvíli kráčeli lesem. „Kolikrát jsme je získali a zase o ně přišli?"

„Třikrát ve čtyřech dnech," řekl Biggles. „A budu ti velmi vděčný, když o tom přestaneš mluvit!"

„Já jen, že mi to připadá jako čtyři měsíce," ušklíbl se Algy. ‚A přece jen bych rád dodal, zda jsi nezapomněl na ty ohavné dva messerschmitty. Odletěly na základnu, kde se piloti pochlubí vítězstvím. Němci se sem asi přiletí podívat."

„Nejsem hlupák, abych na něco takového zapomínal," ohradil se Biggles. „Nijak mne to netrápí. Až sem dorazí, budeme už na míle daleko."

„Neměli jsme stroj zapálit?" zeptal se Ginger.

„Napadlo mně to, ale jen bychom nepříteli usnadnili, aby našel místo, kam dopadl. To by nebylo moc chytré."

„Skvělé," řekl Ginger. „Nemusíme se tedy vracet!"

Dlouho pak pochodovali tiše, střídali se v nošení spásného podvozkového kola a dost pospíchali. Po několika hodinách námahy překonali poslední hřeben a zastavili se nad údolím potoka, kde Ginger tak nešťastně přistál. Sníh v úžlabině dosud neroztál a na skupinu sosen, pod které uložil uložil listiny, odtud neviděli.

„Je to tady?" zeptal se Biggles.

„Jasně," řekl Ginger. „Chvíli počkejte, jdu tam sám." Chtěl přinést listiny svým přátelům až pod nos, avšak to velké potěšení mu bylo odepřeno. Gingera překvapilo něco docela jiného a dalo mu hodně práce, aby se s ním sám vyrovnal. Vlastně se s objevem, který učinil, vyrovnat nedokázal. Vrátil se dříve než čekal a příliš brzy na to, aby pořídil!

„Musíme pryč!" zasyčel, když se vyšplhal nahoru.

„Co se tam děje?" řekl Biggles.

„Pojďte se podívat sami, ale pozor, ať nás nevidí. Údolí je plné Rusů! Jdu první."

Biggles a Algy mlčky vstali a následovali ho. V severním cípu ještě leželo hodně sněhu. Stačilo sejít sotva sto yardů níže a tam poklekli a naklonili se, aby viděli na závěr údolí.

„Nebesa," vzdychl Biggles.

Konec údolí se přeměnil z odlehlé pustiny ve vojenské ležení! Stály tam stany, hořely ohně a všude se rojila spousta vojáků. Proč přišli Sověti právě sem a co tu hledali, bylo záhadou. Prostě tu byli a jejich přítomnost tak zamíchala kartami, že se hra Bigglesovi znovu vymkla z rukou.

Vrátili se nahoru, Biggles se posadil na kámen, a zuřivě kopl do náhradního kola, které tam odložili.

‚A my se s tím krámem vláčíme dobrých deset mil.“ zavrčel.

„Letadlo možná nenašli,“ špitl Ginger.

„Klidně to můžeš zahodit,“ řekl Algy. „Ti už letoun prohledali a celou dobu nadávali pilotovi, že jim tam nenechal nic k jídlu.“

Biggles se podíval na Gingera. „Tos opravdu musel schovat plány přímo doprostřed ruského tábora?“

„Nenapadlo mě to,“ namítl nešťastný Ginger. „Jak jsem mohl tušit, že si v té široké, požehnané zemi vyberou právě tohle údolí? Mohli klidně tábořit kdekoli jinde.“

„Kdes nechal letoun?“

„Na druhém konci údolí.“

„Takže konec. Rusové si budou dnešek pamatovat nadosmrti. Ještě nikdy nezískali během jednoho dne tolik našich strojů. To je ale štědrost. Nepřipadáš si tak trochu jako Santa Claus?“

„Také jsi byl na ně hodný,“ bránil se Ginger.

„Bohužel,“ řekl Biggles. „Říkals, žes doklady schoval tam u těch stromů? Tam co si postavili stan? Ach jo! Jestli budou jen trochu zvědaví, podívají se pod nohy, a narazí na papíry. A pak si mohou jít rovnou do Kremlu pro medaile. Místo jsi vybral sice dobře, a ani mne by nenapadlo, že by tam mohl někdo hledat, ale nemohls je raději vzít s sebou…?“

Proč přišli Sověti právě sem a co tu hledali, bylo záhadou.

„Kdybych to byl věděl, tak bych ti je donesl,“ řekl odevzdaně Ginger. „Tehdy jsem ani netušil, že zastřelím medvěda. Dokumenty jsou dole u kořene třetího stromu schované pod kamenem. Jak jsem mohl vědět, že tu bude takové procesí? Copak mne mohlo napadnout, že si tu zřídí tábor celá Rudá armáda? Co s tím uděláme?“

„Nejspíš si vysekám díru v ledu a skočím do ní po hlavě,“ řekl Algy. „Už toho mám opravdu plné zuby. Jestli mě ještě někdy někdo požádá, abych někam letěl pro papíry, tak mu zakroutím krkem, i kdyby to byl sám Raymond.“

„Také nesnáším papíry,“ ozval se smutným hlasem Ginger. „Ještě tak bankovky.“

„Nedivím se vám,“ řekl Biggles. „Už jsme dostali těch studených spršek trochu moc. Chce to pár minut přemýšlení a třeba nějaké řešení najdeme. Na každou kobylku se dá nasadit sedlo, je jen nutné vybrat to správné.“

Zamnul si bradu a zamyšleně se zahleděl do posmutnělého nočního kraje, který už tolikrát prošli. Bylo mu stále jasnější, že cesta neskončila, a že se ještě pěkně projdou.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ
VON STALHEIN PODRUHÉ

Biggles přemýšlel dlouho. Nebeskou klenbu překryly mraky a krajinu zahalila temnota. Konečně se myslitel pohnul a obrátil ke svým přátelům.

„Nic naplat, pánové," řekl. „Musíme se podívat pravdě do očí. Poctivě a zpříma. Teď už můžeme klidně vyloučit výborný Gingerův nápad s opravou gladiatoru. Opět jsme měli smůlu. Ležení vojáků zabírá celé údolí, takže by bylo pošetilé doufat, že ho nenašli. Výměna kola nepřichází v úvahu a i kdybychom měli to fantastické štěstí a zvládli to, neodstartujeme. Ruské stany stojí všude, i na jediné rovné ploše, kterou jsem zahlédl. Nezbývá nám, než se spolehnout na vlastní nohy.

Druhá věc je mnohem důležitější. Jak vyzvedneme náš papírový poklad? Pořádně se setmělo a dostat se za tmy ke skrýši, by nemělo být příliš obtížné. Pokusíme se tedy vyzvednout balíček, aniž by si nás všimli. Stojí tam jen jeden stan a odhaduji, že patří veliteli oddílu. Mělo by u něj být klidněji, ale zase tam můžeme očekávat hlídku. Máme však také výhodu. Sověti nic neví o naší přítomnosti a budeme se snažit, aby na nás nepřišli. Je to velice důležité. Jsem si jist, že nehledají nás, ale vyrazili sem proto, aby přeskupili síly. Předpokládám prostě, že tento oddíl patří k větším jednotkám, které chystají invazi do Finska. Proto také máme povinnost sdělit to co nejdříve Finům!" odmlčel se.

‚Ale to všechno jsou jen dohady," namítl Algy.

„Jistě," souhlasil Biggles. „Ale jdi se na ty vojáky podívat a nezapomeň při tom, že dřív, než z nás udělal Raymond poplašené sběrače papírů, byl naším prvořadým úkolem vojenský průzkum! Co by sis pomyslel, kdybys to ležení zahlédl z letadla?"

„Bylo by mi divné, kde se tu najednou vzali."

„Správně. Navrhuji proto následující kroky. Hned teď jdu pro dokumenty! Doprovodí mne Ginger, abych nemusel přehrabovat zem od jedné borovice ke druhé. Ještě bych si zadřel třísku. Ty, Algy,

zůstaneš tady. Pokud se něco zhatí, neohlížej se ani na nás, ani na ty zpropadené papíry, a upaluj k hranicím. Finové se musí včas dozvědět, co se proti nim chystá. Raymondovi bys pak vysvětlil, jak jsme tady dopadli. Kdybys neodolal a chtěl se mrknout, kde ležíme s přelámanými hnáty, je to jen na tobě. Nebudu už asi mít chuť, vynadat ti za to. Radím jen, aby ses nepouštěl daleko přes hranice. Tím končím, pánové.“ Vytáhl pistoli, kterou málem nechal výbojným medvídatům na hraní, prohlédl ji, a znovu nabil.

„Pušku si nechá Algy,“ rozhodl. „Nám by jen překážela a jemu se může hodit. Nám musí stačit nohy. Gingere, jdeme!“

„Ano, pane.“

Pokud byli v lese, vládla kolem taková tma, že je nemohl nikdo spatřit. Jak se však přiblížili k ležení a uviděli kolik vojáků se tam stále hemží, napadlo Bigglese vydávat se za Rusy. Mohli hrát muže, kteří nosí dřevo k ohňům.

Prodírali se pomalu mlázím s očima na stopkách, aby se vyhnuli hlídkám. Ke hře na nosiče dřeva však nedošlo, neboť náhle zjistili, že ke skupině stromů, která je tak přitahovala, zbývá už jen pár kroků. Dosud šlo všechno úžasně hladce.

Byli na místě. Z osamělého stanu se linulo žluté světlo a o kus dál bublala v kotlíku na otevřeném ohništi polévka. Zavoněla k nim ostrá vůně boršče a vetřelci na sebe pohlédli očima, v nichž se mísily hlad, mlsnost a hluboký zármutek.

„Který je to strom?“ zašeptal Biggles a těžce polkl.

„To je teď těžké vysvětlit,“ zašklebil se Ginger. „Je to ten nejhezčí, ale jak ti ho popsat, když pořádně nevidíme do korun. Taky ten stan mě plete. Jdu sám, nebo alespoň půjdu jako první.“

Biggles znovu polkl. Vzhlédl ke stromům, podíval se na Gingera a sotva slyšitelně vzdychl. „Hned jsem si to myslel,“ zašeptal a ještě jednou se rozhlédl. Vzduch byl čistý. „Jdeme!“

Položili se na jehličí jako dva Siouxové bez válečných barev a co nejtišeji se plížili ke stromům. Využívali veškerých krytů, které jim příroda poskytla, a počínali si tak mistrovsky, že by jim záviděl i indiánský náčelník. Nikdo je neviděl…

Zbývalo pár nejobtížnějších metrů. Mezi stany se potulovalo mnoho vojáků, dva stáli u ohně s voňavým kotlíkem a o něčem živě

rozprávěli. Rozepnuté košile mužů, ušanky na stranu a nedbalé, uvolněné pohyby dokazovaly, že pověsti o prapodivné morálce sovětských vojáků příliš nepřeháněly. Biggles se ušklíbl. Způsob nevojenského chování, který by u svých mužů nikdy nepřipustil, se mu nyní tuze hodil. Stačí jen pár vteřin a doklady se vrátí do jeho kapsy.

Potom ho překvapil Ginger. Klidně vstal a naprosto uvolněně došel k vytouženému stromu. Biggles ho napodobil, Ginger se ohnul, aby zásilku vyzvedl, ale náhle zaskučel jako vylekaný pes.

„Co se děje?“ sykl Biggles.

„Ten kámen! Někdo s ním hýbal!“

„Víš to jistě?“

„Jasně. Je odvalený!“

„Kdo by s ním hýbal? A proč? Je to vůbec správná borovice?“

„Ano.“

„Tak tam sáhni, vezmi to a mizíme.“

Ginger poklekl a sáhl pod kámen. Když vstával, rozeznal Biggles i ve tmě křeč a zděšení v jeho tváři.

„Nejsou tam,“ zoufale hlesl zrzek.

„To mi neříkej!“

„Nejsou tam!“

„Nezapadly hlouběji? Jak je ta díra hluboká?“

„Povídám, že tam nejsou!“ vypískl Ginger tichým, hysterickým hláskem, jaký u něj Biggles nikdy neslyšel. „Někdo je vzal!“

„Klid!“ zavelel Biggles, ačkoli sám cítil, že se o něj pokoušejí mrákoty. „To mohl udělat jedině chlap, co připravoval ohniště! Asi tu shraboval suché jehličí, náhodou si papírů všiml a vyndal je. Nejspíš je použil na podpal. Rusové latinku neznají.“

Ginger se k němu mátožně otočil.

„Tak to asi bylo…“ řekl sklesle, ale vzápětí ožil. „Takže jim teď štípneme něco k snědku a hurá domů! Ne?“

Jenomže Biggles ho nevnímal. Přitiskl prst k ústům a napjatě poslouchal hovor ze stanu. Právě teď k nim dolehl hlasitý smích a zazněl tak blízko a neočekávaně, až sebou oba posluchači trhli. Smích dozněl.

„Slyšels to?“ řekl Biggles s vytřeštěnýma očima. „Neumím to vysvětlit jinak, než že pro toho chlapa pracuje celé peklo!“

„Pro koho?“

„Ty si ten hlas nepamatuješ?“ zasyčel užasle Biggles. „Toho nejohavnějšího z dáblů, kterého se i všichni čerti bojí?“

„Nevím o kom mluvíš?“

„Von Stalhein je tady. Neslyšel jsi ten smích?“

„Hloupost,“ řekl Ginger. „Ten chlap se neumí smát. Jestli máš ale náhodou pravdu, potom ty papíry… no… to snad ne?“

„Už to tak bude. Nějak se k nim dostal a směje se. Zatímco ty jsi doufal, že přehlédnou velké letadlo, oni vyšťourali i ten mrňavý balíček! Je to tak šílená náhoda, že se ti omlouvám. Za tohle nemůžeš, v tom má prsty peklo! Nějaký kuchař s rohy pod ušankou našel papíry a šel se pochlubit veliteli. Ani nemusel do von Stalheina trkat! Jsou v tom nečisté mocnosti, Gingere, můžeš mi věřit,“ řekl Biggles a tlumeně se zasmál.

Ginger se na něj užasle zahleděl.

„Tohle prostě zákony pravděpodobnosti nevysvětlí!“ ušklíbl se Biggles. „My tři za papíry poletujeme jako potrhlí a jemu je už dvakrát přinesli málem na zlatém podnosu. Chápeš to?“ Ginger mlčel.

„Máš s sebou nůž?“ vybafl Biggles. ‚Ano, pane.“

Ginger vytáhl malý kapesní nožík. Biggles ho otevřel, položil se na zem a plížil se ke stanu. Nic nechápající Ginger se skrčil u borovice, která neuhlídala klenot Bigglesových snů a čekal. „Pozor!“ sykl vzápětí, když zaslechl podezřelý zvuk. „Někdo jde!“

Biggles strnul. Ze stanu se vykolébal obrovitý ruský voják, třímající v ruce dlouhý kuchyňský nůž. Došel k ohništi, ponořil ho do kotlíku a chvilku míchal. Pak vzdychl a usedl na kámen, rozhodnut počkat, až se boršč dovaří. Tábor se velice rychle klidnil.

A potom se u stanu vztyčil přízrak a v mžiku stál za kuchařem. Byl to Biggles, který neměl chuť čekat, až maso a zelí změknou. Pod nohou mu zapraskala větvička, ruský obr se otočil, ale propásl rozhodující chvíli. Přízrak, oděný do záhadné uniformy bez košile na nic nečekal, a tvrdým úderem pistolí, odeslal kuchaře do říše spánku

a zapomnění. Ještě než se muž stačil složit na zem, Biggles se ho chopil a s vypětím všech sil odtáhl do houští.

„Oškliví se mi to," vydechl, když se vrátil k Gingerovi. „Je to surové, primitivní a je to dřina, ale co mi zbývalo? Nemohl jsem čekat, až udělá jíšku, nebo co do toho kotle ještě patří. Jdu!"

Pokynul Gingerovi, aby se nehýbal, připlížil se ke stanu, opatrně nařízl celtu a nahlédl dovnitř. Po chvilce nakukování se vrátil.

„Je to von Stalhein! Sedí tam s ním Rus s generálskou hodností a mají před sebou rozložený Raymondův sen! Víc se ale věnují lahvi. Moc vodky už v ní nezbývá. Jdu tam. Čekej!"

„Jdu taky!"

„Nesmysl. Pro pomlázku vždycky chodím sám. Ty tu hlídej!"

Ginger by ještě protestoval, ale Biggles nepřipustil dohady a byl pryč. Po špičkách došel ke vchodu do stanu a s napřaženou pistolí vstoupil. Nesourodá dvojice sedící u stolu uvítala hosta vytřeštěnýma očima a užaslým vzdechem. Na víc se ti dva nezmohli. Von Stalhein by se sice rád o něco pokusil, ale břitký Bigglesův hlas ho srazil zpátky do skládacího křesla. Kapitán Stalhein se vždy úzkostlivě snažil zachovat si klid, ale tentokrát se neovládl. Prozradily ho vytřeštěné oči, chvějící se koutky úst a křečovitě sevřené pěsti.

„Hlavně ticho, *Herr Hauptmann!*" řekl Biggles. „Jestli se pokusíte přivolat někoho zvenku, zmáčknu spoušť. Nechte ruce na stole! Oba dva! Na výměnu zdvořilostí nemám čas a věřím, že netoužíte po tom, abych vás přesvědčil, jak silně jsem roztrpčen."

Biggles obešel stůl. Oči měl studené jak polární led a ve tváři výraz chladnokrevného vraha. Aniž by na listiny pohlédl, smetl je volnou rukou se stolu.

„Jsem vášnivý sběratel papírů a tyhle se mi líbí! Gingere, kde jsi?"

Zrzek nejistě nakoukl do stanu a Biggles mu doklady podal.

„Běž a neohlížej se," přikázal. „Dělej!"

Ginger vzal dokumenty a beze slova zmizel.

„Teď dobře poslouchejte, kapitáne Stalheine," pokračoval úspěšný loupežník. „Není to tak dlouho, co jste prohlásil, že moje šťastná hvězda pohasla, a připouštím, že ta vaše dosud svítila jako jasná kometa. Dostával jste ve hře jedno eso za druhým. To teď

končí! Komety odlétají a vrací se k Zemi třeba jen jednou za sto let. Věřte, že k tomu došlo právě teď! Zůstanete tu sedět, zatímco já se loučím. Pokud se jen pohnete, moji lidé pokropí tenhle stan ze dvou kulometů. Seďte a nehýbejte se!“ Otočil se k Rusovi: „Hodně zdaru přeji i vám, generále!“ Vycouval ven.

Přehodil si pistoli do levé ruky a ostrým Gingerovým perořízkem přeřízl první šňůru, ukotvující stan. Potom druhou a třetí, až oběhl celý stan. Uvnitř zazněl vzteklý řev, ale než se oloupení muži vzpamatovali, stan se na ně zřítil. Dvě velké, pohyblivé boule ukazovaly, jak se generál s kapitánem snaží vyhrabat zpod těžkého plátna.

Jenže Biggles je nesledoval. Hnal se vzhůru svahem za Gingerem, zakopával o kořeny a místy se drápal po všech čtyřech. Algy a udýchaný Ginger na něj netrpělivě čekali a později se přiznali, že už příliš nevěřili v jeho návrat. „Na co tu čekáte,“ vykřikl Biggles. „Hněte sebou! Musíme zmizet, než Stalhein postaví vojáky do pozoru a to nebude dlouho trvat! Rychle pryč! Finové na nás čekají.“

Rozkaz se vydá lehce, i když je velitel zadýchaný. Splnění však někdy bývá obtížné, což dobře vědí všichni podřízení.

Nebyla tu silnice, k hranicím nevedla stezka ani pěšina, chyběly ukazatele i směrovky a neposloužily ani hvězdy, zastřené oblaky. Směr zvolil Ginger a namířil přesně na opačnou stranu, než tehdy, kdy dostal nápad hledat Bigglese. Tam někde by měl ležet vytoužený západ a Finsko!

„Vezmi si ten poklad,“ ozval se Ginger. „Vzpomínáš si na jeden zakletý dublon? Ty papíry jsou ještě zakletější a já s nimi nechci mít nic společného.“ Biggles vzal doklady a klidně je zastrčil do kapsy.

„Právě jsem začaroval von Stalheina,“ ušklíbl se. „Pekelných sil ať se teď bojí on.“

Zdálo se, že má pravdu. V táboře totiž zavládl takový zmatek a hluk, jakoby tam vtrhli všichni pekelní démoni. Zuřící Stalhein běhal po ležení a vykřikoval rozkazy. Ruský generál chápal jeho vztek, ale asi mu nebylo jasné, proč by měl Němec stavět do pozoru ruskou jednotku a vztekali se i nižší velitelé, kterým ležel Prušák už dlouho

v žaludku. Chtěli vědět, co se děje, dohadovali se spolu a von Stalheinovy rozkazy zněly do prázdna…

Tři loupežníci tím sice získali malý náskok, ale to neznamenalo, že jejich útěk bude úspěšný. Kdo se bude smát naposled, záleželo jen na jejich vytrvalosti a na síle, kterou v sobě ještě najdou.

Neztráceli proto čas zbytečnými řečmi. Usilovně klusali ve vyrovnaném sledu za sebou. Lokty u těla, pravidelný krok. Vedl je Ginger. Nahoru a zase dolů, přes kořeny, přes kameny, po březích jezírek, stále vpřed.

Veliké jezero, k němuž doběhli, odklonilo směr jejich cesty poněkud k severu a Biggles si s potěšením uvědomil, že se Ginger při volbě směru nezmýlil. Tu krásnou jezerní oblast si dobře zapamatoval za několika průzkumných letů. Pokračovali dál podél jezera, až spatřili malý domek. Neměli se koho zeptat, zda to je obydlí rolnické rodiny či poustevníka, avšak psisko, které obydlí střežilo, dalo o sobě vědět hned. Štěkalo tak výbojně a dravě, že psí řev byl slyšet na müe daleko. Biggles sebral ze země velký kámen a hodil ho po té chlupaté příšeře. Pes stáhl ocas mezi nohy, ale štěkat nepřestal.

„Tudy!“ vykřikl náhle Biggles, běžící nejblíže břehu jezera. „Máme štěstí. Člun!“ Seběhli se u něj. Loďka vydlabaná z kmene stromu nebudila moc důvěry a za jiných okolností by do ní nevlezli. Teď ovšem neměli na vybranou a bez uvažování naskákali dovnitř. Biggles ji odvázal a chopil se pádla, ležícího na dně. Odstrčil člunek od břehu na klidnou hladinu. Pes stále štěkal a od stavení se ozval mužský hlas. Nerozuměli co říká…

„Zaber!“ poradil Bigglesovi Algy. „Jde se asi podívat na svou jachtu a mohl by mít v ruce pušku. Nemám rád, když na mne při sváteční vyjížďce někdo střílí.“

„Chápu tě,“ zabručel Biggles, zápasící s pádlem. „Nemysli si ale, že to je nějaká velká legrace. Tahle kocábka není na vaší váhu stavěná. Jste tlustí a těžcí. Nesmíte tolik jíst.“

„Nebesa,“ zaúpěl Ginger. „Ty našim prázdným žaludkům předepíšeš ještě dietu? Povím ti, co tu tolik váží! Jsou to ty tvoje ohavné papíry!“

Biggles po něm loupl pohledem, ale neodpověděl.

„Jak to může být daleko na druhou stranu jezera?“ zeptal se Algy vážným hlasem.

„To si snad pamatuješ seshora!“

„Ani ne. Podobných louží jsme přece přeletěli stovky. Cožpak vím, na které z nich jsme?“

„Odhaduji to asi na tři míle,“ řekl Biggles. „Důležité pro nás je, že u břehu nebyl jiný člun. Ti, co jdou za námi, budou muset obejít celé jezero. Je to zacházka dobrých osm mil.“

„Za jak dlouho se dostaneme k hranicím?“

„Když udržíme rychlost tří mil za hodinu, asi za šest hodin,“ spočetl Biggles. „Chybí nám asi dvacet mil.“

„Dej mi to pádlo, Bigglesi, ať si taky užiju,“ nabídl se Ginger. „Pokud jim utečeme, skončím s létáním a pustím se do sestavování encyklopedie dopravních prostředků v Rusku a Finsku. Po dnešku mi bude chybět jen bruslení a jízda se sobím spřežením. Jenže zmizel sníh i led – myslíš, že na to ještě dojde?“

Vzal pádlo, zabral a člun poskočil rychleji. Chvíli klouzal po klidné hladině a muži zmlkli. Netrvalo to dlouho.

„Budeš překvapený, na co ještě dojde,“ ozval se náhle Algy. „Teče sem a už mám vodu v botách. Je pěkně ledová. Zapomněl jsi na cestování pod vodou a zdá se, že si ho brzy užijeme.“

„Ani se nedivím,“ řekl Biggles. „Ta kocábka drží pohromadě jen silou vůle. Najdi nějaké vědro a vylévej!“

„Nic tu není,“ zavrčel Algy.

„Od čeho máš kuklu?“

Od chvíle, kdy Algy opustil gladiator, nesejmul svou leteckou kuklu z hlavy. I za pochodu, kdy se všichni pěkně zahřáli, si jen vyhrnul chrániče uší nahoru.

„To je ale nechutné,“ zasténal. „Dávám si na svůj zamilovaný čepec takový pozor a teď si ho mám zničit.“

„Bez obětí to nejde, Algy,“ šeptl Ginger a ukázal pádlem vpřed. „Podívej, jak je to ještě daleko.“

Břeh, k němuž mířili, vyhlížel jako úzká šedivá čára daleko na obzoru. Algy se dal do práce.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

CESTY, KTERÉ NIKAM NEVEDOU

Navzdory velké Algyho snaze vnikalo do lodky stále víc vody a hladina stoupala. Snažil se i Ginger, ale chatrný koráb ztěžkl a pádlování bylo stále namáhavější.

„Gingere, nemohl bys přidat?“ zaprosil Algy při pohledu na vzdálený břeh. „Nelíbí se mi to. Nejsem otužilec, abych zkoušel plavání v té ledové vodě.“

„Neboj,“ klidnil ho Ginger. „Neplaval bys dlouho. Brzy by ti umrzly ploutve. Nechceš mě vystřídat?“

Algy převzal pádlo a do vylévání se dal Biggles. Jenomže Algymu, zmoženému prací s kuklou, brzo docházely síly, a po půlhodině se člun sunul ještě pomaleji než předtím. K převoznickému řemeslu se znovu vrátil Biggles.

„Buď pádlujeme jako žabaři,“ řekl, „nebo je to jezero dvakrát širší, než jsem odhadoval. Zatím jsme se dostali odnikud nikam.“

„Myslím, že to nikam je už blíž,“ pokusil se o vtip Ginger.

„Jestli se nedostaneme na druhou stranu před rozedněním, uvidí nás z letadla jak vejce rozklepnuté na pánvičce,“ prohlásil odevzdaně Biggles.

Rozbřesk se blížil rychle a stále rychleji také stoupala hladina vody v loďce. Biggles napínal všechny süy, ale moc platné to nebylo. Seděli už ve vodě skoro po kolena, břeh byl stále daleko a průzkumným letounům s rudými hvězdami už možná na letištích nahazovali motory…

Ve chvíli, kdy se nad východním obzorem rozlila šedavá záře úsvitu, objevili cosi neočekávaného. Biggles náhle zahlédl cíp země, která ležela podstatně blíže před nimi než vlastní břeh. Neváhal ani vteřinu a zamířil tam. V prvních záblescích světla spatřili malý ostrov. Sotva dva akry země porostlé sítinou, keři a skupinou stromů. Skvělé místo k vylití vody z kocábky a navíc je sváděla možnost odpočinku.

Biggles napjal poslední síly, aby dostal člun k ostrovu dříve, než ho vodní běsové stáhnou ke dnu. Bylo to jen o vlas. Ginger s Algym vylévali, on sám zabíral pádlem, ale musel být přitom velmi opatrný, protože okraje člunu už čněly sotva půl stopy nad hladinou. Jakmile narazilo dno na mělčinu, vyskočili, obrátili kocábku, vylili z ní vodu a vytlačili ji na břeh.

„Díky Bohu," hlesl Biggles. „To jsme zas měli namále. Pojďte pod koruny stromů. Jinak nás tu někdo uvidí."

Trojice hladových a promočených mužů, jimž kapala voda z šosů jako vodníkům, se dovlekla pod zakrslé borovice na vzdálenějším konci ostrůvku.

„Zavzpomínejte si," těžce dýchal Algy. „Jednou jsme si vyjeli o víkendu na lodce a narazili na ostrůvek. Bylo to podobné jako teď, až na to, že jsme měli s sebou koš s obloženými chleby, pokrývky, karty a tuším i nějakou láhev. Pamatujete se?"

„Říká se tomu piknik," zašklebil se Ginger. „A neprovokuj! Buď rád, že jsi na suchu."

„Věděl bych o ještě hezčích místech," řekl Biggles a zadíval se na protější břeh. „Jak k němu může být daleko?"

„Půl míle?"

„Ano," kývl Ginger. „Nebylo by lepší zkusit to hned?"

„Bylo, ale je to riskantní," namítl Biggles. „Nemáme nejmenší představu, co nás tam čeká a je už dobře vidět. Ani by si na nás nemuseli posvítit. Kdyby přiletěl průzkumný letoun, uviděli by náš člun, a byl by konec. Když si tady na té výspě natáhneme trochu nohy, myslím, že budeme docela v bezpečí."

„Mně se tu ale nechce sedět po celý den s prázdným žaludkem."

„Ale sedět v ruském vězení a čekat, až si pro tebe za kuropění přijdou, to by se ti také nelíbilo! Přestaňte naříkat, nemá to žádný smysl!" Našli si pod borovicemi místo, z něhož byl dobrý výhled do obou stran. Vyždímali si šaty a položili se. Hladinu čeřil slabý vánek a všude vládlo ticho a rajský klid. Když potom slunce vystřelilo první jitřní paprsky a muži ucítili náznak tepla, zazdálo se Algymu, že jeho vzpomínka na piknik nebyla tak docela nesmyslná. Řekl to nahlas.

„Jasně,“ odpověděl Biggles. „Kdybychom neměli hlad a nebyli tak špinaví, neoholení, rozcuchaní a uštvaní, byl by to báječný piknik.“

První letadlo se objevilo až nedlouho před polednem. Nad jezerem několikrát zakroužil ruský bombardér, letící velmi nízko, ale moc dlouho se nezdržel.

„Co chtěl?“ hloupě se zeptal Algy.

„Co by chtěl,“ ospale zamžoural Biggles. „Nás. Gingera, tebe a mne. A divím se, že se tak opozdil.“

„Jestli nás ale hledá, tak mi vysvětli, jak se o nás tak rychle dozvěděl?“ pokračoval Algy, který se nehodlal hloupých otázek jen tak lehce vzdát.

„To není těžká otázka,“ zamumlal Biggles. „Buď Stalhein nebo ten ruský generál má vysílačku. Ještě něco?“

„Jo. Co udělají, když nás najdou?“

„Buď nám sem hodí pár prskavek, nebo ten objev oslaví salvou z palubních kulometů. Stačí?“

„Zapomněl jsi na jejich výsadkáře, Bigglesi,“ ozval se Ginger. „Už jsme přece tu čest jednou měli. A Algy, nechceš ještě vědět, jak budou vyzbrojeni?“

„To už je mi jedno,“ řekl Algy a obrátil se na druhý bok. „Jsou to samé nadějné vyhlídky, pánové.“

„Máš co jsi chtěl,“ ušklíbl se Ginger.

O něco později se po nebesích přehnalo několik letek ruských bombardérů, ale tentokrát bylo zřejmé, že mají důležitější poslání, než hledat tři uprchlíky. Letadla zmizela západním směrem a na nějaký čas zavládlo nad jezerem ticho.

Břeh jezera ožil až v podvečer. Nad hladinou se rozezněly rozkazy velitelů a ozvaly se zvuky velkého počtu pochodujících mužů.

„Podívej se,“ zašeptal Algy a ukázal na severní, vzdálenější cíp pobřeží. Po břehu tam pochodovaly dvě čety Rudé armády a další oddíly vojáků se sunuly terénem asi o půl míle výše.

„To je jednotka, se kterou byl i von Stalhein,“ řekl Biggles, když skončil pozorování. „Právě nám odřízla cestu k hranicím.“

Zmlkli a jak se jednotky blížily, neodvažovali se ani pohnout. Z úkrytu sledovali, jak vzrůstá počet sovětských vojáků na finských hranicích. Velmi dlouho trvalo než přešli a než poslední voják zmizel za západním břehem.

„Míří přímo k hranicím," řekl Algy. „Odhadl jsi to dobře."

„Odhadl jsem to už v jejich ležení," kývl Biggles. „Nebylo to těžké. Teď nám to ale pěkně opepří naši cestičku k domovu."

„Pepř!" vyjekl Algy. „Ten nám taky chybí. Ale víc mi chybí kus pečeného masa pod ním a talíř smažených brambůrek a…"

„Ticho, Algy," vpadl do jeho snů Ginger. „Co je zase tohle? Že by se ten bombardér vracel? Ba ne, podle zvuku je to jiný letoun. Vidíte ho?"

Letadlo zatím připomínalo jen malou skvrnku na obloze. Letělo velmi nízko a poměrně rychle. Biggles si přiložil dlaně k uším a pak se na jeho tváři objevil úsměv.

„Naši," řekl stručně. „Díky Bohu."

„Finský letoun?"

„Ne, britský. Podívej se, už se dají rozeznat i výsostné znaky. Short Sunderland, létající člun. Vzpomínáš?"

„Jak se sem dostal?"

„Také nás hledá. Nejspíš ho někde sehnal Smyth."

„Jak by to dokázal?"

„Jednoduše. Plukovník Raymond ví o oblevě a pochopil, že mu jeho papírový klenot doručí jedině takovéto letadlo. Někde o něj požádal a Smyth zařídil podrobnosti. Ani bych se nedivil, kdyby přilétl rovnou z Anglie."

„Takže Raymond pozná i osud našich gladiatorů," prohodil Ginger. „Určitě z toho bude mít radost."

Hydroplán prolétal asi míli jihovýchodně od nich, příliš daleko na to, aby je pilot mohl zahlédnout. Algy vyskočil a začal snášet větve na hromadu.

„Co to děláš?" zarazil ho Biggles. „Lehni si! Předně není vůbec jasné, zda by si pilot všiml kouřových znamení. Pokud by si jich všiml, proč by se měl domnívat, že jsme to my? A konečně – nevíme, zda tu někde neslídí ruský průzkumník. Nejspíš tu nějaký

bude. Jak by zahlédl kouř, nenechal by ho bez povšimnutí. Rusové přece vědí, že se tu někde skrýváme.“

Naděje vybavená plováky pohasínala a hydroplán záhy zmizel za východním obzorem.

„Když nás hledá, proč nezakroužil nad jezerem?“ nechápal Algy.

„Tomu se nediv. Jak by mohl tušit, že jsme se dostali tak blízko k hranicím. Začne s průzkumem u jezera, kde leží blenheim. Ty bys tam také začal pátrat.“

„Pěkná smůla,“ ulevil si Ginger. „Kdybychom tam někde přespali, mohl sis večer natáhnout novou košili a Algy by dostal své smažené brambůrky.“

„Možná,“ řekl Biggles. „Jenomže do toho ‚kdybychom’ se neobléknu a k jídlu taky není! Nechte těch planých řečí!“

Nedlouho po odletu hydroplánu se na obloze objevily jiné stroje. Dva messerschmitty přelétly severní cíp jezera a hned za nimi následovaly dvě letky ruských bombardérů.

„Můj ty světe!“ prohlásil Algy. „Rojí se jako vosy.“

„Vosy sice v zimě nelátají, ale máš pravdu. Vypadá to, že jsme šlápli přímo do jejich hnízda,“ zavrčel Biggles. „Snad už bude tomu leteckému dni konec.“

Obloha se během odpoledne vyjasnila. Biggles pohlédl ke slunci, které se téměř koulelo po obzoru. Dlouhé stíny se protáhly ještě víc. Blížil se soumrak.

„Nemáme už nač čekat. Jakmile slunce zapadne, mizíme odtud!“

Víc slov už nepadlo. Letadla se ztratila jako tažní ptáci, po ruské jednotce jakoby se země slehla, a okolí jezera ztichlo. Oba Bigglesovi přátelé by nejraději vyrazili hned, ale on sám ještě vyčkával a uklidňoval je. Nehodlal udělat další ukvapený krok. Konečně slunce zmizelo a šero zhoustlo. Biggles kývl.

Tiše položili člun na hladinu a zaujali v něm místa. Biggles se opět zmocnil pádla. Cítil únavu a dravý hlad, ale nedbal na to. Člun zatížený pouze třemi muži se sunul po jezeře docela slušným tempem a brzy byli nedaleko břehu.

„Mějte oči otevřené," zasyčel Biggles. „Kdybyste zahlédli něco podezřelého, ihned to hlaste!"

Kocábka zajížděla ke klidnému pobřeží, ale dosud neměli ani ten nejmenší důkaz, že klid není předstíraný. Někde v houští na ně mohly čekat ruské bodáky.

„Už mám zase boty ve vodě," zašeptal Algy, ale Biggles ho ostrým gestem umlčel.

Dvacet yardů od břehu otočil člun a nechal lodku nesmírně pomalu dojíždět ke břehu. Byl připraven v každém okamžiku, při jakémkoli náznaku nebezpečí, od pobřeží odrazit. Pak to slabě zaskřípalo a loďka stála. Celou věčnost v ní ještě setrvali a netrpělivě naslouchali okolí. Biggles vystoupil do vody první, druzí dva ho následovali, a vlekli člun ke břehu.

„Zdá se, že vane čistý vzduch," řekl velitel.

Sotva to vyslovil, zaslechli jak se k nim blíží rozjásané hlasy. Biggles padl na břeh a přitiskl se do bláta, zbylí dva muži se ponořili do člunu, který mezitím dotáhli pod převislé kořeny vrby sklánějící se nad hladinu.

Mohli se jen domýšlet, kdo je to, kolik jich je a proč je jim tak veselo. Byli to zřejmě mladí chasníci, které něco nesmírně pobavilo, ale jejich nesrozumitelný jazyk letcům znemožnil, aby se spolu s nimi od srdce zasmáli.

Š, č, šč, měkká ruština, pomyslel si Biggles. Nerozuměl ani jedinému slovu. Mužů bylo pět nebo šest a pospíchali. Dalo se to poznat podle rytmu, v němž praskalo rákosí pod jejich nohama. Dva z Rusů se na pár vteřin zastavili a uprchlíkům se zatajil dech. Pak se však ozvalo škrtnutí, zahořel oheň zápalky a Rusové šli dál. Když hluk kroků dozněl, Algy s Gingerem se vyškrábali nahoru a Biggles si otřel zpocené čelo.

„Na schovávanou jsem už moc starý," vydechl. „Nedělejte hluk! Byla to ruská hlídka a zaručuji vám, že kolem jezera jich bude víc. Necháme člun pod břehem. Do ráno ho nikdo nenajde. A teď ticho!"

Všichni na okamžik jakoby zkameněli a naslouchali. Ještě k nim dolehla ozvěna smíchu, ale bylo to daleko.

„Ti Rusové nejsou příliš opatrní,“ zašeptal Biggles. „My budeme ukázněnější! Jdu první, vy v zástupu za mnou. Pomalu a opatrně.“

Prošli co nejtišeji rákosím a hned za ním začali prudce stoupat. Co leží za hřebenem, nikdo z nich nevěděl, ale cesta k hranicím vedla právě tudy. Pod vedením Bigglese stoupali s dosti častými přestávkami, kdy naslouchali zvukům z okolí. Stoupání se vleklo a připadalo jim nekonečné. Konečně stanuli na vrcholku.

V šedivém šeru se pod nimi rozevřel pohled na další kus stejně nehostinné krajiny, jakou právě prošli. Algy zvedl ruku a ukázal daleko na obzor, kde se mihotalo žluté světlo. Nehýbalo se.

‚Petrolejka v nějaké chatrči,“ řekl Algy.

Biggles kývl a zadíval se na hvězdy. Chvíli přemítal a pak ukázal ke žlutému světlu. Pokud nezhasne, povede je dobře, směr to byl správný. Následovaly čtyři hodiny pochodu s krátkými přestávkami. Vždy si trochu oddechli a naslouchali zvukům lesa. Slyšeli šelest větru v holých korunách, někde v dálce porážel nějaký neúnavný lesák strom a ještě ve větší dálavě zavyl vlk. Nic víc.

Při zvoleném tempu by si v olympijském závodě v chůzi nejenom nevybojovali medaili, ale sklidili by posměch. Jenomže Biggles, který trpělivě odhadoval vzdálenost, kterou ušli, byl spokojen a prohlásil, že při dodržení tempa se mohou k hranicím dostat ještě za tmy.

Při jedné ze zastávek napadla Gingera další zapeklitá věc.

„Ten Short se nevrátil, Bigglesi,“ řekl stísněným hlasem.

„Všiml jsem si. Možná přistál na jezeře, hledal naše stopy a přenocuje tam. Možná letěl zpátky jinudy.“

„Možná,“ nespokojeně odfrkl Ginger.

Žluté světlo, které jim jako maják určovalo směr, měli konečně na dosah. Mýlili se. Nešlo o chatrč. Užasle hleděli na veliký, kamenný dům, který jim nyní přehrazoval cestu. Kdyby šli rovně, skončili by před jeho prahem.

„Finsko musí být blízko,“ ohlásil Algy. „Takový dům snad ani do Ruska nepatří.“

„Obejdeme ho," rozhodl Biggles, který nehodlal připustit střet s čtyřnohým strážcem. Je to téměř zámek. Mohou tu chovat celou psí smečku."

Velela to jejich zkušenost od jezerní usedlosti. Zdejší psi mívají mezi příbuzenstvem vlky a nebylo by radno zahrávat si s takovými sotva zkrocenými šelmami. Jejich uši a nos byly bystré, tesáky zdravé a chuť trhat náramná.

Právě měnili směr chůze, když žluté světlo zhaslo.

„Co to má znamenat?" zašeptal Algy.

„Nejspíš šli konečně spát," řekl Biggles a zastavil se. Ze vzdálenosti dvou set yardů vypadala budova ve tmě ještě o něco větší. Objevili obrys přilehlého stavení, což mužům jakoby dokazovalo, že jde o rozlehlý statek.

Gingerův nápad se tentokrát nezrodil ani tak v hlavě, jako spíš v žaludku. Měl hlad, a když zrzkovi kručelo v břiše, muselo se s tím něco dělat.

Bylo jasné, že po něčem k snědku toužili všichni, ale jedině Ginger byl ochoten to povědět nahlas. Přitom byl na tom nejhůř Biggles. Hlava mu zase třeštila bolestí, a neposlouchaly ho ani nohy. Vlekl se vpřed jen díky své nezlomné vůli.

„Docela by mne zajímalo, zda by nám tam neprodali něco na zub," mlsně se olízl Ginger.

Biggles se ohlédl, uviděl velký balvan a posadil se. „Na chvíli si odpočineme," zasípal.

Algy se významně podíval na Gingera a ten svraštil obličej. Pochopil. V tak nepříjemné a nebezpečné situaci by Biggles nikdy nenavrhl přestávku. Teď za noci mezi nepřáteli! Vysvětlení bylo jen jediné: jejich velitel byl na konci sil!

Ale ani Algymu nebylo do zpěvu. Lehký otřes mozku, který utrpěl při pádu letounu, se jednou musel projevit, a bylo obdivuhodné, jak se s tím Algy doposud vyrovnával. Teď se usadil vedle Bigglese a hlava mu sklesla na prsa.

Ginger se na oba štvance soucitně podíval. „Dříve než jste ze mne udělali pilota, živil jsem se všelijak," řekl. „To byste viděli, jak jsem dokázal štípnout košík s jídlem. A nikdo mne nikdy nechytil."

„Obejdeme se bez košíku," zamumlal Biggles. „Kousek od hranic nesmíme riskovat."

„Máš sice pravdu, ale než dostaneme večeři, můžeme pochodovat ještě pěkný kousek cesty. A vzpomeň si na profesora. Taky se pár dnů postil a víš, jak to s ním dopadlo," připomněl dosti nevkusně Ginger.

„Jenže mrzlo," řekl unaveně Biggles. „To nemůžeš srovnávat."

„Musíte něco sníst. I kdyby to byly jen uvařené brambory, postaví nás na nohy."

„Poslyš, kamaráde," řekl Biggles. „Znám hodně případů chlapců, co prchali z nepřátelského území. Devět případů z deseti skončilo před popravčí četou. Víš proč? Protože podlehli únavě a hladu a padli do pasti pro kus žvance!"

„Dobře," kývl Ginger. „Tolik jsem toho neřekl."

„Tak mne nepřemlouvej ke stejné osudové chybě!"

‚A ty myslíš, že neděláme chybu, když se tři dny plahočíme bez kouska jídla? Že se to dá vydržet? A to nevíme, co nás ještě čeká!"

Biggles zaváhal. Sám měl vlčí hlad a cítil, že nemůže Gingerovy důvody zcela přehlížet. „Co tedy navrhuješ?" zeptal se.

„Vy tu zůstanete a já se poohlédnu kolem domu. Nejsem blázen, abych strkal krk do oprátky. Viděl jsem tam hospodářská stavení a mezi nimi bude stodola. Mělo by tam být něco k jídlu. Usedlíci tu přece musí počítat s dlouhou, třeskutou zimou. Bez velkých zásob by nepřežili."

„Co ty si o tom myslíš?" podíval se Biggles na Algyho.

„Je to sice riskantní, ale bez jídla s námi bude zle. Kdyby se nám při přechodu hranic podlamovala kolena slabostí, nemá smysl to ani zkoušet. A kdybychom narazili na ruskou jednotku, budou se nám hlavou honit moc divné myšlenky. Třeba abychom se vzdali, protože dostaneme kůrku chleba."

„Bída," vzdychl Biggles. „Určitě tam mají smečku psů."

„Je to možné," pokrčil rameny Algy. „Stále nám však něco hrozí. Myslím si, že by se to mělo zkusit."

„Dobře," souhlasil konečně Biggles a obrátil se ke Gingerovi. „Udělej co chceš, ale pro lásku Boží, bud opatrný. Kdyby ti psi začali štěkat, okamžitě uháněj zpátky! Půjdou ti po krku."

Ginger se usmál.

„Bez obav,“ řekl a zmizel v temnotě, jakoby tam vážně očekával krásnou špižírnu naplněnou sýry, salámy a pecny chleba.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

JAK GINGEROVI ZASKOČILO

Všechno bylo jinak. Ještě při žádném svém krkolomném podniku nebyl Ginger tak obezřetný jako tentokrát. Vydal se do temnoty s představou, že osud jeho přátel závisí pouze na něm. Už když se jim dušoval, že nehodlá riskovat, věděl, jak hrozně lže. Vloupat se do cizího domu je vždy nebezpečné a tady to platilo dvojnásob. Chtěl to však zkusit a to bez rizika nešlo. Třeba jen troška ukradeného jídla jim mohla přinést rozhodující pomoc.

Ze začátku si počínal tak dobře, že by k němu mohl vstoupit do učení i indiánský zvěd toužící po skalpech, nebo otrlý kasař na cestě za dalším hanebným vloupáním. Blížil se k domu tiše jako mistr mezi lupiči, jako nehmotný a neviditelný přízrak. V té době se ještě domníval, že má před sebou zemědělskou usedlost zdejšího, nejspíš velmi schopného, statkáře. Když se však dostal blíž, poznal svůj omyl. Dům nepřipomínal farmu. Byl mnohem větší rozlohou, byl výstavnější, a jakoby i v Rusku občas platilo anglické „Můj dům, můj hrad“. Stavení bylo něčím mezi zámečkem a pevností.

Před sovětskou revolucí mohlo být venkovským sídlem bohaté šlechtické rodiny. Obytná budova stála uprostřed rozlehlé zahrady s ovocnými i okrasnými stromy, mezi nimiž, na severu překvapivě, přežívaly i vždyzelené keře odkudsi z jihu. Na všem zanechala své neblahé stopy revoluce. Nikdo se nestaral o prořezání stromů, takže kdysi nádherná zahrada nyní připomínala džungli. Hnědá tráva byla prorostlá zaschlým plevelem a tu a tam rostly mladé břízky.

Chátrání zahrady se Gingerovi hodilo. Hustý porost ho totiž dokonale kryl a jedinou obtíží bylo prodírat se k domu nehlučně a tiše. Zblízka ztratila svůj majestát i budova. Připomínala omšelý spící zámek Šípkové Růženky. Ginger se protáhl do zahrady na vzdálenějším konci aleje, která lemovala celé panství. Zastavil se a zkoumal dům očima dravce na číhané. Přelétl zrakem okno za oknem, obhlédl dveře a zjistil, že mu může posloužit jediné okno v přízemí. Sotva si to uvědomil, zaharašil kdesi za domem těžký řetěz.

Gingerovy oči přelétly k hospodářským stavením. Zděsil se. Biggles se nemýlil, mají tam někde psy!

„Ještě že je nepustili ven, musím se dvorku vyhnout," proběhlo mu hlavou a tím byla také vyřešena obtížná otázka, kudy vnikne dovnitř. Zaútočí na dům zepředu!

S očima upřenýma na zem pomalu a opatrně našlapoval, až došel ke zdi. Noc pokročila a obyvatelé se docela jistě nacházeli ve svých postelích. Nebýt nedávno zhasnuté lampy a řinčícího řetězu, mohl by se Ginger klidně domnívat, že rozlehlé stavení je pusté a prázdné. Nespěchal. S očima na stopkách a s ušima nastraženýma se pokusil otevřít hlavní dveře usazené v mohutném portálu. Bylo zamčeno. Přešel proto pomalu k zadnímu rohu budovy a vyklonil hlavu za roh. Srdce se mu rozbušilo.

Když se sem blížili vedeni žlutým světlem a když potom světlo zhaslo, domnívali se, že člověk, který ponocoval šel spát, a že usnul celý dům. Nyní, když měl výhled na delší, postranní část domu, Ginger zjistil, jak se mýlili.

Celé přízemí svítilo, pás oranžového světla zářil ven po celé délce zdi, a křoviny pod římsou byly trochu osvětleny. Udělal ještě několik kroků a pochopil další věc. Uvnitř zatáhli závěsy, takže světlo pronikalo ven jen úzkou spodní štěrbinou…

Ginger strnul. Jeho plán se zhroutil. Původně chtěl vniknout dovnitř, najít kuchyň a špižírnu, a kdyby nic nenašel, vydal by se do prvního patra. Ale teď, když poznal, že obyvatelé nespí? Stojí krajíc chleba za to riziko? Dvorek, kudy se asi běžně vstupovalo, dávno vyloučil a dokonce se divil, jak tiše se chová zdejší druh hlídacích psů. Vnikat do osvětlené místnosti se mu nechtělo, i drzost má své meze. Co tedy? Po chvíli uvažování se rozhodl. „Nahlédnu tou škvírou," zašeptal. „Uvidíme!"

V té době už vnímal i hlasy z přízemí, a nepřekvapilo ho, že tam není jen jeden člověk. Zato ho překvapila slova, kterým porozuměl. V Rusku, přestože blízko finských hranic, by kanadskou angličtinu rozhodně nečekal. Ruština, němčina nebo skandinávské jazyky zde byly běžné, ale tohle?

„Asi jsem se spletl," zavrčel tiše a poslouchal dál. „Very good," zaslechl Ginger už podruhé a když opatrně nahlédl dovnitř, vyschlo

mu v ústech. Kdepak. On nezapomněl jak se mluví anglicky s kanadským přízvukem…

Ginger prožil v životě spoustu roztodivných překvapení, ale jen málo z nich bylo tak velké jako to dnešní. Rozčilením zaťal zuby, křečovitě sevřel pěsti a na čele mu vyvstal pot.

Uvnitř sedělo pět mužů kolem velikého stolu, kde ležely talíře se zbytky řádných porcí. Tři muži byli ruskými důstojníky. Ti sem patřili. Dalším byl von Stalhein. Kdo jiný? Jenomže ten poslední chlap – toho by zde nikdy nehledal!

Ginger ho znal od vidění z finské základny. Dokonce s ním v Oskaru několikrát prohodil pár slov! Jak se ten chlap dostal do tohoto vybraného spolku? Vždyť patřil k mezinárodní letecké peruti finské armády. Říkal o sobě, že se jmenuje Olsen a tvrdil, že prožil celý život v Kanadě. To dokazovala jeho angličtina, což byla ovšem jediná věc, kterou mu Ginger ještě věřil.

Von Stalhein, který byl jazykově nadaný, hovořil s Olsenem anglicky a Ginger s hrůzou poslouchal, jak ten lotrovský Švéd popisuje postavení finských baterií, pěších jednotek a jak se snaží vystihnout slabiny obranných linií. Líčil nepřátelům dokonce i povahové rysy jednotlivých velitelů a letců, které Ginger znal. Bylo jasné, že Olsen je zrádce, že působí ve Finsku jako vyzvědač, a nebylo důležité, zda pracuje pro Němce nebo pro Rusy. Stalhein se skláněl nad poznámkovým sešitem, často se vyptával a zuřivě zapisoval nové poznatky. Rusové jen poslouchali, sami do řeči nezasahovali, a Ginger ani nevěděl, zda rozumějí anglicky.

Když se po chvíli Olsen odmlčel, vytáhl von Stalhein z kapsy několik obálek.

„Doručíte je obvyklou cestou," vyzval vyzvědače. „Ať jsou na místě nejpozději do zítřejšího večera'"

„To není problém," usmál se špion.

„Dostal jste se sem jako vždycky? Neměl jste potíže?"

‚Jak jinak? To myslíte pěšky? To bych si dal. Svoje letadlo nechávám vždycky stát na stejném místě, v údolí kus od hranic. Je to docela blízko. Mimochodem, co se tady chystá? Všude jsem zakopával o vojáky. Vidíte, to vlastně byla potíž. Neznat heslo, zadrželi by mne nejméně čtyřikrát."

Než von Stalhein odpověděl, usrkl víno a zatáhl z cigarety nasazené ve dlouhé špičce.

„Poslyšte," řekl rozšafně. „V poslední době máme značné trápení s chlapíkem, který se jmenuje Bigglesworth. Měl byste ho znát. Patří k vaší mezinárodní peruti."

„Jestli ho znám?" vytřeštil oči Olsen. „Jasně že toho špinavého lotra znám a mám ho plné zuby. Ten hrdina se jednou denně chlubí tím, kolik sestřelil ve Francii německých letadel."

Von Stalhein se ušklíbil. „Je to britský agent."

„Gože?" Olsen povyskočil na židli. „Létá pouze se třemi dalšími výtečníky. Teď si vzpomínám, že jsem je během posledních dvou dnů neviděl. Co s nimi máte společného?"

‚Docela bych si přál mít tak sehraný tým, jako jsou ti tři," sklonil hlavu Stalhein. „Pronikli na sovětské území a zmocnili se nesmírně důležitých dokumentů. Nemám důvod se domnívat, že by se jim zdařilo vrátit se do Finska. Přišli tady o všechna letadla, takže šlapou zpátky pěšky. Protože jsme ale neprodyšně obsadili hranice, padnou do pasti a budu mít od nich konečně klid." Olsen si zhluboka přihnul. „Vsadil bych se, že jich také máte plné zuby, co?"

Po vážné kapitánově tváři přelétl trpký úsměv. „Už jste někdy chytal úhoře holýma rukama?"

„Proč holýma rukama? To nemá Rudá armáda dost zbraní?"

„Jistě," Stalhein ožil a nahnul se k němu přes stůl. „A co vy? Nechtěl byste nám při líčení na škodnou trochu pomoci?"

„Proč ne? Bude zábava."

„Takže zpět k mému plánu," Stalhein se napřímil a tvář mu opět zpřísněla. „Na Bigglesworthа a jeho kumpány si počíhám osobně. Musí rovnou do Oskaru, aby předali dokumenty svým chlebodárcům. Jejich schopnost zmizet je však mimořádná. Kdyby nám zas uklouzli a vy se dostal k nim a k dokumentům, vyplatím vám za ty papíry, řekněme, tisíc liber. Další tisíc dostanete za Bigglesworthа, ať už živého či mrtvého. Za ostatní vám, při stejných podmínkách, vyplatím pět set liber za každého!"

„Nádhera," řekl Olsen a uznale se ušklíbl. „Ještě nikdo mi nenabídl tolik peněz za tak málo práce." Poposedl a řezavě se zasmál. „Odpusťte, ale teď si přeji, aby vám opět uklouzli! Pokud se

to stane, potom, až vám ponesu příští novinky, vezmu s sebou velký tlumok. Nadřu se! Čtyři hlavy přece něco váží! Uznáte přece, že živé je sem nedostanu, do stíhačky se nevejdou. Takže poslední dotaz: nestačily by jen jejich skalpy?“

Von Stalhein ztuhl a jeho tvář se stáhla odporem. „Takové vtipy si nechte, Olsene. Nežijeme v šestnáctém století ani mezi kanibaly!“

„Válka je válka, pane. Nebývám útlocitný a nemám choulostivý žaludek.“

„To jsem pochopil,“ pronesl suše Stalhein. „Těla si nechte a hlavy také. Stačí mi důkaz, že už nebudou překážet. Budte však opatrný, aby vás nepodezřívali. Jste pro nás velmi užitečný.“

„Mne? K smíchu! Nechápu, proč bych měl být pro Finy horší, než nějaký jiný Švéd.“

Von Stalhein se odvrátil od Olsena a dal se do hovoru s Rusem. Němec pokrčil rameny, napsal nějakou delší poznámku a podal papír jednomu z ruských důstojníků. Všichni dopili a vstali. Von Stalhein se odvrátil od Olsena a dal se do hovoru s Rusem v jeho vlastním jazyce. Pak jako ukáznění vojáci srovnali židle u stolů, a opustili místnosti. Poslední odcházející Rus za sebou přibouchl dveře a jídelna byla náhle prázdná.

Až nyní dostal Ginger příležitost, aby se nadechl. První šok už pominul, ale dosud se cítil jako omámen. Ne, nebyl to správný výraz. Ohromení ustupovalo a v jeho mozku se rojily nápady, co by měl udělat. Vtrhnout do domu a na místě zastřelit zrádce? Otočit se a uhánět za Bigglesem, aby ho seznámil se zdrcujícími novinkami? Vydat se k hranicím a varovat Finy, že nepřítel zná slabiny jejich obrany do nejmenších podrobností? Vzít Bigglesovi doklady a donést je do bezpečí?

Nic z toho neudělá! Nejdřív splní úkol, který ho sem přivedl. Zmocní se jídla. Na stole, pár stop od něho, zbývalo jenom masa tolik, že ho nestačí odnést! Nemohl tomu pokušení odolat, vždyť se mu vytoužené jídlo přímo nabízelo.

Přikročil k jednomu z oken. Jak se dalo očekávat bylo zavřené na západku. Zauvažoval co s tím, ale neváhal příliš dlouho. Musí dovnitř. Prohlédl si malé skleněné tabulky a měl štěstí. Sklo přímo nad západkou bylo prasklé. Stačilo s vyštípnutým kusem několikrát zaviklat a ocitl se mu v ruce. Cesta k západce byla volná!

Prostrčil ruku a dosáhl na kličku. Uvolnil ji, okno zaskřípalo, a Ginger byl uvnitř. Nechal okno otevřené a jen přehodil závěs, tuze potřeboval pohodlný nouzový východ. Vůbec nepochyboval o tom, jak rychle bude prchat pryč. Vrhl se ke stolu.

Pohled zvenčí ho neoklamal. Ležela tu celá půlka do zlatova vypečeného kuřete a někdo ze stolovníků pohrdl i zázračně velkou porcí pečené husy. Nejdřív nastrkal za košili několik velkých krajíců chleba, pak popadl kuřátko a vzápětí si všiml mísy téměř na plněné opečenými bramborami. Kuře mu vypadlo z ruky. Jak to jen odnese?

Sáhl po ubrousku, aby kořist zabalil, když se za ním otevřely dveře. Ginger se otočil a zůstal stát s otevřenými ústy tváří v tvář sovětskému vojákovi. Strážný s puškou přehozenou přes rameno se na zrzka přihlouple usmál, došel k oknu a opřel se o parapet. Stál tam jako socha a culil se jako sluníčko.

Ginger v první chvíli nepochopil, co se děje. Pak mu naštěstí došlo, že ten ozbrojený zarostlý mužík ho považuje za služebníka německého spojence, který tu uklízí.

„Jak já se tě zbavím, holoubku?“ řekl zrzek s vlídným úsměvem a výrazem člověka, který vyrostl na pláních zarostlých dutohlávkou sobí a příslušnými parohatými zvířaty.

Rudoarmějec odpověděl něco naprosto nesrozumitelného a úsměv na jeho tváři zazářil ještě vroucněji.

Na stole stály vinné lahve s dlouhým hrdlem. Tři byly prázdné, dvě neotevřené a z jedné byla odlita asi třetinu vzácného moku. Musel být vzácný, neboť obyčejné víno by tak vznešení hosté jistě nepili. Ginger uchopil nedopitou láhev a s dobráckým výrazem ji nabídl strážnému.

Zarostlý voják opět něco tajemného řekl, ale rozhodně se v tom netajila urážka. Očka se mu rozzářila. Ginger ho poplácal po rameni,

a snažil se mu naznačit, že by bylo vhodné jít hlídkovat jinam. Ukázal mu, aby schoval láhev pod blůzu.

„Nikdo nemusí vědět, že piješ ve službě," poradil mu anglicky a voják jakoby pochopil co říká. Zmocnil se lahve, zastrčil ji a se šťastným úsměvem vycouval z místnosti.

Ginger zhluboka vydechl. Ačkoli nervové vypětí pominulo, cítil se jako po ráně do hlavy. Musel však dokončit práci, jídlo zde nenechá. Chléb už měl za košilí, teď rychle brambory a maso. Posloužil mu ubrousek, do něhož spásné pochoutky zabalil, a co nejrychleji couval k oknu. Odkopl závěs, přehoupl se přes spodní část okna a byl z domu venku. Závěs se ještě houpal, když do jídelny kdosi vstoupil.

Zrzek dovíral okno tiše a pomalu, takže ho zahlédl. Ve dveřích se objevil skutečný sluha a hrnul se ke stolu. Asi mu nepřipadlo nijak zvláštní, že na stole zbylo tak málo, nenapadlo ho, že část potravin zmizela. Začal prostě uklízet zbytky po večeři.

Zlodějský host se dál o okno nestaral. Rozhlédl se, zda neuvidí nějakou hlídku a spěchal do temného krytu houštiny. Připomínal lstivou lišku odnášející si kořist z vypleněného kurníku. Měkce našlapoval a po nervy drásajícím vypětí měl báječný pocit úlevy. Dával si už pozor jen na to, aby mu nevypadlo kuřátko či pár brambor. Zpomalil až v bezpečné vzdálenosti od domu a ke svým přátelům se dokolébal pomalu, se šťastným a uvolněným výrazem ve tváři. Zvítězil! Splnil své poslání, nesl spoustu jídla a navíc získal informace životně důležité nejenom pro ně, ale snad i pro celé Finsko!

„Ó sladký patrone letců! Ó bájný Ikare! Děkujeme ti tisíckrát!" zajásal Algy. „Bigglesi, on nás nakrmí."

„Mlč a jez!" řekl Ginger a strčil mu do ruky husí stehno. „Pro tebe mám dietu, Bigglesi. Kuřátko. A jezte rychle, hned potom musíme pryč!" mlel úspěšný zloděj a také se vrhl na jídlo. „Mám pro vás noviny, které vás porazí a přestane vám chutnat."

„Jak mi ta husa přistává v žaludku, tak cítím, že mě neporazí nic!" řekl Algy.

„Tomu nevěř," odsekl Ginger s napětím ve hlase.

„To znamená, že je tu von Stalhein?“ zeptal se s plnými ústy Biggles.

„Na to můžeš vsadit krk. A není sám. Kam se vrtneme my, tam najdeš i jeho,“ řekl Ginger a přinutil je, aby vstali a usadili se mezi několika balvany, roztroušenými opodál. „Stín je tu mnohem hlubší, jsme lépe schováni,“ prohlásil, když si opřeli záda o kameny, a obrys budovy jim zmizel z dohledu. Dal se pak do líčení všeho co viděl a slyšel, ale ačkoli Biggles i Algy naslouchali napjatě, chuť k jídlu je zatím nepřešla.

„Skvělá práce, hochu,“ pochválil ho Biggles, když skončil. „Von Stalhein je větší lotr, než jsem si myslel. Ale nás si zase tolik necení. Přesto mi nevadí tolik jako Olsen. Stalhein je Němec a pracuje pro Německo. Olsen si však zaslouží oprátku. Je to Jidáš. Nikdy jsem nelitoval, že v Anglii zrušili mučírny, ale pro tohoto pána mohli jednu zachovat. My jsme si také několikrát zahráli na vyzvědače, ale k vraždě jsme se nesnížili nikdy. A už vůbec ne za špinavé peníze! Najedli jste se?“

„Ještě by se do mne něco vešlo, ale už je mi mnohem líp,“ řekl s úsměvem Algy.

„Chci Olsena,“ zavrčel Biggles drsným hlasem. „Zmocníme se toho darebáka dřív, než nadělá další potíže. Zná heslo a to nám velice pomůže na cestě k hranici. Rusové…“

„Myslíš, že ti ho poví?“ přerušil ho Algy.

„Ještě rád,“ řekl Biggles. „Vezmu si tu krysu na starost sám. Určitě vyrazí z domu zadním vchodem, odkud vede k západu jeho tajná stezka a my nesmíme tu pěšinu minout. Nechal své letadlo nedaleko hranic, což už nebude daleko odtud. Byl by blázen, kdyby šel jinudy.“

„Jdeme hned?“ zeptal se Ginger.

„Ovšem. Olsen nemá nač čekat. Musí se brzy vrátit do Finska.“

Vyrazili. Noční večeře skončila, jen Biggles ještě nestačil dojíst své kuře, a okusoval stehýnko za chůze. Druzí dva klusali za ním přes skály, křovinami a museli překonat i malý potok. Obešli stavení a asi o čtvrt míle dál skutečně narazili na stezku. Překvapila je. Byla tak široká, že po ní mohl jet i automobil a protože byla vyježděná, patrně po ní také nějaká vozidla jezdila. „Jasně,“ zašeptal Biggles.

„Je to přímá spojka k hranicím a Rusové ji teď užívají dost často. Počkáme stranou, abychom se nedožili nemilého překvapení.“

„Nemohl už Olsen projít?“ zeptal se Algy.

„Nevěřím,“ řekl Ginger. „Tolik zase nespěchal.“

„Můžeme si odpočinout a v klidu dojíst Gingerovu kořist,“ rozhodl Biggles. „Copak jsi nám ještě přinesl, milý hochu?“

Ginger vylovil zpod košile chléb a rozbalil ubrousek s pečenými bramborami a zbytkem drůbežího masa.

‚Až teď si uvědomuji, jaký mám k tobě vřelý vztah,“ řekl Algy a zamlaskal.

„Gingere, jsi kouzelník a genius,“ prohlásil Biggles. „Pokud se vrátíme do Londýna, navrhnu tě k povýšení a vyznamenání. Dokonce uvažuji o tom, že by ses mohl stát generálem zásobování armády Jeho královského veličenstva.“ Sáhl po jídle a jal se ho obřadně rozdělovat.

„Jezte tiše a nemlaskejte nahlas!“ vybídl pak hodovníky. „Je možné, že se Olsen objeví každou chvíli.“

„Ať počká,“ řekl Algy. „Zkazil by mi chuť a pak už by určitě nevyváži se zdravou kůží.“

Olsen se však výjimečně zachoval slušně. Dalších deset minut bylo slyšet jen spokojené žvýkání. Pak brambory a chléb zmizely a z porcí drůbeže zbyly jen ohlodané kosti. Konečně si Algy otřel mastné prsty o kalhoty.

„Panečku, to se mi ulevilo,“ ušklíbl se labužnicky.

Ostatní se jen spokojeně usmívali a pohodlně se opřeli o stromy. Biggles si připravil pistoli a Algy ručnici. Závěr jejich pouti se přiblížil.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ
HRANICE POD PALBOU

Krátký zbytek noci strávili netrpělivým čekáním. Nezamhouřili oka, ale zrádce si dal na čas. Až když se východní obzor zabarvil do šeda, zaslechli ze směru od usedlosti zvuky. Na cestě se ozvalo skřípání štěrku, kterým byla místy vyztužena, a současně rozeznali rychlé kroky. Pak spatřili mužskou postavu. Olsen. Leteckou bundu nesl přes ruku, brýle měl omotané kolem zápěstí.

„Je sám. Skvělé," zašeptal Biggles. „Ani se nehněte, než vydám povel!"

Dokud se špion nedostal na dosah, Biggles se ani nepohnul. Když však došel k němu, vyskočil jako čertík z krabičky a zastoupil mu cestu.

„Haló, Olsene," vybafl na něj. „Copak tu děláte, příteli?"

Z Olsenovy tváře zmizel výraz sebejistoty. Vysoký Švéd sebou trhl, jakoby mu přímo u ucha vystřelili z děla. Otevřel ústa a tvář mu zesinala.

„Co..? Proč..? Vy tady..?" koktal nesouvisle a očima zatékal po okolí, aby zjistil, zda je Biggles sám. „Já musel nouzově přistát… Vy také?"

‚A kde máte letadlo, člověče!" zhrozil se Biggles. „Vždyť vy hrozně riskujete, když se tak bezstarostně touláte nepřátelským územím. Jste v SSSR a všude kolem jsou vojáci! Zastřelí vás."

„Já vím. Není to zábava," vzpamatovával se Olsen a nemilým dotazům čelil také otázkou: „A jak jste se sem dostal vy?"

„Já?" usmál se Biggles. „Měl jsem tu menší řízení."

„Čeho se týkalo?" zajímalo Olsena a jeho ruka se nenápadně sunula ke kapse.

„Tohle bych zrovna nezkoušel," řekl měkce Biggles a lehce trhl hlavou dozadu. „Podívejte se tam! Vidíte tu pušku? Přítel Algy Lacey má prst na spoušti a je to divoch, věřte mi."

„Co to má znamenat?" vyjekl Švéd a spustil ruku.

„Že hra skončila, Olsene," řekl Biggles ostře. „Víme proč jste měl besedu s von Stalheinem a také víme o vaku s našimi hlavami, o penězích a o dopisech. Je konec!"

„O čem to mluvíte?" bránil se pilot, jehož tvář zpopelavěla. „Jaké hlavy? Jaké dopisy?"

„Dejte je sem!" rozkázal Biggles, vytáhl pistoli a namířil ji na vyzvědače. Aniž z něj spustil zrak, mávl paží. „Už můžete vylézt," vyzval své přátele. „Algy, seber mu zbraň a vyber mu z kapsy dopisy. O ty se, Olsene, nemusíte bát. Doručím je na správné adresy sám. Jsem takový dobrák, že ze sebe udělám listonoše. Kvůli vám! Chovejte se proto slušně, mohl bych si to dobráctví ještě rozmyslet. Zvedněte ruce!"

Olsen byl bílý jako čerstvý sníh a koutky úst mu cukaly vztekem a bezmocností. Pomalu zvedl ruce. Algy mu sebral pistoli a podal ji Gingerovi. Pak u něj našel dopisy a strčil je do kapsy.

„Jsou chvíle, kdy mám chuť někomu zakroutit krkem, Olsene, a je to právě teď," řekl Biggles. „Ale neudělám to. Převedu vás přes hranice a ve Finsku vás postavíme před řádný soud. Máte poslední příležitost získat aspoň nějaké polehčující okolnosti. Chceme znát heslo pro dnešní den. Je to jasné?"

„A jak bych ho asi mohl znát?" vybuchl Švéd. „Vy si vymyslíte nesmysl a já si to mám odnést? Jasné je to, že jsem musel nouzově přistát. Povězte mi jediný důvod, proč, jak a kde bych měl poznat tajné heslo ruských vojáků!"

„Když vám stačí jen jeden důvod, tak prosím," usmál se Biggles. „V těch dopisech by se jich jistě našlo víc, ale já ctím listovní tajemství. Stalo se nestalo, a váš noční dýchánek s von Stalheinem a Rusy měl svědka, který umí anglicky! Zdi měly uši, jak se říká, a my tu jen zbytečně ztrácíme čas! To heslo, Olsene! Zachráníte si život! Ven s ním!"

Špion zatěkal očima z jedné tváře na druhou a nenalezl v nich ani nejmenší náznak náklonnosti či soucitu. V žádném pohledu neviděl slitování. Dobře věděl, jak se trestá výzvědná činnost, a snad právě představa chladné ranní mlhy u popravčí zdi zlomila jeho odpor.

„Dobře,“ řekl odevzdaně. „Dostali jste mne. Povím vám heslo, když mne necháte zmizet.“

„Nesmysl!“ utrhl se na něj Biggles. „Nejsme hlupáci, člověče. Půjdete s námi. Když narazíme na ruskou hlídku a vy uděláte jen jeden podezřelý pohyb, dostanete do těla nejméně dvě kulky. Na blízko střílet umíme! Takže rychle! Poslední příležitost. Ať už uděláte cokoli, vaše špinavá práce skončila. Povíte heslo a půjdete s námi, nebo ho neřeknete, a potáhnete k čertu. Teď hned!“ Biggles pozvedl pistoli.

Olsen couvl a přikrčil se.

„Ne, to ne,“ vyjekl. „To heslo je… Petrovič.“

„Doufám, že nelžete,“ podezíravě na něj pohlédl Biggles. „A je to také ve vašem zájmu. V pořádku, jdeme!“

Dali se na pochod. Procesí vedl Olsen s Bigglesovou pistolí v zádech, za nimi další dva muži. Ušli však asi jen třicet kroků, když v povzdálí třeskl výstřel. Biggles uskočil a všichni ostatní ho následovali. V mlžném svítání uviděli vpravo přesně to, co se dalo očekávat. Z šedého oparu vybíhal z lesa jeden ruský voják za druhým a nebylo třeba hádat, kam mají namířeno.

První se vzpamatoval Olsen. Čekal na příležitosti a nyní, když přišla, chopil se jí. Prudce vrazil do Bigglese a vyrazil jako blesk za svou spásou, oděnou do sovětských stejnokrojů. Zvedl ruce vysoko nad hlavu a pelášil k nim jako zajíc.

Biggles zavrávoral, ale pak jednal stejně rychle. Každá válka vyžaduje oběti, ale on odmítal radit mezi ně život zrádce. Olsen musel zaplatit za svou podlost, za slib, že přinese Stalheinovi jejich hlavy a za špinavé peníze, pro něž to všechno dělal.

„Stát, Olsene!“ vykřikl a namířil zbraň. „Střelím!“ Prchající muž nezastavil. V běhu se pootočil a v jeho ruce se zjevila druhá pistole, kterou utajil v pouzdře pod paží. Stačil dokonce vystřelit, ale Biggles byl rychlejší. Zmáčkli kohoutek téměř současně, ale špionova kulka jen hvízdla vzduchem nedaleko Bigglesovy hlavy, zatímco stojící muž zasáhl přesně. Olsen něco vykřikl, rozhodil paže, a pak se mu podlomila kolena a zhroutil se na stezku.

Rusy to samozřejmě nezastavilo. Uháněli dál, ale k místu srážky jim naštěstí ještě chybělo dobrých dvě stě yardů. Biggles zasunul pistoli do kapsy.

„Tudy!“ vykřikl a vrhl se do lesa vlevo. Ostatní ho následovali, aniž by je musel pobízet.

Ačkoli se sovětská hlídka dostala tak blízko, měli prchající značnou výhodu. Jehličnatý porost do něhož vtrhli byl natolik hustý, že je Rusové ihned ztratili z očí. Mohli tedy libovolně měnit směr útěku a spoléhat na to, že vojáky zmatou. Jenomže Biggles se chtěl co nejrychleji dostat k hranici a uháněl přímo k západu. Jeho hlavní myšlenkou bylo nepřipustit, aby se k honbě přidaly další pohraniční oddíly. Kdyby k tomu došlo, Sověti by se dohodli a tajné heslo by ztratilo význam.

Dost dlouho proto prchali porostem tak rychle, jak to jen šlo, ale když stromy před nimi prořídly, Biggles zpomalil. Nebylo by chytré vyrazit z lesa na oči jiným Rusům jako štvaná zvěř. Hustý les však ustupoval, borovice řídly, až převládaly nižší křoviny, a nakonec se před muži otevřela širá pláň, zarostlá kručinkou, vřesem, lišejníky a hnědou travou, sežehnutou zimními mrazy.

Biggles se zastavil a pečlivě obhlédl kraj, kterým půjdou. Pláň se před nimi pomalu svažovala a na některých místech přecházela do jakýchsi prudce klesajících schodů. Mnohde se tyčily šedivé skály, vyčnívající do výše jako rozhledny. Biggles zamířil k nejbližší z nich.

„Mějte oči otevřené,“ vyzval ostatní a začal šplhat na vrchol. Netrvalo mu to dlouho a nahoře se také nijak nezdržel. Po několika minutách sklouzl zpátky na slehlou trávu.

„Všude se to hemží vojáky,“ řekl trpce. „Ačkoli jsem neviděl žádné zátarasy nebo zákopy, jsme už určitě blízko hraniční čáry. Musíme dál a pokud se nám ti sovětští chlapci připletou do cesty, povíme jim heslo a budeme doufat, že je správné. Myslím, že jsem poznal, kudy vede Olsenova stezka. Jen těžko by tu byly dvě cesty ke hranici. Ta naše se ztrácí asi po míli v hustém lese. Když se tam dostaneme a pak ji budeme sledovat z hloubky lesa, může se nám poštěstit, že narazíme na Olsenovo letadlo. Na téhle pláni přistát nemohl a příliš daleko odtud také ne.“

„Veď nás," řekl Algy.

Postupovali pomaleji, protože na otevřené pláni museli zvažovat každý krok. Snažili se vyhnout sebemenší možnosti střetu s Rusy a překvapivě dlouho se jim to dařilo, ačkoli jednou chybělo ke střetnutí sotva padesát yardů. Přesto se však neomylně blížili k vytouženému cíli. Pláň měli za sebou.

A právě při vstupu do lesa, kde se vzali, tu se vzali, seděli na osamělém skalisku dva vojáci kouřící machorku. Zdálo se, že na ně čekají..Uviděli příchozí a vyšli jim vstříc.

Biggles se zatvářil, jakoby potkal dva spolužáky. S úsměvem k nim došel a řekl heslo. Nechtěl připustit sebemenší náznak nepřátelství, tím spíše, že neměl důkaz, zda je Olsen neoklamal. Ukázalo se, že heslo platí, muži se však tvářili udiveně. Slyšeli sice správné slovo, ale na podivném místě a od podivných lidí. Biggles pokynul Algymu, aby vylovil z kapsy Olsenovy dopisy, vzal je, a mávl s nimi k západu. Snad Rusové pochopí, s jak důležitými posly mají tu čest.

Jeden z Rusů se ušklíbl, něco poznamenal, a Biggles pochopil, že si je dobírá pro jejich strašlivě zchátralé stejnokroje a neoholené tváře. Gesto vojákovy ruky však bylo jednoznačné. Proč by tedy měli váhat?

Rychle mizeli v lese a Biggles se ještě jednou ohlédl. Udělal to právě ve chvíli, kdy Algy úlevně vydechl a Ginger hodlal poznamenat něco zaručeně velmi veselého.

„Utíkáme!" zasyčel Biggles a zarazil zrzkovi řeč. „Ti dva běží za námi a nejsou sami!"

Pochopil, co se přihodilo. Na místo dorazila skupina vojáků se zprávou o prchající a střílející trojici. Přišla o pár minut pozdě a oklamaní hlídkující muži chtěli odčinit chybu. Byli svěží, dřepěním na skále se rozhodně neunavili, a pádili rychle.

Vypadalo to opět zoufale. Utíkat co nejrychleji do kopce se už nikomu z trojice nechtělo, ale co zbývalo? Konečně se stoupání zmírnilo, terén se srovnal a pak dokonce běželi mírným klesáním.

„Už jsme za hranicemi?" zasípal po chvíli Algy.

„Nevím," lapal po dechu Biggles. „Stejně hranici nepoznáme. Už jednou se tu přehnala válka. Snad narazíme na finské jednotky…"

Jenomže věděl, že stejně snadno ještě mohou narazit na sovětské vojáky a proto ze stezky odbočil. Postupovali pak mlázím souběžně s pěšinou a dávali pozor, aby ji měli v dohledu. Křoviny sice postup zpomalily, ale muži se s tím vyrovnávali statečně.

Prchali. Za nimi se ozýval povyk a občas zazněl výstřel. Bylo obtížné si představit, po čem vojáci střílí. Prchajícím se stále dařilo držet se z jejich dohledu, a to vedlo Bigglese k domněnce, že Rusové pálí slepě mezi stromy bez naděje, že někoho zasáhnou. Určitě by to nesvědčilo o zdravém rozumu pronásledovatelů, ale možné to bylo. Biggles se takové bláhovosti mohl jen pousmát.

A potom Ginger spatřil letoun. Gladiator s finskými výsostnými znaky stál pod stromy při kraji táhlého, zázračně rovného údolí, dostatečně širokého pro přistání i vzlet. Olsen zamaskoval svou stíhačku velice dobře a kdyby Ginger nevěděl, že tu někde může stát, určitě by ji přehlédl. Zastavili se u stroje a těžce oddechovali. Jednomístná stíhačka mohla zachránit jen jednoho z nich a Algy s Gingerem jako jeden muž pohlédli na Bigglese. Než se však zmohli na slovo, jejich velitel rozhodl:

„Letíš ty, Gingere!“ řekl. „Vezmeš všechny papíry a doručíš je plukovníkovi Raymondovi! Požádej ho o pomoc. Pokud se toho ujme, bude to skvělé, pokud ne, nějak se už domů dostaneme sami. Času máme málo, tak dělej!“

Ginger znal Bigglese příliš dobře na to, aby se s ním hádal.

„Dobře,“ kývl. Převzal nenáviděnou obálku a dopisy, zastrčil všechno do kapsy a vyskočil do kabiny gladiatoru. „Hodně štěstí,“ zavolal, ale jeho hlas nezněl šťastně, spíše z něj čišela obava a nejistota. Motor naskočil na druhý pokus a vrtule se roztočila. Na zahřívání motoru nebyl čas. Gladiator se pohnul, jak nabíral rychlost několikrát bujně poskočil na nerovné dráze, a potom se lehce vznesl do vzduchu.

V lese za dvojicí pěších letců zapraskaly větve a zazněly hlasy. Blížilo se nebezpečí a ti dva si už nemohli všímat letadla. Rozum jim velel prchat dál. Vpravo, nedaleko od okraje lesa leželo další jezero, a jakoby si zde Biggles užil jezer málo, vyrazil k němu. Sám nevěděl proč ten směr vybral. Snad proto, že si všiml členitých skalnatých břehů, které jim mohly poskytnout lepší skrýš než otevřená krajina.

Nepochyboval o tom, že útěk otevřeným a přehledným údolím by pro ně byl před hlavněmi ruských zbraní osudný. Překotně se hnal k pobřežním skalám, skočil do mělké vody a brodil se dál, až vystřikovala do výše. Algy běžel těsně za ním a měl na jazyku otázku, čím to je, že Biggles neustále tolik touží po koupeli. V okamžiku, kdy si vyhlédli vhodné útočiště, objevil se na kraji lesa, asi sto yardů od nich ruský oddíl.

Algy si všiml, že vojáci vyběhli z lesa jako splašení a rázem zapomněl na Bigglesovu lásku ke studené vodě.

„Podívej, nemají velitele," zašeptal. Biggles kývl. Vypadalo to, že o dostižení uprchlíků usilují jen obyčejní vojáci, vystrašení tím, jak se dali oklamat. Na okraji lesa se zastavili, hádali se mezi sebou a nedokázali se dohodnout, kterým směrem dál. Vládl mezi nimi zmatek, což bylo pro uprchlíky velice slibné.

„Jdou po nás jen proto, že se bojí, aby je velitel nepotrestal," špitl Algy. Biggles se souhlasně ušklíbl, ale vzápětí se mu tvář stáhla napětím. Mezi stromy se náhle jako duchové zjevili tři jezdci. Přijeli tiše, neboť dusot jejich koní utlumila měkká lesní zem. Na koních seděli dva ruští důstojníci a von Stalhein.

„Je po zábavě," hlesl Biggles a měl pravdu. Důstojníci se ujali velení a rázem bylo jasno. Zazněly ostré rozkazy a z neladného shluku vojáků vznikly čtyři hlídky, které ihned zahájily průzkum okolí. Důkladnou a hlavně systematickou prohlídku místa, která nezanedbala ani jedinou podrobnost. Na místě, kde odpočíval Olsenův gladiator zůstal jen nervózní von Stalhein.

Biggles s Algym znepokojeně sledovali zázračný vznik armády ze zmatených jedinců a ani je nenapadlo, že jejich úkryt objeví někdo docela jiný. V té chvíli se nad jejich hlavami objevil sovětský letoun a žádný z užaslé dvojice letců nikdy nepochopil, jak mohl přeslechnout burácení jeho motorů. Vynořil se nad nimi jako přízrak, letěl velmi nízko a přehlédnout je nemohl. Pilot převzal úlohu psa stopaře a Biggles nepochyboval, že je s von Stalheinem v přímém kontaktu.

Tím skončil pokus o pomalý a obezřetný postup k hranici. Nyní, když byli sledováni ze vzduchu, už neměl naději na úspěch. Úkryt mohli nalézt jen v hustém lese, kde ovšem zase hrozily pozemní

sovětské hlídky. Pokud jim rychle nezmizí z dohledu, jejich útěk skončí…

„Konec s poleháváním," řekl Biggles. „Rychle pryč." Dokončil obhlídku terénu a s hrůzou sledoval, jak se ruské hlídky stahují z druhé strany údolí, blíží se ke břehu jezera, a k jejich nepohodlnému skalnímu ležení, jehož jedinou výhodu zmařil ruský letec.

Algy zvedl hlavu a zdálo se mu, že sovětský stroj poodlétl dále od nich, že je právě nemůže sledovat.

„Jdeme ke stromům na druhé straně jezera," navrhl a Biggles souhlasil. Kličkovali mezi pobřežními skalami k přítoku do jezera a chvílemi nevěděli před kterým z pronásledovatelů se dříve skrýt. Postupovali však vytrvale, až jim ke druhému břehu chybělo sotva čtvrt míle. Až na jeden široký výběžek se zde jezero rozdrobilo na řadu velikých louží, mezi nimiž se tyčila stále mohutnější a vyšší skaliska a rostly tu stromy. Vnikli mezi ně. Porost zde zhoustl, ztěžoval jim chůzi, ale chránil je před zraky Rusů a působil značné nesnáze i jejich létajícímu hlídači.

Algy to vymyslel dobře. Zbývalo přeběhnout pás rákosí u zátoky jezera a budou v lese. Biggles i Algy se přikrčili, rozběhli se, jenomže rákosí je hanebně zradilo. Prořídlo a pak běželi místem, kde je nekrylo nic. Podle zesíleného zvuku motoru poznali, že se letadlo obrací. Pilot je zřejmě uviděl a Bigglese napadlo, že už nepočká, až mu zmizí v lese a uchystá jim svérázné překvapení.

Vzhlédl a poznal, že se nemýlil. Od letounu se odpojil nevelký předmět a padal k zemi. Vybuchl sotva padesát yardů od nich a k obloze vyrazil oblak kouře.

‚Dýmovnice!" vykřikl Biggles. „Chce Rusům ukázat kde jsme. Jen ať se tady von Stalhein ukáže! Také mám pro něj dárek." Mávl pistolí, dodal pár kleteb, ale nepolevoval v usilovném běhu. Z dýmovnice se valil kouř, pokřik vojáků sílil a otázkou bylo, jak si s těžkým terénem poradí koně tří jezdců.

„Neřekl bych, že se mi tu líbí," vykřikoval uřícený Algy a přehodil si pušku do pravé ruky. „Toho běhání už mám po krk a navíc se mi zdá, že si budeme muset prostřílet cestu. Vyhlíží to tady dost bezvýchodně."

„Skvělý postřeh,“ těžce dýchal Biggles. „Nechtěl bys ještě prohodit pár zdvořilých slůvek o počasí?“

„Možná sprchne,“ zasípal Algy a zvedl hlavu, aby zjistil, kdy mohou očekávat další dárek od ruského pilota. „Podívej se!“ vykřikl náhle.

Ruský letoun z oblohy nezmizel, ale už tam nebyl sám. Shůry se k němu jako torpédo řítil gladiator a nebylo to všechno. Nedaleko za stíhačkou, plul vznešeně vzduchem létající člun.

„Ginger!“ vykřikl Biggles. „Nikdo jiný to být nemůže. Uviděl hydroplán a navedl ho sem.“

„Musíme jim ukázat, kde jsme!“ křičel divoce Algy a hlas mu přeskakoval radostí.

„Vezmu si to na starost sám,“ zarazil ho Biggles. „Ty musíš zalehnout tam za ty balvany a udržet Rusy co nejdál! Nejdříve střílej na jezdce, ti jsou nejnebezpečnější!“

Algy sebou mrskl za balvan a cvakla pojistka jeho pušky. Pak třeskl první výstřel, vzápětí druhý, a Algyho střelba rychle pokračovala.

Biggles odběhl za větší skálu, a chráněn před odvetnou palbou, se jal sklízet rákos, zahnědlý a vyschlý, jak ho poznamenaly zimní vražedné mrazy. Házel ho na hromadu a činil se tak horlivě, že neuplynuly ani dvě minuty a k obloze stoupal sloupec kouře. Konečně měl čas pohlédnout nahoru, odkud sem doléhal zvuk střelby z kulometů.

Nebyl by stíhacím letcem, aby ho podívaná nevzrušila. Vzdušný souboj jeho přítele se sovětským letadlem ho zaujal tak, že málem zapomněl na střelbu z ruských zbraní a na dohořívající rákos. Gladiator se zavěsil za sovětský stroj a z hlavní jeho kulometů sršel v krátkých dávkách oheň. Napadený letoun uhýbal tu vpravo, tu vlevo v zoufalé snaze uniknout, ale útočník byl obratnější.

Útočící gladiator se prudkým obratem dostal pod břicho ruského letadla a Biggles měl dojem, že rozeznává jak jednotlivé střely trhají trup. Potom vyrazil ze zasaženého stroje oblak dýmu a nešťastný pilot měl už jen jednu starost. Kde a jak přistát. Nebyl to však začátečník, a tak se mu to i s pokašlávajícími motory podařilo. Proběhlo to nesmírně rychle. Kymácející se letadlo mířilo k údolí, v

němž přistával Olsen, ale nedolétlo. Kola podvozku se dotkla skalnatého břehu těsně za jezerem a ulomila se. Zazněla rána a z letadla, sunoucího se břichem po zemi vyšlehly ohnivé jazyky. Dříve, než se zastavilo, stačila posádka vyskákat. Biggles uznale pokývl a zvedl hlavu, aby zjistil, co se děje s gladiatorem.

„Co to ten blázen dělá?“ vykřikl. Ginger byl nadále v bojovné náladě. Místo toho, aby zvedl stroj do bezpečné výšky, nalétával na jezero. Letěl nízko a zřejmě se chystal předvést ruským vojákům účinnost palubních zbraní.

„Pomáhá nám,“ ozval se Algy. „Nediv se mu, má nás rád!“

Biggles s pistolí připravenou ke střelbě se vydrápal na skálu, aby obhlédl nepřátelské postavení. Když vystrčil hlavu, zjistil, že zbraň nebude potřebovat. Viděl jen plašící se koně, které jezdci mamě uklidňovali, a po pěších vojácích jakoby se slehla zem. Hrozba útoku ze vzduchu je rozehnala pod stromy a přitiskla ke skalám.

„Von Stalhein se vzteká,“ vykřikl Biggles škodolibě. „Pošli mu pozdrav, Algy. Musíme zpátky k jezeru!“ Aniž by čekal na Algyho výstřel, slezl ze skaliska a hnal se k jezernímu výběžku. Tam, po kolena ve vodě, mával na přilétající létající člun.

Nebylo to nutné. Letoun už nalétával na přistání tak, aby se dostal co nejblíže k jejich stanovišti. O chvíli později se jeho kýl zařízl do hladiny. Voda vystříkla, zpěnila se a motory zavyly, jakoby je zachvátila křeč. Short se k nim blížil již jen setrvačností. Zastavil se. Přímo nad ním kroužil gladiator.

„Rychle k němu!“ křičel Biggles, ale nemusel Algyho pobízet. Byl už také v ledové vodě a brodil se k letadlu. Zapadali stále hlouběji a když dospěli k hydroplánu, sahala jim voda vysoko nad pás. Boční dveře už byly otevřeny a na dva vodníky hleděla ustaraná Smythova tvář.

„Pane, pospěšte si!“

„Starý dobrý brachu,“ oslovil Algy věrného seržanta. „Jestlipak bys věřil, že už jsme mohli být po smrti. Pomoz mi!“

Smyhovo přispění bylo nutné. Byli tak vysílení a promrzlí, že by se sami do letadla asi nevydrápali. Musel je vytáhnout z vody a oba se tam zhroutili na podlahu.

„Bigglesi,“ jektal zuby Algy. „Tvůj mechanik je poklad. Moc toho nenamluví, ale je vždycky tam, kde ho potřebujeme.“

„O.K. Smythe,“ drkotal zuby Biggles. „Letíme domů.“

„Je vůbec možné,“ usmál se Algy, „že se konečně dostanou do Oskaru ty polské doklady? Ani se mi to nechce věřit.“

Biggles sebou trhl.

„Zrovna jsem na ten klenot zapomněl,“ řekl. „Doufám, že ho má Ginger v kapse, ale teď bych byl šťastnější, kdyby už seděl u krbu a měl nohy v teple. Co kdyby mu vysadil motor, nebo…“

„Tak na to zapomeň ještě jednou!“ okřikl ho Algy. „Nebo ho zas napadne přistát, ulomí další kolečko a mohli bychom začít znova. To bych už nepřežil. Klepu se zimou a chci domů!“

Smyth je naštěstí neposlouchal. Seděl u řízení, přidával plyn a voda za hydroplánem pěnila. Pilot správně odhadl, kde je na jezeře nejvýhodnější startovací dráha a využil ji. Velký letoun se rozjel po hladině majestátně, ale v úžasně krátké chvíli nabral rychlost a pak zůstala na vodní hladině jen bílá čára vodní pěny. Pokud seděl hydroplán na hladině a v době kdy startoval, neozval se jediný výstřel! Snad se sovětští vojáci báli zásahu stíhačky, snad je urazilo, že se o ně Biggles a Algy přestali zajímat…

Hydroplán byl ve vzduchu, stoupal a měnil kurz k západu.

Hbitý gladiator se přiblížil těsně k jejich křídlu. V kokpitu seděl vesele se šklebící Ginger. Když spatřil v okně většího letadla Bigglese, zvedl palec na znamení vítězství. Pak někam sáhl a zamával na něj onou stokrát prokletou obálkou.

Biggles se znechuceně odvrátil. Vtip je vtip, avšak co je moc, je moc! Co kdyby ty papíry Gingerovi uletěly? Raději se podíval dolů, a spatřil, jak se tam shlukují sovětští vojáci. Zbraně měli skloněny k zemi a někteří dokonce na letadla mávali.

„Oni snad tancují,“ vyhrkl Biggles a strčil do Algyho. „Podívej se! Házejí čapky do vzduchu.“

„Co se to tam dole děje?“ nechápal Algy. „Skoro bych řekl, že nás ti rudí braši zdraví. Vážně. Mají radost, že nás vidí.“

„Leda proto, že odlétáme,“ zavrčel Biggles. „Nebo z nás přišli o rozum a pomátli se, jako jsem se tu málem zbláznil i já. Je záhada, co to do nich vjelo. Nerozumím tomu.“

Algy kývl. „Tohle je vůbec podivná válka,“ řekl. „Válčilo se před zimou a teď se skutečně bojuje jen na jihu Finska. Tady mám dojem, že všichni Rusové vedou válku jen proti nám třem.“

Biggles se natáhl na podlaze a zívl. „Podle mne je každá válka hnusná, ale teď je mi to jedno. Budu spát a opovaž se mě vzbudit před přistáním!“

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ
KONEC ZIMNÍCH RADOVÁNEK

O dvě hodiny později přistál létající člun na jezeře u městečka Oskar, nedaleko letecké základny. Gingerova stíhačka byla rychlejší a než se Algy s Bigglesem vyhrabali ven, přešlapoval už pilot na břehu. Vedle něj stál plukovník Raymond a opodál parkovalo jeho auto. Potřásli si rukama a Raymond se přitom pobaveně usmíval. Příčinou jeho veselí byl nepochybně vzhled a odění Bigglese a jeho druhů, kterým se jen málo lišili od sibiřských zálesáků.

„Když se tak na vás dívám, pánové, řekl bych, že jste prožili perné chvilky," pronesl.

„Perné?" usmál se Algy a zvedl obočí. „Vůbec ne. Schválně jsme se převlékli za vandráky, abyste nepoznal, jak to bylo snadné. Všechno klapalo, pane."

„Vás zajímají hlavně ty doklady, plukovníku!" řekl nevrle Biggles. „Máme je. Kdyby vás to zajímalo, tak už po třetí!"

„To je samozřejmé, ačkoli by mi stačilo mít je jednou," usmál se Raymond a pak zvážněl. „Je to skvělé a děkuji vám. Je mi moc líto, že jste museli tolikrát nasazovat krk. Nenapadlo mě, že získání Petolskiho projektu bude tak zapeklité. Ale dobrý konec všechno napravil, ne?"

„Jistě, pane," odpověděl Biggles. „Jenomže nám hrozilo konců asi deset a jeden byl ohavnější než druhý. Několikrát nás mohli zastřelit. Unikli jsme utopení, zmrznuti, zadušení v lavině, smrti při pádu letadla a smrti hladem. Mohli jsme si vybrat!"

„Zapomněl jsi na surovce, co nám chtěl uříznout hlavy," přidal se Ginger. „Co byste si vybral vy, plukovníku?"

Raymond poklepal Bigglesovi přátelsky na rameno.

„Je to za vámi, Bigglesworthe," řekl skoro vznešeně. „Opět jste si připsal na vrub akci, za kterou získáte úctu Whitehallu. Buďte si jist, že tam máte tak skvělou pověst, jako žádný velitel před vámi. A teď do koupelny, umýt se a oholit! Dnešní večeři platím já."

„Který anděl nám seslal ten Short?" zeptal se Biggles.

„Anděl?“ usmál se plukovník. „Jak myslíte, že jsem se dostal do Finska? Uvažujte! Smyth o našem hydroplánu věděl a když jste se nevraceli, požádal mne, abych mu toho vodního draka půjčil. Tvrdil, že vás najde a přiveze. Ale podle toho, jak jste tam byli dlouho, hledal vás až za Uralem.“

„Zahlédl jsem ho hned, jak jsem odstartoval,“ ozval se Ginger. „Letěl jsem za ním. Asi by vás našel i beze mne, ale byla otázka, zda by nepřiletěl pozdě. Když jsem uviděl ruské letadlo a kouř ze shozené dýmovnice, hned jsem věděl kolik uhodilo.“

„Tak takhle to bylo,“ zamumlal Biggles. „Napadlo mě to.“

„Mohu vám nabídnout odvoz rovnou do rodné Anglie?“ zeptal se Raymond. „Odlétám zítra.“

„Do Anglie? S vámi? Máme tu přece práci, plukovníku. Nemáme to tak lehké jako vy.“

„A co tu jaksi hodláte dělat?“

„Vždyť se Sověti už téměř zmocnili Karelie a myslím, že začnou ofenzívu i tady. Je přece válka a…“

„Jaká válka?“

Biggles nechápavě zamrkal. Plukovník Raymond se ťukl do hlavy a rozesmál se.

„Nenapadlo mne, že to ještě nevíte. Nic jste neslyšeli?“

„Go jsme měli slyšet?“ utrhl se Biggles. „A od koho? Rusové se s námi nechtěli bavit a stejně bychom jim nerozuměli.“

„Zdejší válka skončila, Bigglesi. Před třemi hodinami vyhlásily obě strany příměří.“

Do Bigglese jakoby uhodil hrom. „Ale právě před třemi hodinami nás Sověti mlátili do hlavy kladivem.“

„Měli jste smůlu. Byly to asi poslední výstřely finské války.“

„Tak proto přestali Rusové střílet,“ vyjekl Biggles. „Algy! Proto vyhazovali čepice. Oni nám opravdu mávali!“

„Asi ano,“ usmál se Raymond. „Rozumný člověk druhého raději slušně pozdraví, než aby na něj střílel. Ale vy jste neodpověděl. Letíte se mnou do Londýna nebo ne?“

„Letíme,“ řekl Biggles a mrkl na ostatní. „Mne tu již nic nedrží a tyhle dva pány také ne. Ale s vámi si ještě něco musím vyřídit, plukovníku. Myslím na to už čtvrtý den!“

„Copak je to?“

„Jako pošťák jsem skončil. Neumím to a až zas budete shánět jiné zdivočelé papíry, najděte si jiného osla.“

„Jiné papíry?“ usmál se Raymond. „Trápíte se zbytečně. Doklady mám v tašce a jiné nechci. Pojďte, pánové, pojedeme! Čas kvapí. Vzpomněl jsem si totiž, že před odletem z Londýna, vás v letecké radě na ministerstvu někdo strašně sháněl.“

„Sháněli mne?“ obrátil Biggles oči v sloup. „Co mi chtěli?“

„Tedy… přesně to nevím,“ odkašlal si Raymond. „Mluvilo se, tuším, o jakémsi nesmírně důležitém poslání ve Francii…“

Bigglesovi poklesla brada. „Mělo mě napadnout, že v tom bude nějaký nesmírně důležitý háček,“ zamumlal odevzdaně. „Ta vaše laskavost mi měla být hned podezřelá. Ještě že ve Francii bývá tepleji než tady…“

SOVĚTSKO-FINSKÁ „ZIMNÍ VÁLKA“

Bigglesův příběh, který jste právě dočetli, se odehrává v posledních dnech krátké války mezi SSSR a Finskem v zimě roku 1939 a 1940. Některá konkrétní fakta autor v textu neobjasnil. Mnohde neuvedl typy letadel, ani jejich imatrikulaci a pojal tehdejší válečné události pouze jako rámec pro dobrodružství svých hrdinů. Protože je celý válečný střet u nás málo známý, považujeme za vhodné připomenout několika slovy jeho průběh.

Nástupnický stát obrovské ruské říše – Sovětský svaz se ve své rozpínavé imperiální politice nikdy nesmířil se ztrátou Finska, stejně jako se ztrátou Estonska, Lotyšska, Litvy a dalších, jižněji položených území. Při uzavření paktu o neútočení mezi Hitlerem a Stalinem v srpnu 1939 byla v tajné vojenské doložce smlouvy rozdělena oblast vlivu v severní a východní Evropě mezi Německo a SSSR. Finsko se tehdy dostalo do sovětské zájmové oblasti.

Pod záminkou, že Leningrad (Petrohrad) leží v dosahu finského dělostřelectva, předložil Sovětský svaz Finsku ultimativní a nesplnitelné požadavky na odstoupení velkých částí finského území. Po jejich odmítnutí napadl Sovětský svaz v prosinci 1939 Finsko. Podle osvědčeného scénáře vytvořili Sověti v první obsazené finské vesnici z dovezených finských bolševiků „finskou lidovou vládu“. Ta vzápětí „oficiálně“ požádala Sovětský svaz o „pomoc“.

Jenomže ve Finsku, v zemi tisíce jezer, žijí tvrdí a stateční lidé, kteří se postavili útočníkům na zoufalý odpor. Sovětskou agresi tehdy odsoudil celý demokratický svět a pomáhal Finsku jak se dalo. Byly organizovány jednotky dobrovolníků, kteří pomáhali Finům v boji. Šlo o tisíce mužů, přestože již tehdy probíhala tak zvaná „podivná válka“ mezi Německem na jedné straně a Francií s Velkou Británií na straně druhé.

V té době byla Rudá armáda Stalinovými čistkami z konce třicátých let zbavena schopného velitelského sboru, což se projevilo i při vedení prvního útoku na Finsko. Došlo k tomu, že malá finská armáda se nejen úspěšně bránila a zasadila Sovětům řadu citelných ran, ale dokonce je na čas odrazila zpět k hranicím. Někteří

historikové soudí, že tehdejší neúspěchy Rudé armády posílily Hitlerův záměr zaútočit na SSSR.

Avšak zdroje obrovského Sovětského svazu byly nevyčerpatelné jak co do živé síly, tak i do bojové techniky. Osamocené malé Finsko nemohlo odolávat dlouho. Sověti se soustředili na jižní úsek fronty a s pomocí těžkých zbraní prorazili. Aby Finsko neztratilo samostatnost, přijalo nakonec nestoudné sovětské požadavky a 12. března 1940 boje skončily. Finsko odstoupilo Sovětskému svazu velké území na jihu a na východě a na severu mu byl znemožněn přístup k Severnímu ledovému oceánu. Sovětský svaz zde dosáhl sousedství s Norskem, zatímco na jihu vytvořil novou svazovou Karelofinskou republiku (kterou později zase zrušil).

V létě roku 1941 se Finsko pokusilo účastí ve válce po boku Německa získat zpět ztracená území. To však již byla jiná válka, ve které byl obětí německé agrese Sovětský svaz. SSSR se stal spojencem Velké Britanie a takové války by se již Biggles jako příslušník R. A. F. mohl „zúčastnit“ jen na straně Rudé armády. Dnešní Rusko, jako dědic Sovětského svazu, má dobytá finská území stále pod svou pravomocí.

Bohumil Vlach

OBSAH

1. Průzkum nabitý událostmi
2. Ginger objevitelem
3. Úspěch zvěstující katastrofu
4. Pochmurné ultimátum
5. Biggles na výletě
6. Biggles se vrací z cest
7. Lavina
8. Trpký konec jednoho poslání
9. Ke dnu
10. Z nesnází do nesnází
11. Ginger ztrácí náladu
12. Další rána osudu
13– Von Stalhein podruhé
14. Gesty, které nikam nevedou
15. Jak Gingerovi zaskočilo
16. Hranice pod palbou
17. Konec zimních radovánek
Sovětsko-finská „zimní válka“

WILLIAM EARL JOHNS

BIGGLESOVA FINSKÁ VÁLKA

z anglického originálu BIGGLES SEES IT THROUGH
Edice Hrdinové vzdušných bitev 20
Obálka Petr Barč s použitím motivu Zdeňka Buriana
Ilustrace v textu Petr Barč
Překlad Milan Hausner
Úprava překladu Mikuláš Moravec
Vydalo nakladatelství Toužimský & Moravec
Pod lázní 12, 140 00 Praha 4
jako svou 646. (76.) publikaci
Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r. o.,
Český Těšín, Střelniční 54

ISBN 80-85773-51-1